

Rohingya Folk Tales: Voices of Heritage

with an introduction by Abu Saleh Mohammad Obaidullah, Additional RRC

Centrality of Protection in Protracted Crises

Scan to Read

Connecting Generations

Since 2017, following the influx of Rohingya into Bangladesh, a new generation of Rohingya children has been born in the camps. These children have never seen Myanmar, their ancestral homeland, yet they have heard its stories through the voices of their grandmothers and grandfathers. But time is passing. The older generation—the storytellers who carry the memories, traditions, and folklore—is gradually disappearing. Along with them, the rich treasure of Rohingya fairy tales and folklore faces the threat of being lost forever. The goal of this book is to preserve these stories in written form, so that the Rohingya children of today and tomorrow can read, learn, and connect with their heritage.

To ensure the originality of the narrations, we adopted an “as original as possible” methodology. In 05 FDMN Camps, we organized 25 sessions with Rohingya elders renowned in their communities for their exceptional storytelling capabilities. A total of 500 elders participated in these sessions where 300 female and 200 male elders from the community actively took part in the storytelling process. These elders, who listened to the stories from their ancestors in person, were the main source of our anthology. We listened to them, recorded the stories, transcribed, and finally published those stories in several languages.

Through these tales, we hope to instil a sense of pride, love, and understanding of their country, traditions, and culture. By safeguarding this intangible heritage, we aim to ensure that the spirit of the Rohingya people—its history, values, and imagination—lives on for generations to come.

The folk and fairy tales were collected through community-based storytelling sessions. Elder community members and local storytellers shared stories that have been passed down orally over generations. Each session included approximately 20 participants and was conducted at the Mukti Protection Shed / Multi-Purpose Shed. The collection process focused on documenting traditional versions commonly known in the community, without altering the original narrative style.

Audio recordings were used during the collection process to accurately capture the storytellers’ words, tone, and expressions. These recordings were later used as reference materials during transcription and translation and are securely preserved in a QR Code.

No video recordings were taken, as the focus was on preserving the oral narrative content of the stories.

The stories were translated by local language experts and educators who are fluent in the Rohingya language and the English languages.

* English translation was completed by Rafi Al Imran (Publication Officer, Mukti Cox's Bazar).

* Burmese translation was conducted by a consultancy firm named Shahidul Islam, Ziniya Computer from Cox's Bazar.

All translators have strong knowledge of local culture, expressions, and storytelling traditions, which helped preserve the original meaning and cultural context of each story.

After translation, all stories were reviewed and cross-checked against the original audio recordings and written transcripts. This validation process ensured that the translated versions accurately reflected the original meaning, message, and cultural nuances, while remaining clear and accessible to a wider audience. However, no reference books were available.

The English translations were validated by Saruar Alam (Communication Officer, Mukti Cox's Bazar), and the Burmese translations were certified by Tanusri Das (Education Officer, Mukti Cox's Bazar). In addition, the presence of similar stories across different camps further indicates the authenticity and originality of the narratives. Moreover, the Camp in Charge formed a committee comprising Burmese language experts and granted approval after conducting a thorough review and verification process.

Grateful Acknowledgement

Mohammed Mizanur Rahman (Additional Secretary), Refugee Relief & Repatriation Commissioner and Abu Saleh Mohammad Obaidullah (Joint Secretary), Additional Refugee Relief & Repatriation Commissioner, Office of The Refugee Relief & Repatriation Commissioner (RRRC), Cox's Bazar.

Deep Gratitude

Md. Shariful Islam (Deputy Secretary), Camp in-Charge, Camp 03; Suraya Akter Swety (Deputy Secretary), Camp in-Charge, Camp 04; Md. Minhajul Islam (Deputy Secretary), Camp in-Charge, Camp 12; Al Imran (Senior Assistant Secretary), Camp in-Charge, Camp 19; and Md. Roney Alam Noor (Senior Assistant Secretary), Camp in-Charge, Camp 22.

Editorial

Tarek Aziz and Saruar Alam

Advisors

Mahmuda Sultana, Jubaida Akhter, and Bimal Chandra Dey Sarker

Concept and Design

Rafi Al Imran, Hafizur Rahman, and Mohammad Amirul Islam

Story Collectors

Obydul Hoque, Kumkum Jannat, and Md Mashud Reza

Contributors

Md. Foysal Bari, Sayedul Hoque Shuvo, Tanusri Das, Taher, and Salim Ullah

Layout and Design Production

Arnab Paul (Digital Team)

Publication rights

Mukti Cox's Bazar

Published by

Mukti Cox's Bazar

Disclaimer

The stories in this publication have no individual authorship, as they have been passed down hierarchically through generations. The illustrations accompanying the stories were generated using AI, and the photographs documenting the storytelling sessions were captured by the story collectors and the Community-based Volunteers (CBVs) with consent. All images are free of copyright. The perspectives and voices expressed in this publication are solely those of the storytellers and do not necessarily reflect the views of the Australian Government, DFAT—Australian Humanitarian Partnership (AHP), Oxfam in Bangladesh, or Mukti Cox's Bazar.

Preface

By the Chief Executive, Mukti Cox's Bazar

It is a matter of absolute pleasure that I present ***“Rohingya Folk Tales: Voices of Heritage”***, an anthology illustrating the legends, sagas, myths, cultural heritage, and collective memory of the Rohingya community. This collection is a connecting thread among generations who have been detached from their cultural roots because of the displacement. To preserve age-old Rohingya traditions and transferring the wisdom those narratives bring for the upcoming generations, these stories will play a pivotal role.

This anthology contains 19 stories. Each story shared here reflects the authenticity, resilience, creativity, and cultural identity that continue to thrive even in the face of forceful displacement. Under the ***Centrality of Protection in Protracted Crises (CPPC)*** Project, implemented by Mukti Cox's Bazar in partnership with Oxfam in Bangladesh, this publication embodies our shared commitment to celebrating diversity, promoting cultural understanding, and ensuring that communities are seen not only through the lens of their basic needs but also through the richness of their heritage.

My sincere appreciation to the storytellers, illustrators, cultural researchers and the patrons whose dedication and tireless effort made this publication possible. This curation of stories honors the living history of the Rohingya people — a history rooted in compassion, dignity, and hope.

I believe that our anthology will inspire us all to listen deeply, to value culture as a form of strength, and to work together toward a future where every voice is preserved and every identity respected.

Bimal Chandra Dey Sarker
Chief Executive
Mukti Cox's Bazar

Table of Contents

Introduction to the Collection of Rohingya Folk Tales	2
The Motherless Girl and the Farmer's Young Wife	13
Prince Shah Emran and Lalmoni	18
The King of Fools	29
The King's Strange Law: Being Angry is Forbidden.....	33
Jamuluk and Shamaruk	37
The Story of the Crow and the Peacock	42
The Unheard Story	46
Tripan Path	50
Friendship is a Single Soul Dwelling in Two Bodies	55
Emperor Akbar and the Marriage of His Seven Sons	59
Dilbattar	64
A Badsha and His Seven Daughters	70
Dula and the Seven Brothers	76
The Land Where Humans Turn to Silence	83
Golden Flute House	91
Fairy in the Form of a Monkey	95

Introduction to the “Rohingya Folk Tales: Voices of Heritage” By Abu Saleh Mohammad Obaidullah

Folk tales and fairy tales have always served as mirrors of collective identity, capturing the hopes, values, struggles, humor, and spiritual imagination of a community. Across continents and centuries, human societies have relied on storytelling as a way to pass down memory, safeguard moral lessons, and transmit cultural heritage from one generation to the next. In times of stability, tales flourish as part of everyday life—woven into evening gatherings, seasonal festivities, or quiet moments between elders and children. In times of displacement, suffering, or diaspora, these stories become even more important. They become repositories of memory, cultural resilience, and emotional survival. For the Rohingya people—one of the world’s most persecuted and displaced communities—folk tales serve precisely this role: they preserve a sense of belonging, continuity, and identity in a context where physical homeland, land ownership, and traditional ways of life have been violently disrupted.

This collection of Rohingya folk tales originates from oral narratives shared by elders, parents, and grandparents—stories told after dinner in bamboo houses, whispered to children during storms, narrated during fishing nights, and remembered from village life in Arakan. They reflect the memories of a community deeply rooted in the natural landscape of mountains, forests, rivers, paddy fields, and coastlines. Storytelling has long been a central thread in Rohingya cultural life, offering wisdom in simple, symbolic, and often humorous ways. Like all oral traditions, these tales have evolved across generations: details shift, metaphors deepen, characters transform slightly, but the core values remain intact.

For generations, Rohingya elders, parents, and community storytellers have preserved their heritage through oral narratives, passing them from one generation to the next around evening fires, village courtyards, makeshift shelters, and refugee camp gatherings. These stories express the Rohingyas’ deep connection to land, nature, family, faith, and morality. Even amid displacement and adversity, the Rohingya people continue to transmit core values—kindness, resilience, justice, humility, and wisdom—through the telling of tales.

This collection of fairy tales and folklore, gathered and retold in English, is an attempt not only to preserve these narrative traditions but to highlight their cultural meanings in a modern context. Each story is simple in structure, but embedded within are layers of cultural symbolism and moral guidance. From clever animals to wise elders, from brave children to greedy villains, the characters represent archetypes rooted deeply in Rohingya cultural consciousness. Many of the tales revolve around themes such as hospitality, justice, humility, community interdependence, and reverence for nature—all of which reflect the traditional values of Rohingya society.

The Rohingya people historically lived in the coastal and forested areas of Rakhine (Arakan), where daily life was intertwined with rivers, hills, mangroves, and farmlands. Not surprisingly, animals—crows, peacocks, monkeys, snakes, tigers—feature prominently in their stories. This echoes a universal pattern found across South Asian and Southeast Asian folklore, but the Rohingya versions incorporate distinctive moral tones shaped by Islamic teachings, agrarian lifestyles, and communal ethics. For example, narrative justice—where good ultimately triumphs and wrongdoing is punished—reflects the community’s belief in moral accountability. Acts of charity, hospitality, and protection of the vulnerable also mirror Rohingya social norms, shaped by a long history of hardship and mutual support.

What do these tales signify?

To understand the significance of these tales, it is helpful to begin with a broader view of folk narratives around the world. Aesop’s fables—ancient Greek stories dating back more than 2,500 years—remain among the most famous examples. Aesop used animals to represent human personalities: the clever fox, the proud crow, the patient tortoise, the foolish donkey. His tales carried moral lessons about honesty, humility, hard work, wisdom, and self-control. They were short, simple, and memorable, making them ideal tools for teaching children and engaging adult audiences alike. Even today, “The Tortoise and the Hare” or “The Boy Who Cried Wolf” is known across the globe.

What connects Aesop’s fables to Rohingya folk tales is not shared geography or historical contact, but something much deeper: the universality of human moral imagination. Both traditions use animals as symbols, humor as instruction, danger as metaphor, and community as moral judge. Both reflect the social environment of their respective cultures. Where Aesop reflects the agrarian and philosophical world of ancient Greece, Rohingya tales reflect the agrarian, coastal, and faith-infused world of Arakan. Both see storytelling as a way to shape character, to guide the young, and to reinforce collective identity.

But Rohingya tales also contain features uniquely their own. They carry echoes of a community marked by seafaring traditions, rice cultivation, Islamic teachings, extended family dynamics, and the natural dangers of wildlife-rich environments. They reflect the logic of survival in a pre-modern rural society—encounters with tigers, journeys through forests, warnings about greed, warnings about deceitful relatives, stories of lost children, of divine justice, of clever animals outwitting stronger foes. These narratives hold within them the worldview of people who lived close to nature and close to each other, “in families where ten people ate from the same pot and slept under the same roof,” as one Rohingya elder recalled.

The Rohingya oral tradition is especially rich in stories involving animals—tigers, foxes, monkeys, snakes, crows, peacocks, and kites (birds of prey). These animals were once common in the forested hills of northern Arakan, and their presence in daily life shaped how Rohingya children were taught to understand danger and caution. Many tales warn children not to wander too far into the forest, not to trust appearances, not to speak foolishly, and to rely on careful observation. The story “The Twisting Tail,” for example, uses humor and danger to emphasize the importance of discernment: a young prince mistakes a tiger for a horse because of darkness and haste, nearly causing his own death. This mirrors Aesop’s consistent warnings against arrogance, carelessness, and acting without reflection. In both traditions, the world is full of risks, and wisdom is essential for survival.

Another major theme that emerges from Rohingya tales is family dynamics, especially the relationships among siblings, in-laws, and co-wives in extended households. In Rohingya society, where large families historically lived together, maintaining harmony was essential. Folktales reveal the tensions that often arise—jealousy, greed, conflict between sister-in-law and younger siblings, favoritism, and betrayal. The tale “Dula and the Seven Brothers” exemplifies this social reality. It highlights the protective love of brothers for their sister, the destructive potential of jealousy among sisters-in-law, and the ultimate triumph of truth over deceit. Such themes resonate strongly in Rohingya cultural life, where moral order and family honor are deeply intertwined. The story teaches that wrongdoing within a household does not remain hidden forever, and that justice—whether through divine intervention, community action, or fate—will prevail.

This logic parallels Aesop’s moral framework: the idea that virtue brings safety, that vice leads to downfall, that truth is a force stronger than deception. For example, Aesop’s “The Lion and the Mouse” teaches that kindness is never wasted, even across unequal relationships. Rohingya tales similarly emphasize compassion and reciprocity: the weak can be unexpectedly powerful, and the powerful must act with restraint.

Beyond family life and personal behavior, Rohingya folktales also preserve spiritual and ethical teachings. Many stories contain Quranic echoes or local Islamic moral interpretations: justice, honesty, humility, patience, and trust in divine wisdom. Even when a story does not mention religion explicitly, its moral framework often aligns with Islamic values. This is natural in a community where religion has been central to daily life, guiding both ethical thinking and social relationships. Elders often narrated stories at night after prayers, blending folklore with religious guidance. Children learned moral principles without formal preaching; the stories themselves became a form of ethical instruction.

Another important dimension of Rohingya storytelling is humor—playful, sometimes absurd, often exaggerated depictions of animals and people. This humor reflects the Rohingya cultural preference for indirect teaching rather than confrontation. Serious lessons are often wrapped in jokes or surprising twists, making them more memorable and less harsh. “The Twisting Tail,” for instance, turns a night of danger into a comedic misunderstanding among animals debating whether the mysterious human is a “Night Rider” or a “Twisting Tail.” In this sense, humor becomes a tool for survival—mentally, socially, and culturally.

Folk tales also serve as archives of environment and geography. They reflect landscapes that Rohingya people once inhabited: the paddy fields where farmers dried rice, the dense forests of Kadamba trees, the canals where children fished, the mountains where tigers roamed, and the coastal winds that shaped everyday life. Such stories help preserve memories of a homeland that many Rohingya refugees can now only describe to their children in words. In refugee camps, where physical space is limited, traditional games, free movement, and natural exploration have become difficult or impossible. The stories thus serve an emotional function: they reconnect younger generations to a world they cannot physically experience but can inherit through memory and imagination.

This sense of cultural preservation echoes global patterns. Among Indigenous peoples, exiled communities, and diasporas worldwide, folk tales often become symbols of continuity. For example, Jewish folk tales in diaspora preserved memories of ancient Judea; African American folk tales preserved pre-slavery identities; Tibetan and Kurdish tales keep alive memories of homeland under occupation. Similarly, Rohingya folk tales keep the spirit of pre-surviving Rohingya life alive.

Folk tales also maintain linguistic identity. Rohingya language is primarily oral, with no single standardized script across history. This means stories, proverbs, and rhymes have been one of the primary tools for transmitting language. Every time a story is told, the storyteller reinforces vocabulary, idioms, metaphors, and phrases specific to Rohingya culture. In this way, folk tales become unofficial language teachers for younger generations, especially those growing up in exile.

Furthermore, folk tales encode social expectations, especially regarding gender roles, cooperation, and respect. Many Rohingya tales highlight the importance of siblings caring for one another, wives working together, children obeying elders, and communities maintaining justice. These expectations may be traditional or conservative by modern standards, but they reveal the historical social fabric of Rohingya life. They illustrate how gendered responsibilities were understood, how disputes were managed, and how collective survival depended on cooperation. Even when these tales illustrate negative behavior—as in the cruelty of a jealous sister-in-law—they do so in order to reinforce the opposite value: kindness, fairness, and responsibility.

The Rohingya oral tradition also emphasizes consequences. Wrongdoing—whether caused by greed, deception, arrogance, or laziness—never ends well. The stories vividly demonstrate how small acts of cruelty or foolishness spiral into larger dangers. This moral logic is consistent across cultures. Aesop’s deceptive fox, the foolish crow, the lazy grasshopper, and the ambitious frog all meet consequences tailored to their flaws. In Rohingya tales, the eldest wife in “Dula and the Seven Brothers” faces punishment for her malice. The prince in “The Twisting Tail” nearly dies for his carelessness. These narratives teach listeners that actions have results, that moral order is a natural law, and that truth is ultimately stronger than falsehood.

At the same time, Rohingya folk tales celebrate intelligence, adaptability, and resilience. Characters who survive dangerous situations often do so through quick thinking and courage. This reflects a sociocultural reality shaped by hardship, deprivations, maltreatments, environmental challenges, and social inequalities. The Rohingya people have historically had to navigate complex political situations, natural threats, social restrictions and economic limitations. Their stories thus emphasize the importance of wit, cautious judgment, and collective support.

A particularly distinctive feature of Rohingya tales is the interplay between fate and agency. Many stories present that certain events are destined, but individuals still bear moral responsibility. This reflects a blend of traditional beliefs and Islamic understandings of qadr (divine decree) and amanah (moral responsibility). Characters often encounter unexpected events—being taken by a kite, meeting wild animals, suddenly losing family—but the resolution depends on their courage, wisdom, and moral choices. Storytelling thus becomes a gentle way of teaching children how to navigate uncertainty with faith and good character.

Another important cultural layer is the intergenerational relationship embedded in storytelling. In Rohingya villages, stories were told at night when families gathered after work and prayer, sitting on woven mats, sharing seasonal fruits, or drinking tea. Grandparents played a central role in transmitting tales. This ritual not only conveyed moral lessons but also strengthened emotional bonds. In camp settings, where family structures have been disrupted by trauma, loss, or migration, these stories help rebuild connections and offer young people a sense of continuity with their cultural lineage.

The tales in this collection also preserve traditional knowledge—wisdom about nature, animals, seasons, and social risks. For instance, the idea that kites (large birds of prey) can snatch fish—and even small animals—is true to local ecology. The warning against walking alone in forests reflects real dangers from tigers, snakes, or steep terrains in Arakan. The narrative imagery is therefore not imaginary; it arises from real-life experiences.

One of the most powerful features of Rohingya tales is their ability to hold light and shadow together—that is, to convey both joy and suffering within a single narrative world. There are moments of laughter, absurdity, playfulness, and sibling affection. There are also moments of danger, cruelty, and sorrow. This emotional balance mirrors Rohingya history and identity itself: a people who have experienced both deep cultural warmth and extreme adversity. The stories express the resilience of a community that has survived for centuries despite repeated waves of displacement.

Finally, folk tales reinforce ethical identity. For the Rohingya people—scattered across camps and countries—storytelling remains one of the clearest ways to articulate who they are. The tales show that the Rohingya community values qualities and norms like family unity, protection of the vulnerable, honesty, justice, caution, cleverness, humility, faith and hospitality. In the stories, these principles appear in concrete narrative forms that children can remember and adults can interpret symbolically. They show how the community understands right and wrong, how it explains misfortune, how it envisions justice, and how it teaches hope.

The folk tales in this collection stand as cultural mirrors—reflecting both the timeless values shared across humanity and the unique experiences of the Rohingya people. They echo Aesop in their use of animals, moral clarity, and simplicity, yet they remain deeply rooted in Rohingya landscapes, family dynamics, and spiritual understandings. They preserve a sense of place, language, and identity that displacement cannot erase. In gathering and recording these stories, we not only honor the narrative heritage of the Rohingya but also contribute to sustaining their cultural memory for future generations.

Each tale in this collection carries its cultural and ethical significance within the Rohingya context. These tales, by and large, reveal a worldview that emphasizes compassion over cruelty, wisdom over pride, humility over vanity, and community over selfishness. They demonstrate how stories can become moral compasses, teaching younger generations how to live honorably, especially in times of uncertainty.

“The Motherless Girl and the Farmer’s Young Wife” explores vulnerability, injustice, and divine justice within a patriarchal household. After her mother’s death, a young girl is reduced to servitude by her stepmother, denied education, and sent to guard distant fields, while the stepmother’s own daughter enjoys privilege. Enduring hardship with patience, the girl ultimately encounters a magically transformed prince in the form of a snake, whose marriage proposal—supported by her grandmother—brings her honor and miraculous reward. Blinded by greed, the stepmother attempts to secure the same fortune for her daughter, only to meet tragic consequences, exposing her cruelty.

Rooted in Rohingya oral tradition, the tale serves as a moral warning against abuse of power and jealousy, while affirming a deeply held belief that integrity, endurance, and faith are ultimately rewarded, and injustice inevitably destroys itself.

“Prince Shah Emran and Lalmoni” is a Rohingya folktale that weaves together devotion to knowledge, moral testing, love, and the interplay between human and supernatural worlds. The story follows Shah Emran, a prince who abandons privilege for scholarship and is drawn into a life-altering journey after encountering the fairy princess Chandraman, whose sudden appearance awakens longing and propels him into hardship, exile, and self-discovery. Through trials marked by humility, service, and courage—tending goats, guarding palaces, and risking his life to defeat a demoness—Shah Emran proves that honor is earned through moral action rather than inherited status. Central to his success are Lalmoni and Phulmoni, whose resilience, wisdom, and solidarity reflect the Rohingya belief in endurance, mutual aid, and ethical companionship. The narrative affirms that true worth lies beyond outward appearance, that justice ultimately prevails through patience and faith, and that resilience guided by compassion allows dignity to survive adversity, making the tale not only a romantic fantasy but a moral map rooted in Rohingya cultural values.

“The King of Fools” is a satirical Rohingya folktale that uses humor and absurdity to expose the fragility of power divorced from wisdom. When a village woman secretly witnesses a ridiculous palace game in which the king literally “pass under the winner’s legs” after losing, she records the scene on the palace wall, provoking the king’s fury and public search for the writer. Confronted by the woman’s quiet courage and truth, the king chooses to buy her silence rather than face public humiliation. Rooted in Rohingya oral tradition, the tale sharply critiques arrogant authority, celebrates the insight of ordinary people—especially underestimated women—and affirms a central moral lesson: power without intelligence and ethical grounding is hollow, and even kings must yield to truth revealed through patient observation and wit.

“The King’s Strange Law: Anger Forbidden” satirically exposes the dangers of authority exercised without wisdom or understanding of human nature. When a king outlaws anger and threatens brutal punishment for its display, fear silences the people while injustice quietly spreads. A cunning shepherd exploits the law by obeying its words but violating its spirit, causing harm and even death while shielding himself behind forced calmness and legal obedience. Rooted in Rohingya oral tradition, the tale uses irony and exaggeration to critique arbitrary rule, highlight the vital distinction between law and wisdom, and affirm a central moral lesson: when governance suppresses natural human emotions and ignores ethical responsibility, it empowers wrongdoing and denies justice, allowing cruelty to flourish under the guise of order.

“Jumuluk and Shamaruk” is a classic Rohingya romance that blends the human and supernatural worlds to affirm the power of compassion, loyalty, and perseverance. Prince Jumuluk’s love for Shamaruk, a fairy princess of Hemapur, drives him on a perilous journey across realms, where his kindness in rescuing a magically gifted stranger earns him the knowledge and strength needed to overcome impossible barriers. Though their union is threatened by a greedy rival who imprisons Jumuluk in a deep well, his moral integrity, courage, and patience enable him to escape and defeat injustice. Rooted in Rohingya oral tradition, the tale teaches that true love, guided by virtue and faith in divine justice, ultimately triumphs over greed, separation, and fate itself.

“The Story of the Crow and the Peacock” symbolically explores identity, dignity, and the dangers of envy. A crow, captivated by the peacock’s beauty, covers himself with fallen peacock feathers and imitates its movements, only to be exposed and humiliated when other birds strip away the disguise. Through this failure, the crow learns that borrowed beauty cannot replace self-respect. Rooted in Rohingya oral tradition, the tale uses animal characters to address human insecurities and communal values, teaching that true worth lies in accepting one’s own identity rather than seeking validation through imitation, and affirming that every being has its own inherent dignity and purpose.

“Tales Unheard Story” critiques absolute power while celebrating wit born of poverty and lived experience. An emperor, driven by ego, vows to marry his daughter to anyone who can tell him a story he has never heard, executing all who fail. When kings and scholars perish, a poor orphan boy succeeds by presenting an absurd yet logically unanswerable claim, trapping the emperor in his own decree. Rooted in Rohingya oral tradition, the tale contrasts cruel authority with humble intelligence and affirms a central cultural lesson: power without wisdom is self-defeating, while clever reasoning and moral resilience allow the powerless to overcome even the most tyrannical rule.

“Tripan Path” is a reflective Rohingya folktale about the difference between formal learning and lived wisdom. When a devoted madrasa student is challenged by his widowed mother to learn the mysterious “Tripan Path,” he embarks on a journey that leads him to an elderly woman who teaches him through silent endurance, concealment, and fear rather than books. Forced to hide, wait, and survive escalating trials—including the threat of fire—the boy comes to understand that patience, discretion, and resilience are essential lessons of life. Rooted in Rohingya oral tradition, the tale affirms that true knowledge is gained through experience and perseverance, and that education is complete only when learning is tested and strengthened by hardship.

“Friendship is a Single Soul Dwelling in Two Bodies” highlights the depth of lifelong friendship, moral integrity, and faith in divine justice. When Rashed accidentally strikes his friend Jasim during work, he fears he has caused his death and is consumed by grief.

Through divine providence, Jasim recovers, and Rashed's innocence is affirmed. The story emphasizes patience, compassion, and the sacred bond of friendship—likened to a single soul in two bodies—while illustrating the Rohingya belief that ultimate justice and truth are guided by moral and spiritual order rather than human judgment, teaching that understanding and faith must temper fear and haste.

“Emperor Akbar and the Marriage of His Seven Sons” explores jealousy, loyalty, and forgiveness within family life. When an emperor marries his seven sons to Hasina's seven daughters, harmony initially prevails, but envy soon leads the elder brothers to betray the youngest prince after he risks his life to save them. Left injured and abandoned, the prince is restored through the devotion of Hasina's youngest daughter. In the end, love and forgiveness overcome jealousy, reaffirming a central Rohingya moral belief: while envy destroys, patience and mercy restore balance and peace.

“Dilbattar” is a classic Rohingya folktale that centers on destiny, wisdom, and moral accountability, beginning with three poor but keenly observant men who astonish a king by accurately describing his stolen mare through logic alone; threatened by their intelligence, the king challenges them to predict a newborn's gender and promises his daughter in marriage, but when a boy—Dilbattar—is correctly identified, the king attempts to defy fate by abandoning the child and later plotting his death. Despite these abuses of power, Dilbattar survives through communal care, and divine justice ultimately intervenes when a royal death order is miraculously transformed into a marriage decree, forcing the king to honor his broken promise. Deeply rooted in Rohingya oral tradition, the tale affirms the triumph of practical intelligence over unjust authority, the inevitability of destiny, and the belief that those who misuse power and break their word invite humiliation, while truth, resilience, and justice ultimately prevail.

“A Badsha and His Seven Daughters” powerfully critiques injustice, patriarchy, and the misuse of authority while affirming faith in divine justice. When a dying king asks his seven daughters what inheritance they desire, the youngest makes an unconventional request for his spiritually gifted Qudrati aunty, provoking the king's anger and leading him to abandon her in the forest. Protected by Allah's mercy through miraculous shelter and sustenance, the girl survives, later choosing a life of dignity by marrying a poor laborer who lives by honest work. In contrast, the king recovers from illness only to lose his kingdom and fall into poverty, eventually encountering his abandoned daughter without revealing himself. Through this reversal of fate, the tale reflects core Rohingya values: righteousness, patience, and faith are rewarded, while arrogance and injustice lead to downfall. Rooted in Rohingya cultural consciousness, the story serves as a moral parable warning against discrimination and abuse of power, and affirming that divine justice ultimately prevails.

“Dula and the Seven Brothers” is another classic Rohingya folktale emphasizing sibling duty, communal justice, and the consequences of cruelty. After their parents’ death, seven brothers lovingly raise their sister, Dula, but harmony is disrupted by the eldest brother’s jealous wife, whose resentment leads to Dula being carried away by a supernatural kite. Surviving in the forest by singing lullabies to the kite’s chicks, Dula is later discovered by her brothers, who rescue her and expose the wives’ deceit, including a false grave. The eldest wife is punished, restoring justice and family harmony. Through its blend of familial loyalty, supernatural intervention, and moral resolution, the tale highlights key Rohingya cultural values: protection of the vulnerable, patience and strategic wisdom, and the inevitability of truth prevailing over cruelty and deceit.

“The Land Where Humans Turn to Silence” is a haunting Rohingya folktale about two motherless brothers, whose innocent lives are shattered by a cruel stepmother’s jealousy and a father’s blind authority, forcing them into exile. Saved from death by a compassionate old woman, the boys wander into an unknown land where hardship separates them, and the younger brother—deceived by false kindness—is sacrificed to supernatural forces beneath the river. Though he briefly restores life to a silent girl trapped by dark magic, his compassion ultimately draws the attention of demons that condemn him to an eternal state between life and death. Rooted in Rohingya oral tradition, the story reflects collective experiences of injustice, displacement, and the vulnerability of children, while its tragic ending underscores a powerful moral lesson: obedience without understanding can be deadly, and authority without compassion leads only to suffering.

“Golden Flute House” is a Rohingya folktale about Chunaikka, a poor but determined boy who strives to win Princess Kajili Koinya’s hand by building a golden flute house, a task deemed impossible even by the wealthy. Undeterred, he seeks blessings from his elders, and with their guidance and a magical bundle from his grandmother, he succeeds where others fail. The king honors his word, and Chunaikka marries the princess, ruling happily alongside her. The story reflects key Rohingya cultural values: perseverance, respect for elders, moral integrity, and the transformative power of blessings, illustrating that diligence, virtue, and community support can turn even the impossible into reality.

“Fairy in the Form of a Monkey” is a Rohingya folktale about the youngest son of King Domo Satra, who is initially disappointed when his bride arrives dressed as a monkey, unlike the other six princesses. During the wedding celebrations, however, he discovers her extraordinary secret: by night she transforms into a beautiful fairy. When he burns her monkey skin to keep her from returning to her magical form, she initially leaves, testing his true love. His sincere devotion eventually brings her back, and they live happily together. The tale reflects key Rohingya cultural values, including the importance of looking beyond outward appearances, the transformative power of love and loyalty, and respect for the mystical and supernatural.

It also emphasizes patience, perseverance, and the moral lesson that true beauty and virtue lie within.

Together, these tales illuminate the richness of Rohingya oral tradition, revealing a culture shaped by resilience, moral wisdom, and deep connections to family, community, and the natural world. Through stories of clever animals, virtuous heroes, magical interventions, and everyday human struggles, they convey enduring lessons about justice, patience, courage, humility, and faith. Beyond entertainment, the folktales serve as vessels of cultural memory, preserving language, ethics, and identity across generations, especially amid displacement and adversity. In celebrating both the joys and challenges of Rohingya life, this collection affirms the power of storytelling to sustain a people's heritage, values, and sense of belonging.

The Motherless Girl and the Farmer's Young Wife

A very long time ago there was a wealthy farmer who had two wives. One day his first wife suddenly died, leaving behind a Makhtab-going daughter. After the elder wife died, the responsibility for all the household chores fell to the younger wife, which became difficult for her.

The young wife then devised a cunning plan to stop the elder wife's daughter from studying and make her do the extra household work. In this way, the elder wife's daughter would act as a servant.

She insisted the farmer to stop the girl from attending the school and made her do even the oddest jobs. Meanwhile, the young wife's own daughter was sent to a good school for education.

The farmer had two kanis (80 decimal) of paddy land. He entrusted the elder wife's daughter with guarding the fields from birds. When the birds landed on the paddy, the girl would blow a bamboo flute to scare them away.

But one day, when she blew the flute, a boy from the nearby hill also blew his flute in reply. After returning home, she told her grandmother that she would not guard the paddy field anymore because a naughty boy was bothering her. The grandmother warned her that if she refused, the family would punish her. She told the rest of the family, eventually, the young wife beat her severely. The step mother said:

“If the boy ever plays the flute and talks about marriage,
you should agree.”

The girl had to go back to guard the paddy land, suddenly a wind blew so strongly that she fainted. With the wind came a “hissing” sound. It was not a snake, but the son of a famous king from another kingdom who had taken the form of a snake. They got to know each other, talked about their likes and dislikes, and eventually the prince proposed for marriage. The girl fell in love with him and agreed.

When she returned home, she told her grandmother everything that the “snake” was actually a prince who wanted to marry her. The grandmother understood her feelings and arranged the marriage. The moment the girl said “Kabul” during the wedding

ceremony, her entire body was covered with gold ornaments, from her anklets to her neck, all thanks to the prince's magical powers.

Seeing this, the younger wife became desperate to marry her own daughter to a snake as well. At first the farmer refused. Due to the young wife's constant pressure, he announced at last:

"Whoever could catch the largest snake,
would be rewarded with one lakh Kyat."

Soon, they caught a huge snake and arranged the marriage with the young wife's daughter.

However, this snake was unconscious when captured, so it could not say "Kabul" during the wedding. In its unconscious state, it was placed in the bridal chamber next to the young wife's own room.

At midnight, the snake regained consciousness and it was extremely hungry. First, it swallowed the bride's legs up to the ankles. She screamed:

"Mother, mother!
The snake is eating my feet!"

The mother replied from the next room, "No, dear! It is putting heavy gold ornaments on your feet."

Then it swallowed up to her knees. She screamed again:

"Mother, it has eaten my knees!"

The mother replied, "No, it is putting gold up to your knees."

Finally, the snake swallowed her whole and left.

In the morning, when they opened the door, the mother saw blood and realized her daughter was dead. The farmer scolded the young wife, calling her greedy, and condemned her for causing her own daughter's death.

Moral of the story:

Greed is the root cause of destruction.

Mohammad Haresh (54) from Block A5, Camp 12.

မိခင်မရှိသောမိန်းကလေးနှင့်ဘုရင်၏အငယ် မယား

ရှေးလွန်ခဲ့သောအခါက မင်းကြီးတစ်ပါးတွင် မိဖုရားနှစ်ပါး ရှိခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ပထမမိဖုရားသည် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရာ သမီးတစ်ဦး ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ကျောင်းတက်နေသူဖြစ်သည်။ မိဖုရားကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အိမ်တွင်းအလုပ် ကိစ္စအားလုံးသည် မိဖုရားငယ်၏ တာဝန်ဖြစ်လာသောကြောင့် သူမအတွက် ခက်ခဲလာသည်။

ထို့နောက် မိဖုရားငယ်သည် ပရိယာယ်ကြွယ်သော အကြံတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်— မိဖုရားကြီး၏သမီးကို ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်မပြုဘဲ အိမ်အလုပ်ပိုများကို ခိုင်းစေရန်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် မိဖုရားကြီး၏သမီးသည် အစေခံတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်လာမည်။ သူမသည် မင်းကြီးကို ဖိအားပေးခဲ့ရာ မင်းကြီးသည် နောက်ဆုံးတွင် ထိုမိန်းကလေးကို ကျောင်းမတက်စေဘဲ အိမ်အစေခံအလုပ်များ လုပ်ခိုင်းစေခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်း မိဖုရားငယ်၏ သမီးကိုမူ ကောင်းသောကျောင်းသို့ ပညာသင်ရန် ပို့ပေးခဲ့သည်။

မင်းကြီးတွင် အိမ်နှင့်အလှမ်းဝေးသော နေရာ၌ ကန် နှစ်ကန် (ဧက ၀.၈ သို့မဟုတ် ၈၀ ဒသမ) ခန့်ရှိသော လယ်မြေ ရှိသည်။ ထိုလယ်ထဲမှ စပါးများကို ငှက်များ မဖျက်ဆီးနိုင်စေရန် စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ကို မိဖုရားကြီး၏ သမီးအား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ငှက်များ စပါးပေါ်သို့ လာနားသောအခါ မိန်းကလေးသည် နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဝါးပုလွေမှုတ်၍ လန့်ပြေးစေရသည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် သူမ ပုလွေမှုတ်စဉ် အနီးနားရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးက လည်း ပုလွေကို ပြန်လည်မှုတ်ကာ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးသည် ပုလွေမှုတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ သူမအား ထိုယောက်ျားလေးက စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသောကြောင့် လယ်ကွင်းကို ဆက်လက်စောင့်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း အဘွားကို ပြောပြသည်။ အဘွားက သူမသာ မသွားဘဲ ငြင်းဆန်ပါက မိသားစုက ရိုက်နှက်မည်ဟု သတိပေးသည်။ အဘွားက ကျန်မိသားစုဝင်များကို ပြောပြသောအခါ မိဖုရားငယ်သည် သူမကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်သည်။ ထို့နောက် မိဖုရားငယ်က ပြောသည်-

အကယ်၍ ထိုယောက်ျားလေးက ပုလွေမှုတ်ရင်း လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စပြောလာခဲ့လျှင် မင်းလက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပါ” ဟု (မိဖုရားငယ်က) ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် ပြန်သွားသည်။ ရုတ်တရက် လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာသောကြောင့် သူမ မေ့လဲကျသွားသည်။ ထိုလေနှင့်အတူ “ဖျပ်ဖျပ်” ဟူသော အသံကို ကြားရသည်။ သို့သော် ၎င်းသည်

မြေမဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ်မှာ အခြားနိုင်ငံမှ နာမည်ကျော် မင်းကြီးတစ်ပါး၏ သားတော်ဖြစ်ပြီး မြေအသွင် ဖန်ဆင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးသိကျွမ်းလာကြပြီး၊ နှစ်သက်မှုများနှင့် မနှစ်သက်မှုများအကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် မင်းသားက လက်ထပ်ရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။ မိန်းကလေးသည်လည်း မင်းသားကို ချစ်မိသွားပြီး လက်ထပ်ရန် သဘောတူခဲ့သည်။

သူမ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ထို “မြေ” သည် အမှန်တကယ် မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်ပြီး သူမကို လက်ထပ်လိုကြောင်း အဘွားအား အားလုံးပြောပြသည်။ အဘွားသည်လည်း သူမ၏ ခံစားချက်များကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး လက်ထပ်ပွဲကို စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ မင်္ဂလာပွဲအခမ်းအနားတွင် မိန်းကလေးက “ကဘူလ်” (လက်ခံပါသည်) ဟု ပြောလိုက်သည့် ထိုအချိန်၌ပင် မင်းသား၏ မှော်အစွမ်းကြောင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ခြေချင်းဝတ်မှ လည်ပင်းအထိ ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာများဖြင့် ပြည့်သွားလေတော့သည်။

ဤအဖြစ်ကို မြင်သောအခါ မိထွေးဖြစ်သူမ (မိဖုရားငယ်) သည်လည်း သူမ၏သမီးကို မြွေတစ်ကောင်နှင့် လက်ထပ်ပေးရန် အသည်းအသန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ပထမတွင် မင်းကြီးက ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် မိဖုရားငယ်၏ ဖိအားပေးမှုများကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် မင်းကြီးက ကြေညာလိုက်သည်-

“အကြီးဆုံးသော မြွေကို ဖမ်းယူနိုင်သူ မည်သူမဆို ရှုပီး တစ်သိန်း ဆုချမည်” ဟု ကြေညာလိုက်သည်။

မကြာမီပင် သူတို့သည် ကြီးမားသော မြွေတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိကြပြီး မိဖုရားငယ်၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်ပွဲကို စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ဤမြွေသည် ဖမ်းမိစဉ်က သတိမေ့နေသောကြောင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနား၌ “ကဘူလ်” (လက်ခံပါသည်) ဟု ပြောနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သတိလစ်နေသည့် အခြေအနေဖြင့်ပင် ထိုမြွေကို မိဖုရားငယ်၏ အခန်းဘေးရှိ သတို့သမီး အခန်းထဲတွင် ထားရှိခဲ့သည်။

သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် မြွေသည် သတိပြန်လည်လာပြီး အလွန်အမင်း ဆာလောင်နေခဲ့သည်။ ပထမဆုံးအနေဖြင့် သတို့သမီး၏ ခြေထောက်များကို ခြေကျင်းဝတ်အထိ မျိုချလိုက်သည်။ သူမက အော်ဟစ်လိုက်သည်-

“အမေရေ! မြွေက သမီးခြေထောက်တွေကို စားနေပြီ!

ဘေးခန်းမှ မိခင်ဖြစ်သူ (မိဖုရားငယ်) က ပြန်ဖြေလိုက်သည်-

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက နင့်ခြေထောက်တွေမှာ ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာ လေးလံတာတွေကို ဝတ်ပေးနေတာပါ”

ထို့နောက် မြွေသည် သူမ၏ ဒူးခေါင်းအထိ မျိုချလိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူက ထပ်မံအော်ဟစ်သည်- “အမေရေ! သူက သမီးဒူးတွေကို စားလိုက်ပြီ!”

မိခင်က ပြန်ဖြေသည်- “မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက နင့်ဒူးတွေအထိ ရွှေတွေ ဝတ်ပေးနေတာပါ”

နောက်ဆုံးတွင် မြွေသည် သမီးဖြစ်သူ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျိုချပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

မနက်ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ မိခင်ဖြစ်သူသည် သွေးများကို မြင်လိုက်ရပြီး သမီးသေဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။ မင်းကြီးသည် မိဖုရားငယ်ကို စည်းစိမ်မက်သူ ဟု ခေါ်ဆို၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး မိမိသမီး၏ သေဆုံးခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေသူအဖြစ် ပြစ်တင်ရှုတ်ချခဲ့သည်။

ကိုယ်ကျင့်တရား- လောဘသည် ဖျက်ဆီးခြင်း၏ အရင်းခံအကြောင်းရင်းဖြစ်သည်။

မိုဟာမက် ဟာရက်ရှ် (၅၄)၊ ဘလောက် ၅၊ စခန်း ၁၂ မှ။

Prince Shah Emran and Lalmoni

Once, in a distant land, there lived a great king named Sequan. He had only one son, Prince Shah Emran, who was known not for his love of pleasure, but for his devotion to knowledge. From an early age, Shah Emran showed no interest in women or worldly joy. Learning was his greatest treasure, and through great effort he completed his higher education.

Wishing to respect his son's nature, the king built a large palace in the middle of a vast orchard, far from the noise of the court. There, Shah Emran taught a few students and lived a quiet, solitary life.

One night, a fairy princess from the fairy realm was traveling across the sky in a chariot made of light. While passing over the earth, she noticed a newly built palace shining in the darkness.

"This palace was not here before," she murmured in surprise.

Curiosity led her to enter the palace through the roof. Inside, she saw a handsome young man sleeping peacefully. This was prince Shah Emran. The fairy sat beside him for a while. Feeling playful, she took a betel leaf from his tray and ate it. As she was invisible, Shah Emran did not notice her. Before leaving, she accidentally spat red betel juice onto his blanket.

The next morning, Shah Emran's students saw the stain and laughed among themselves:

"Teacher, all say you don't like women.
Then how did this mark get here?"

Embarrassed and angry, Shah Emran scolded them.

The following night, the fairy came again. This time she took Shah Emran's blanket and left her own scarf. The scarf was so beautiful that it was impossible for any human to make it. Next morning, the students laughed again and said:

"Teacher, we heard that you don't like women,
then why are you wearing a woman's scarf?"

Fed up Shah Emran announced an urgent notice to identify the owner of the scarf. He called an assembly and enquired if anyone knew a person wearing the scarf. None had the answer. A brave young woman came forward and said:

“You are the prince,
How could any of us have clothes like this?”

Understanding the logic, Shah Emran held a test. A young man and a woman were summoned to inspect who comes to visit the palace at night. Chili powder was placed before one, and sandalwood paste before the other. They were told to dip their fingers in those substances to remain awake at night to see who come.

That night, the fairy came again. Shah Emran pretended to be asleep. When she attempted to leave, he suddenly seized her.

“Are you a demon? Azrael? Fairy? Or something else?”

The fairy replied:

“I am a fairy, Chandraman. I bring no harm, only truth.
I crossed worlds to find you”

They passionately gazed at each other until Shah Emran fainted. When he regained consciousness, the fairy said:

“The moon-shadows are shifting, and my time in your world draws to a close.
I must leave before the first light touches the clover,
for I cannot remain here a moment longer.
But if you come to Sukan Rajya, we can be united.”

Saying that the fairy disappeared. From that day onward, Shah Emran became restless. He wandered like a madman, crying out only:

“Hai Chandraman! Hai Chandraman!”

He stopped eating and sleeping. Alarmed, the students informed the king. An astrologer was summoned, who declared, “Your son has been bewitched by a fairy.” Shah Emran grew so uncontrollable that he tried to throw himself into fire and water. Seeing no other solution, the astrologer advised, “Let him go. If fate allows, he will return.” The king gave his son a ring and some money, and Shah Emran set out on his journey.

After crossing countless rivers, hills, and lands, enduring hunger and suffering, he finally reached the fairy realm. There, a king noticed him wandering in a shabby state. Recognizing noble manners beneath the rags, the king questioned him.

Shah Emran replied:

“I am the prince of another land.”

The fairy king, who was Chandraman’s father, appointed him to escort his daughter to school and tend goats, testing his patience and humility.

In that fairyland, the minister’s son Hamid Kumar was the leader of the boys. On the other hand, Chandraman was the leader of the girls. One day, they had an argument over studies. They studied keeping a curtain between boys and girls. Over the arguments, Chandraman angrily lifted her veil, Chandraman and Hamid’s eyes met, and both fainted again. When they got sense, Chandraman said:

“You are the vizir’s son; they will never let me marry you.
Let’s run away.”

They planned to meet under the Suban tree before the first light of dawn.

Shah Emran overheard their plan from his hut and disguised himself as an astrologer. He bought the outfit of an astrologer with the money he had. Wearing those outfits, he was wandering in front of Hamid Kumar’s parents. As Hamid’s parents were looking for an astrologer for a long time, they called him. Shah Emran said, “I have an important task, you have to leave me.” Then the parents requested him to stay for a while. Shah Emran said, “You have great luck today. In your fate, I can see your son Hamid Kumar is going to flee with Chandraman. Before fleeing, he will come to you and ask for money for his teacher. When your son asks for money you would say, all we have is yours. Take the keys and grab all you want. When he enters the room, you must lock him.”

On the other hand, before eloping with Hamid, Chandraman completed her last cooking for her parents. Chandraman had a female friend. With that friend she left the home. They reached another fairy land named Rasedong and walked to the river bank. Shah Emran had reached the spot before them. Hamid Kumar remained locked inside his home.

When Chandraman and her friend arrived, Shah Emran took them away by boat. While eloping, they saw Shah Emran as a mad, shabby man. Chandraman got angry and could not identify Shah Emran, but didn’t say anything and crossed the river and found shelter in an old woman’s wooden house.

The two girls ridiculed Shah Emran as he looked poor. That night, Shah Emran fell from the bed to the floor where the two girls were sleeping. Chandraman screamed:

“Wretched soul, haven’t you ever slept on a bed before?”

That hurt Shah Emran. He went to the market that morning, went to a laundry shop, and directly asked the laundry owner for a loan of 10,000 Kyat. He showed the laundry man the King’s ring (given by his father) as collateral. The laundry man thought that he must have come from a well-off family and trusted him. With the money, Shah Emran bought a few dresses, took a deep shower, and cleaned himself.

Later, Shah Emran went to the city and bought three different uniforms, similar to those worn by today’s police, army, and navy. With his broad, straight chest, each uniform looked exceptionally smart on him. Wearing those uniforms, he rode past the royal palace three times. The king noticed his frequent comings and goings and grew increasingly curious.

The king of Rasedong finally summoned Shah Emran and offered him work for a high wage in his palace. Shah Emran added a condition to work for the palace. The condition was to suspend the rest of the staff of the palace. Emran was entrusted with the security of the kingdom.

There was a terrible custom in that kingdom—every night, a person was thrown to a demoness as food. One night, a woman was mourning as her son’s wedding day had come, but he was chosen to guard against the demoness. Shah Emran volunteered to go to the demoness instead of the woman’s boy.

That night, a dreadful “Ha-ha” sound was heard. Shah Emran attacked and wounded the demoness with his dagger. He obtained a rare blood-red gem fall from the demoness called “Laal.” The gem was as worthy as the treasures of seven kings.

The Laal was placed in one corner of the palace. Seeing this, the suspended vizier tried to create a conspiracy. He went close to the king and whispered:

“Dear King, you have kept the Laal in only one corner.

The other three corners remain empty, and they make the palace look ugly.”

The king ordered Shah Emran to bring three more such gems in seven days.

While searching, Shah Emran followed a river to its end beside his kingdom. He moved through the river by diving, and while diving along the water stream, he found three Laals

on the way. Thinking that the king might order a few more in the future, so he saved a few more. Then he thought if the king ordered again, he would have to find the source of the Laal. Following the water stream, he found a sleeping girl called Lalmoni. She had been imprisoned by a demoness. Every day, the demoness left her in a death-like state with a magic spell, reviving her at night.

“How have you reached this cursed place?”

She gasped, her voice trembling like a dying breeze.

“You must flee! I am bound here by the Demoness’s dark silk,
and her heart knows no mercy.
If she finds you, she will kill you.”

Shah Emran asked how she survived for such a long time. She said they brought food and a large hammer, and they needed to beat on the muscles so that the demoness felt relaxed.

Shah Emran quickly hid under the bed as the demoness approached, holding his breath and waiting. When the demoness came and smelled a human, the demoness said to Lalmoni, “Today I failed to manage a proper meal. Why am I getting the smell of Insaan (human)?” Lalmoni pretended to cry in front of the demoness. The demoness asked why she was crying. Lalmoni said, “You are getting the smell of humans because your meal got short. I am afraid that someday you might eat me” Lalmoni looked at the Demoness with soft, sad eyes. In a voice as sweet as a tiny bell, she asked:

“If you ever die, who will be here to wake me up?”

The demoness “I will not die so easily,” she hissed. “My life is not kept inside my body; it is hidden far away. I can only fall if the son of King Sequan, the brave Shah Emran, finds his way here. He would have to dive through the deep-water streams to reach me. He would have to find the sacred bamboo and break it to release a golden bumblebee. Only by crushing that bee can he end my life”

Shah Emran listened from the shadows, memorizing every word of the secret. He waited in silence until nightfall, and when the sun rose again, the Demoness left her lair to hunt.

He moved quickly to the bamboo grove. After a long search, he found the enchanted stalk. With a sharp crack, he broke the bamboo, and a large golden bumblebee flew out, buzzing with the Demoness’s dark soul.

Shah Emran caught the insect. Remembering the prophecy, he tore off its left leg and right wing. Far away, the Demoness let out a final, terrible scream and crumbled into dust. The spell was broken. Lalmoni was free, and Shah Emran took her hand to lead her home.

Then Shah Emran said he needed to leave, as his seven days to collect the three Laals were ending and his assignment was complete.

Lalmoni noticed Shah Emran holding the old Laal and scolded him, asking why he was still keeping them. She playfully asked him to tickle her, and as she laughed, more Laal fell from her laughter. Then she asked him to pinch her, and diamonds dropped from her tears. He gathered all the treasures and returned to the king; The king rewarded him with his full wage.

True to his honorable heart, Shah Emran gave all the wages to the laundry man who had once loaned him money. The laundry man became wealthy and started a gold business, living prosperously ever after.

The vizier proposed that the King give Shah Emran a new, difficult assignment: he must arrange a dance of the fairies. The task was nearly impossible. A drummer can play twenty-two beats, but the fairies will only stand still. They will only dance if the drum strikes a twenty-third beat. This rhythm is so fast and magical that no human has ever mastered it.

With no other choice, Shah Emran returned to Lalmoni shared about the task assigned by the king. Seeing his exhaustion, Lalmoni asked him to relax and then told a name of her close friend Phulmoni, who had six sisters. Lalmoni explained a plan. All the sisters would bathe together in a pond. Five sisters would keep their clothes in one place, while one sister's clothes would be kept separately. Shah Emran had to steal the clothes that were kept apart.

When the bathing ended, the five sisters found their clothes and left the pond, but the remaining sister—Phulmoni—could not come out of the water. At that moment, Shah Emran secretly dropped a letter into the pond for her, asking for help to arrange the fairy dance.

Phulmoni agreed. Soon, preparations for the fairy dance began. Lalmoni revealed a clever plan: Shah Emran would strike the drum and keep the rhythm alive until the stroke of midnight. The sound would be so powerful that it would draw Lalmoni's grandfather from his celestial home. When the old king arrived to ask why the drum had beaten for so long, Shah Emran would seize the moment to formally send his proposal to marry

Lalmoni. She and her friend Phulmoni would both marry Shah Emran. This way, the two friends could stay together forever, just as they had promised long ago.

To prepare for the King's assignment, Shah Emran was given a magical bath. The water washed away his weariness, leaving him radiant and handsome. He emerged with such irresistible charm that a great crowd of fairies gathered, drawn by his new light. Among them was Chandraman, who had once despised him for his shabby looks; seeing him now, her heart changed, and she fell deeply in love with him.

That night, fairy dance reached its climax. Shah Emran took up the drum and played with a divine rhythm until deep into the night. As the drum reached the magical beats, the fairies descended and danced with breathtaking grace. The impossible task was finally fulfilled.

Lalmoni's grandfather appeared, drawn by the power of the drumming. He looked at the young man and asked what he desired. Shah Emran stopped the music and replied boldly:

"I want your granddaughter, Lalmoni."

At the same time, Chandraman also wished to marry Shah Emran. In the end, destiny unfolded in an extraordinary way. Shah Emran married three women at the same time—Chandraman, Lalmoni and Phulmoni.

Thus, the impossible tasks were completed, the fairy dance was achieved, and Shah Emran's journey ended in a resolution filled with magic, love, and fate.

Moral of the story:

Greatness is not found in a prince's crown, but in his character. By choosing to tend goats, serve a laundryman, and risk his life for a stranger's son, Shah Emran proved that true nobility is earned through humility and sacrifice.

Hamid Hossain from Block A5, Camp 04.

ဇာတ်လမ်း-၄- မင်းသား ရှာအဲမ်ရန် နှင့် လာလ်မိုးနီး

တစ်ချိန်က နယ်မြေတစ်ခုတွင် မင်းကြီးတစ်ပါး နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ရှာအဲမ်ရန် သည် အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူသည် ကြိုးစားအားထုတ်မှုများစွာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ပြီးမြောက်အောင် သင်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်မှာ ဤမင်းသားသည် အမျိုးသမီးများအပေါ် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အကြီးမြတ်ဆုံးသော ရတနာသည် အသိပညာဖြစ်သည်။

သားဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန်အတွက် မင်းကြီးသည် ကြီးမားသော ဥယျာဉ်ကြီး၏ အလယ်တွင် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ရှာအဲမ်ရန်သည် ထိုနေရာ၌ ကျောင်းသားအချို့ကို စာပေပို့ချပေးပြီး တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ဘဝဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ညတွင် နတ်သမီးတစ်ပါးသည် ကောင်းကင်၌ ပျံသန်းရင်း ထိုအဆောက်အအုံသစ်ကို သတိပြုမိကာ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် “ဒီအဆောက်အအုံက အရင်က ဒီမှာမရှိခဲ့ပါဘူးလား!” ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

သိချင်စိတ်ပြင်းပြသော နတ်သမီးသည် အမိုးမှတစ်ဆင့် အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ အတွင်း၌ အိပ်ပျော်နေသော ရုပ်ရည်ချောမောသည့် လူငယ်တစ်ဦးကို သူမ တွေ့လိုက်သည်။ ထိုသူကား မင်းသား ရှာအဲမ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ နတ်သမီးသည် သူ့ဘေးတွင် ခဏတာ ထိုင်နေခဲ့ပြီး နောက် အနီးနားရှိ ဗန်းမှ ကွမ်းတစ်ယာကို စားခဲ့သည်။ မတော်တဆ၊ ထွက်ခွာမသွားမီ မင်းသား၏ စောင်ပေါ်သို့ အနီရောင်ကွမ်းတံတွေးကို ထွေးချမိလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ရှာအဲမ်ရန်၏ ကျောင်းသားများသည် ထိုအစွန်းအထင်းကို မြင်သောအခါ သူ့ကို စနောက်ကြသည်- “ဆရာ၊ ဆရာက မိန်းမတွေကို မကြိုက်ပါဘူးဆို၊ ဒီအမှတ်အသားက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

ရှာအဲမ်ရန်သည် ရှက်ရွံ့၍ ဒေါသထွက်ကာ သူတို့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။ နောက်တစ်ညတွင် နတ်သမီးသည် ထပ်မံရောက်ရှိလာသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူမသည် ရှာအဲမ်ရန်၏ စောင်ကို ယူသွားပြီး သူမ၏ စောင်ကို ချန်ထားခဲ့သည်။ ထိုစောင်သည် မည်သည့်လူသားမျှ မလုပ်နိုင်လောက်အောင် လှပသည်။ နံနက်ရောက်သောအခါ ကျောင်းသားများက ထပ်မံရယ်မောပြီး “ဆရာ၊ ဆရာက မိန်းမတွေကို မကြိုက်ဘူးဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမစောင်ကို သုံးနေတာလဲ” ဟု ပြောကြသည်။

ရှာအင်မ်ရန်သည် ထိုစောင့်၏ ပိုင်ရှင်ကို ဖော်ထုတ်ရန် အရေးပေါ်အမိန့်ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့သည်။ သူသည် ထိုစောင့်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ သိဖူးခြင်း ရှိမရှိ အစည်းအဝေးသို့ မေးမြန်းခဲ့သည်။ မည်သူမျှ အဖြေမပေးနိုင်ခဲ့ကြပေ။

နောက်ဆုံးတွင် လူငယ်နှစ်ဦးကို ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ တစ်ဦးကို ငရုတ်သီးမှုန့်နှင့် ကျန်တစ်ဦးကို စန္ဒကူးနံ့သာရည် ပေးသည်။ ထိုညတွင် မသိသူ တစ်စုံတစ်ဦးကို မှတ်မိနိုင်ရန် မည်သူသည် နာကျင်မှုကို ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး တစ်ညလုံး နိုးကြားနေနိုင်မည်ကို စမ်းသပ်ရန်အတွက် လက်ချောင်းများကို ၎င်းတို့တစ်ခုစီတွင် နှစ်ကြည့်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

ထိုညတွင် နတ်သမီးသည် ထပ်မံရောက်ရှိလာသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရှာအင်မ်ရန်သည် အိပ်ပျော်ဟန် ဆောင်နေခဲ့သည်။ နတ်သမီး ထွက်ခွာရန် ကြိုးစားသောအခါ သူက ရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး “မင်းက ဘီလူးလား? အဇ္ဈရာယေလ်လား? ဒါမှမဟုတ် တခြားတစ်ခုလား?” ဟု မေးမြန်းလိုက်သည်။

နတ်သမီးက ပြန်ဖြေသည်- “ကျွန်မက နတ်သမီးပါ။ သင့်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ သင့်ကို ချစ်မိသွားလို့ လာခဲ့တာပါ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် သတိလစ်သွားသည်အထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ သတိပြန်ရလာသောအခါ နတ်သမီးက “ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့ အတူတူ နေလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင်သာ စုကန်ရတ်ဂျာ ကို လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ပေါင်းစည်းနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။

ထို့နောက် နတ်သမီးသည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ရှာအင်မ်ရန်သည် ရူးသွပ်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြီး “ဟိုင်း ချန္ဒာမန်! ဟိုင်း ချန္ဒာမန်! ဟုသာ အော်ဟစ်နေတော့သည်။ သူသည် အစားအသောက်နှင့် အိပ်စက်ခြင်းကိုပါ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ကျောင်းသားများက တစ်ခုခု မှားယွင်းနေကြောင်း သိရှိ၍ မင်းကြီးအား သတင်းပို့ကြသည်။ မင်းကြီးသည် နက္ခတ်ဆရာတစ်ဦးကို ခေါ်ယူခဲ့သည်။ နက္ခတ်ဆရာက “သင့်သားတော်သည် ချန္ဒာမန်၏ မှော်အတတ်ဖြင့် အဖမ်းခံထားရသည်” ဟု ပြောပြသည်။

ရှာအင်မ်ရန်သည် ရေကန်များနှင့် မီးထဲသို့ ခုန်ဆင်းရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူသည် နတ်သမီးထံ ရောက်ရှိရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ မှူးမတ်များက “သူ အသက်ရှင်နေမယ်ဆိုရင် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုကာ သူ့ကို သွားခွင့်ပြုရန် မင်းကြီးအား အကြံပေးခဲ့သည်။

မင်းကြီးသည် ရှာအင်မ်ရန်အား လက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် ငွေကြေးအချို့ ပေးခဲ့ပြီး သူသည် ခရီးစတင်ခဲ့သည်။

အခက်အခဲများစွာပြီးနောက် ရှာအင်မ်ရန်သည် နတ်သမီး၏ နယ်မြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သူသည် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လျှောက်သွားနေစဉ် မိဖုရားတစ်ပါးက သူ့ကို မြင်လိုက်သည်။ စုတ်ပြတ်သတ်နေသည့် အသွင်အပြင် ရှိသော်လည်း သူ၏ မြင့်မြတ်သော အမူအရာများကို မြင်သောအခါ မိဖုရားက သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စုံစမ်းမေးမြန်းသည်။ ရှာအင်မ်ရန်က “ကျွန်တော်က အခြား နယ်မြေတစ်ခုက မင်းသားပါ” ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

မိဖုရားသည် သူ့သမီးကို ကျောင်းလိုက်ပို့ရန်နှင့် ဆိတ်အချို့ကို စောင့်ရှောက်ရန် အလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုသမီး၏ နာမည်မှာ ချန္ဒာမန် ဖြစ်သည်။

ထိုနတ်သမီးနယ်မြေတွင် ဝန်ကြီး၏သား ဟာမစ်ကူမာ သည် ယောက်ျားလေးများ၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ ချန္ဒာမန်သည် မိန်းကလေးများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် စာပေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းခုံကြသည်။ ချန္ဒာမန်သည် ဒေါသတကြီး သူမ၏ မျက်နှာဖုံးကို လှန်လိုက်ရာ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး နှစ်ဦးစလုံး မေ့လဲသွားသည်။ သတိ ပြန်လည်လာသောအခါ ချန္ဒာမန်က-

“ရှင်က ဝန်ကြီးရဲ့ သားပါ။ သူတို့က ကျွန်မကို ရှင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထွက်ပြေးကြစို့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် နံနက် ၃ နာရီတွင် သုဗန် သစ်ပင်အောက်၌ တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

ရှာအင်မ်ရန်သည် သူတို့၏ အစီအစဉ်ကို ကြားသိခဲ့ပြီး ရသေ့ယောင် ဆောင်ကာ အသွင်ပြောင်း လိုက်သည်။ သူသည် သူတို့မရောက်မီ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ချန္ဒာမန်နှင့် သူမ၏ သူငယ်ချင်း ရောက်လာသောအခါ လေ့ဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ချန္ဒာမန်သည် ရှာအင်မ်ရန်ကို မှတ်မိသောအခါ ဒေါသထွက်ခဲ့သော်လည်း သူတို့သည် မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အဘွားအိုတစ်ဦး၏ သစ်သားအိမ်တွင် ခိုလှုံခဲ့ကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ရှာအင်မ်ရန်သည် မြို့ထဲသို့ သွားရောက်ကာ ရဲ၊ စစ်တပ်နှင့် ရေတပ်ဟူ၍ မတူညီသော ယူနီဖောင်းသုံးမျိုးကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သူသည် တိုက်ပွဲဝင် ဝတ်စုံများဖြင့် ဘုရင့်နန်းတော်ရှေ့မှ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မြင်းစီး၍ ဖြတ်သွားခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် မိဖုရားက သူ့ကို ခေါ်ယူပြီး လုပ်ခမြင့်မားသော အလုပ်ကို ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

ထိုတိုင်းပြည်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဓလေ့တစ်ခု ရှိသည်— ညတိုင်း လူတစ်ဦးကို ဘီလူးမတစ်ကောင်အတွက် အစာအဖြစ် ပစ်ချပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ညတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် သူမ၏ သား၏ မင်္ဂလာဆောင်နေ့ ကျရောက်သော်လည်း ဘီလူးမကို စောင့်ရှောက်ရန် ရွေးချယ်ခံရသောကြောင့် ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။ ရှာအင်မ်ရန်သည် သူ့အစား သွားရောက်ရန် စေတနာ့ဝန်ထမ်းခဲ့သည်။

ထိုညတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော “ဟား-ဟား” အသံကို ကြားရသည်။ ရှာအင်မ်ရန်သည် ၎င်းဘီလူးမကို သူ၏ ဓားမြှောင်ဖြင့် သတ်ပစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ဘီလူးမထံမှ “လာလ်” ဟုခေါ်သော အဖိုးတန် သွေးနီရောင် ကျောက်မျက်ရတနာ တစ်ခုကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုကျောက်မျက်သည် ဘုရင် ခုနစ်ပါး၏ ဘဏ္ဍာနှင့် တန်ဖိုးညီမျှသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသော မင်းကြီးသည် ရှာအင်မ်ရန်အား ထိုကဲ့သို့သော ကျောက်မျက်ရတနာ သုံးလုံး ထပ်မံယူဆောင်လာရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ရှာဖွေနေစဉ် ရှာအင်မ်ရန်သည် စမ်းချောင်းတစ်ခုကို အဆုံးထိ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် လယ်လ်မိုနီ ဟုခေါ်သော အိပ်ပျော်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သူတွေ့ရှိခဲ့သည်။ သူမသည် ဘီလူးမတစ်ကောင်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံထားရသူဖြစ်သည်။ ဘီလူးမသည် သူမကို နေ့စဉ် မှော်အစီအစဉ်ဖြင့် သေဆုံးသကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် ထားခဲ့ပြီး ညဘက်ရောက်မှ ပြန်လည် နိုးထစေသည်။

ရှာအင်မ်ရန်သည် “ဘစ်စမီလာ” ဟု ရွတ်ဆို၍ သူမကို ပြန်လည်နိုးထစေခဲ့သည်။ လယ်လ်မိုနီက ရှာအင်မ်ရန်အား “ရှာအင်မ်ရန်အမည်ရှိတဲ့ လူတစ်ဦးသာ ဘီလူးမကို သတ်နိုင်တယ်” ဟု အသိပေးခဲ့သည်။

ထို့ပြင် သူသည် ရေကန်အောက်ရှိ သေတ္တာအတွင်း ဝှက်ထားသော ဘီလူးမ၏ ဝိညာဉ်ကို ထုတ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဘီလူးမ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသည်ကို ရှာအင်မ်ရန် နားစွန်နားဖျား ကြားခဲ့ရသည်။ သူသည် ရေကန်သို့ သွားရောက်ကာ ဘီလူးမ၏ ဝိညာဉ်အင်းဆက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီး လယ်လ်မိုနီကို လွတ်မြောက်စေခဲ့သည်။

သူတို့သည် ချစ်ကြိုက်သွားကြသည်။ ရှာအင်မ်ရန်သည် လယ်လ်မိုနီနှင့် ကျောက်မျက်ရတနာများကို ဘုရင်ထံ ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ချန္ဒာမန်အပေါ်သူ၏ စစ်မှန်သော အချစ်သည် သူ၏ နှလုံးသားထဲတွင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ဂီတများ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၊ နတ်သမီးများနှင့် တွေ့ဆုံမှုများစွာပြီးနောက် သူက ကြေညာခဲ့သည်-

ဇာတ်လမ်းရဲ့ သင်ခန်းစာ- စိတ်ပိုင်းဖြတ်မှုဖြင့် လမ်းညွှန်ပေးတဲ့အခါ မည်သည့်အတားအဆီးမှ ကြီးမားလွန်းခြင်းမရှိပါ။

The King of Fools

Every night, a village woman would quietly leave the house while her husband was still asleep and go somewhere in secret.

One day, she walked and walked until she reached a royal palace. There, she saw the king and the queen playing a game. The game had a rule:

“Whoever loses, would have to pass under the winner’s legs.”

The winner would bend forward with legs apart, and the loser had to crawl through the gap between them.

That day, the king lost the game, and according to the condition, the king passed under the wife’s waist. The village woman was hiding nearby. She saw the entire scene and remembered it well. Before leaving, she secretly wrote on the palace wall about what she had seen.

In that message it was clear that:

The king himself is the number one fool, the most foolish of them all!
And his wife? The second fool, second only to his absurdity.

When the king woke up the next morning and saw the writing, he was furious. He summoned his minister and declared, “Man or woman whoever tells me who wrote this, I will give him/her half of my kingdom.”

The announcement was made by beating drums all over the kingdom, even announced in the mosques.

Hearing the announcement, a young woman said to her grandmother, “Grandmother, go and tell them to stop beating that drum. I know who wrote it. I will go to the king’s hearing, and there I will reveal the truth.”

When the day of the hearing arrived, a great assembly gathered before the throne. The king stood and asked, “Who wrote this, and why?”

She stepped forward and said:

“I know who wrote it.
While my husband was asleep, I wandered outside.
One day I saw, with my own eyes,
the king and queen playing the game.”

The king understood immediately. He stopped her from speaking further. Since the matter is embarrassing, concerning his personal impression and dignity, he quietly rewarded her to ensure silence.

Moral of the story:

**Sometimes, paying attention quietly can
uncover what others cannot see.**

Amena Begum (53) from Block A5, Camp 12

အလွဲစားမင်း

တစ်ရက်သ၌ ရွာသားတစ်ဦး၏ ဇနီးသည်သည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မနိုးသေးချိန်တွင် အိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာ၍ လျှို့ဝှက်စွာ တစ်နေရာရာသို့ သွားလေ့ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် သူမသည် လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်း နန်းတော်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုနေရာ၌ မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားတို့ ကာရမ်ဘုတ် ကစားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုကာရမ်ဘုတ်ကစားနည်းတွင် စည်းမျဉ်းတစ်ခု ရှိသည်-

“မည်သူမဆို အရှုံးပေးသူသည် ခါးအောက်ပိုင်းမှစ၍ အရည်ပျော်သွားရမည်” ဟူသော စည်းမျဉ်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် မင်းကြီးသည် ဂိမ်းကို ရှုံးနိမ့်သွားသည်။ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်အရ မင်းကြီးသည် ခါးအောက်ပိုင်းမှစ၍ အရည်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ရွာသား၏ဇနီးသည်သည် အနီးအနားတွင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ သူမသည် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို မြင်တွေ့ခဲ့ပြီး အမှတ်ရခဲ့သည်။ သူမ မထွက်ခွာမီ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရာများကို နန်းတော်နံရံတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ရေးသားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မင်းကြီး နိုးလာသောအခါ ထိုရေးသားထားသည်ကို မြင်လျှင် အမျက်ဒေါသ ထွက်လာသည်။ သူသည် ဝန်ကြီးကို ခေါ်ယူပြီး “ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ ဒါကို ဘယ်သူရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်သူကို ငါ့နိုင်ငံရဲ့ တစ်ဝက်ကို ပေးမယ်” ဟု ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုကြေညာချက်ကို နယ်တစ်ခွင်လုံး၊ ဗလီများတွင်ပင် စည်တီး၍ ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။

ထိုကြေညာချက်ကို ကြားသောအခါ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးက သူမ၏ အဘွားအား “အဘွား၊ အရင်ဆုံး သူတို့ကို အဲဒီစည်တီးတာ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမက ပြောသည်-

“ဘယ်သူရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ကျွန်မယောက်ျား အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျွန်မ အပြင်ကို လျှောက်သွားခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ မင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားတို့ ကာရမ်ဘုတ် ကစားနေတာကို ကျွန်မရဲ့ မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရပါတယ်”

မင်းကြီးသည် ဤစကားကို ကြားသောအခါ ချက်ချင်း နားလည်သွားသည်။ သူသည် သူမကို စကားဆက်မပြောရန် တားမြစ်လိုက်သည်။ ဤကိစ္စသည် သူ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သက်ဆိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် သူမကို တိတ်ဆိတ်နေစေရန်အတွက် တော်ဝင်ဘဏ္ဍာ၏ တစ်ဝက်ကို အသာအယာ ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

ဇာတ်လမ်းရဲ့သင်ခန်းစာ- တစ်ခါတစ်ရံမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ အာရုံစိုက်ခြင်းက တခြားသူတွေ မမြင် နိုင်တာတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပါတယ်

The King's Strange Law: Being Angry is Forbidden

Once upon a time there was a king who made a strange law in his kingdom. The law was that no one was allowed to be angry at anyone. If anyone showed anger, their ears would be cut off as punishment.

One day a man became angry. Another person reminded him, "Have you forgotten the law?"

The angry man replied, "No, I remember very well. That's why I'm keeping quiet."

One day, a man saw a shepherd sitting silently. He asked:

"Are you angry?"

The shepherd replied:

"No, I'm not angry.
If I were, my ears would be cut off."

In those days, shepherds were usually hired for one year. But this shepherd had been hired for only one month. When the paddy ripened, he harvested it and brought it home. The owner told him, "Store the paddy wherever my mother tells you to." The shepherd went to the elderly mother and asked, "Where should I keep the paddy?"

In anger, she replied:

"Put it on my head!"

So, the shepherd did exactly that. He placed two large containers of paddy on her head. As a result, the old woman died. When the son came home and asked where his mother was, the shepherd said:

"Your mother told me to put it on her head, so I did."

The son became furious but could not show his anger because of the king's law.

Another day, the Muslim shepherd returned from the scorching sun and went to bathe in a pond. He told a boy to come to the bank, but when the boy didn't come, the shepherd grabbed his leg, dragged him up, and pushed him onto the steps. Later, the boy's mother came and asked, "Were you angry?" He replied, "No, I wasn't angry"

The owner's family gradually became fed up with the shepherd. Unfortunately, they couldn't drive him away as they couldn't show their anger. So, they devised a plan to send him deep into the forest with other shepherds for seven days.

But instead of going there, he cut some bamboo and returned home. When the owner asked, "Did you do the work properly?"

The shepherd replied, "I came back just as I went empty handed. My mind wasn't calm enough to work."

Later, the owner sent him to trade cattle. Without telling the owner, the shepherd sold a cow and used the money to buy gold jewellery for his wife. When everyone came to know the matter, he said, "Deduct it from my wages."

In this way, the shepherd always stayed within the limits of the law and kept causing trouble. Therefore, no one could punish him because no one dared to show anger.

Moral of the story:

Blindly enforcing laws without wisdom can lead to unintended consequences.

Hamid Hossain Block A5, Camp 04

ဇာတ်လမ်း-၆-

တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ဥပဒေတစ်ခု ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီဥပဒေကတော့ ဘယ်သူမှ တစ်ယောက်ကိုမှ ဒေါသထွက်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒေါသပြရင် နားရွက်ကို ဖြတ်ပြီး အပြစ်ပေးခံရမယ်။

တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက်က ဒေါသထွက်လာတယ်။ နောက်လူတစ်ယောက်က သူ့ကို “ဥပဒေကို မေ့နေပြီလား” လို့ သတိပေးလိုက်တယ်။

ဒေါသထွက်နေတဲ့လူက “မမေ့ပါဘူး၊ မှတ်ထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေတာပါ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

တစ်နေ့တော့ ဟိန္ဒူလူမျိုးတစ်ဦးက မွတ်ဆလင်သိုးကျောင်းသားတစ်ဦး တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက “မင်း ဒေါသထွက်နေတာလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

သိုးကျောင်းသားက “မထွက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒေါသမထွက်ပါဘူး။ ထွက်ရင် ကျွန်တော့် နားရွက်တွေ အဖြတ်ခံရမှာ” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

အဲဒီခေတ်တုန်းက သိုးကျောင်းသားတွေကို များသောအားဖြင့် တစ်နှစ်စာ အငှားခိုင်းလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသိုးကျောင်းသားကတော့ တစ်လစာပဲ ငှားရမ်းခံရသူပါ။ စပါးတွေ မှည့်လာတဲ့အခါ သူက ရိတ်သိမ်းပြီး အိမ်ကို ယူလာခဲ့တယ်။ အိမ်ရှင်က သူ့ကို “စပါးတွေကို ငါ့အမေ ထားခိုင်းတဲ့နေရာမှာ သွားထားလိုက်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သိုးကျောင်းသားက အသက်ကြီးတဲ့ မိခင်ကြီးဆီ သွားပြီး “ဘယ်မှာ ထားရမလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒေါသတကြီးနဲ့ သူမက “ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာ တင်လိုက်!” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ သိုးကျောင်းသားက အတိအကျ အဲဒီအတိုင်း လုပ်လိုက်တယ်။ စပါးပုံးကြီးနှစ်ပုံးကို သူမရဲ့ ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် အဘွားကြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်။

သားဖြစ်သူ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး မိခင် ဘယ်မှာလဲလို့ မေးတဲ့အခါ သိုးကျောင်းသားက-

“သင့်အမေက သူ့ခေါင်းပေါ်တင်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော် တင်လိုက်တာ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သားဖြစ်သူဟာ အလွန်ဒေါသထွက်ပေမဲ့ ဘုရင့်ဥပဒေကြောင့် သူ့ရဲ့ဒေါသကို မပြဘဲ ထိန်းထားခဲ့ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ မွတ်ဆလင်သိုးကျောင်းသားဟာ နေပူရှိန်ကနေ ပြန်ရောက်လာပြီး ရေနံထဲမှာ ရေချိုးဖို့ သွားတယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကမ်းပေါ်ကို လာခိုင်းပေမဲ့ ကောင်လေးက မလာ တဲ့အခါ သိုးကျောင်းသားက သူ့ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲ၊ ဆွဲတင်ပြီး ရေနံလှေကားပေါ်ကို တွန်းချ လိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကောင်လေးရဲ့ အမေရောက်လာပြီး “မင်း ဒေါသထွက်ခဲ့တာလား” လို့ မေးတဲ့အခါ၊

သူက “မထွက်ခဲ့ပါဘူး” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

အိမ်ရှင်မိသားစုဟာ သိုးကျောင်းသားကို တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကုန်လာကြတယ်။ ကံမကောင်းစွာနဲ့ပဲ သူတို့ ဒေါသကို မပြနိုင်တာကြောင့် သူ့ကို မောင်းထုတ်လို့ မရခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့က သိုးကျောင်းသား ကို တခြားသိုးကျောင်းသားတွေနဲ့အတူ ခုနစ်ရက်ကြာ တောနက်ထဲကို ပို့မယ့် အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲ လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကို မသွားဘဲ သူက ဝါးတွေခုတ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်ယူလာခဲ့တယ်။ တခြားသူတွေ ပြန် ရောက်လာပြီး သူ့ကို အိမ်မှာ ရှိနေတာ တွေ့တဲ့အခါ အိမ်ရှင်က “မင်း အလုပ်ကို သေချာလုပ်ခဲ့ရဲ့ လား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

သိုးကျောင်းသားက “ကျွန်တော် သွားတုန်းကလိပ် လက်ချည်းသက်သက် ပြန်လာခဲ့တာ။ အလုပ် လုပ်ဖို့ စိတ်မငြိမ်ဘူး” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်ရှင်က သူ့ကို နွားရောင်းဝယ်ဖို့ ပို့လိုက်တယ်။ သိုးကျောင်းသားက အိမ်ရှင်ကို မ ပြောဘဲ နွားမတစ်ကောင်ကို ရောင်းပြီး အဲဒီငွေနဲ့ သူ့ဇနီးအတွက် ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာ ဝယ် လိုက်တယ်။ အားလုံးက ဒီကိစ္စကို သိတဲ့အခါ သူက “ကျွန်တော့် လုပ်အားခထဲက ဖြတ်လိုက်ပါ” လို့ ပြောခဲ့တယ်။

ဒီလိုနည်းနဲ့ သိုးကျောင်းသားဟာ ဥပဒေရဲ့ ဘောင်ထဲမှာပဲ အမြဲနေပြီး ပြဿနာတွေ ဆက်တိုက် ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ သူ့ကို အပြစ်မပေးနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘယ်သူ မှ ဒေါသပြရဲခြင်း မရှိလို့ပါပဲ။

ကိုယ်ကျင့်တရား- ဉာဏ်ပညာမပါဘဲ ဥပဒေများကို မျက်စိစုံမှိတ် ပြဋ္ဌာန်းခြင်းသည် မမျှော်လင့် ထားသော အကျိုးဆက်များကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။

Jamuluk and Shamaruk

In a distant kingdom, a great king had one son named Jamuluk. One day, Jamuluk went hunting in the forest with his companions. Despite days of effort, they couldn't catch a single deer. Exhausted, they rested when suddenly, a chariot made of light landed nearby. From it emerged a stunning fairy-like girl named Shamaruk. Jamuluk was mesmerized.

She looked at him with eyes like shining stars and asked:

“Who are you?”

Jamuluk trembled and replied:

“I... I am a human.”

She smiled mysteriously and said, “I am a fairy.”

At once, Jamuluk fainted, overwhelmed by her beauty. The fairy gently sprinkled water over his eyes, and slowly he came to his senses. As the sun began to set and time slipped away, she looked at him with urgency in her eyes and spoke her last words:

“I’m a fairy princess of Hemapur.

One day, a demon disguised as beggar came to our home.

My mother promised him anything he wanted, when I was in her womb”

Shamaruk looked at Jamuluk with eyes like shimmering lanterns over the river and said, “You are human, and I am a fairy. We cannot meet again, for your lifespan will not match mine.”

And like the morning mist of winter, she vanished.

Jamuluk's heart burned with longing. With his companions, he crossed swamps, dense forests, and rolling hills, searching for her. One day, along a dusty village path, he saw a strange dog tugging his lungi. Jamuluk followed it to a small hut where an elderly woman sat weaving mats.

"Do not fear this dog," she said. Her voice was as soft as the sea breeze. "It is King Shahpur, cursed long ago by a woman whose clothes were hidden while she bathed in the pond. That curse turned the mighty king into a dog."

Recognizing Jamuluk's determination, the woman gave him a mocha of rice and a golden crown that could make him invisible. She taught Jamuluk three magic tricks: The first was to become invisible. The second was to return to normal, the third was to become extremely strong. The crown had immense power to destroy any harm. Soon, deep in the forest, he discovered a black demon trapped under a giant rock. With courage, Jamuluk lifted the rock and freed it. The demon bowed low and said:

"You have released me from a long curse.
Tell me, how can I repay you?"

Jamuluk replied:

"I am searching for Shamaruk, the fairy of Hemapur."

The demon warned, "You cannot go there. The journey is long, perilous, and you as a human- your lifespan is short, you may die on the way. But I can guide you."

The demon transported Jamuluk to Shamaruk's palace, a shining structure on a hill with a roof sparkling like stars. There he saw eleven loyal helping hands who fulfilled the fairy's every need. The demon also whispered the magic words to him to summon Shamaruk. The Golden Crown or Jamuluk's human presence acted as a "key" that allowed the demon to bypass the palace's magical defenses.

When the helping hands departed after their chores, Shamaruk smelled the human near her, though she was a fairy. Shamaruk also liked Jamuluk at the first meet up. She was looking for Jamuluk. She whispered:

"If you have come for me, show yourself!"

Jamuluk removed the invisibility crown and revealed himself. Overjoyed, they fainted in each other's arms, the magic of the forest and the scent of jasmine surrounding them.

Shamaruk, astonished, asked:

"How did you manage to come here, across hills, rivers, and danger?"

He explained everything.

Shamaruk ordered her helping hands to bring rice three times daily, but each time, the aroma seemed to whisper Jamuluk's a human presence. The eldest helper, Loki Shuki, said:

"Fairy, the walls have no eyes, yet the heart sees all.
A fragrance of the earth has filled this palace, and the rice whispers a name.
Is it the mortal Jamuluk, of whom you have spoken in your sighs?
If he is here, do not hide the sun behind a veil. Let him be seen."

Shamaruk tried to hide him, Jamuluk took shower in fairyland, the magic of the river water and the moonlight made Jamuluk glow with radiance, even more handsome.

Excited, Loki Shuki ran to tell Shamaruk's grandparents. Shamaruk was requested by them to reveal Jamuluk. In a ceremony by a sparkling pond, water swirling like silver threads, Shamaruk and Jamuluk were married. Fish leapt and lotus flowers opened as if celebrating.

But danger was not gone. The black demon, aware of Jamuluk, arrived at the bridal chamber. As the demon entered the bridal chamber, its form began to shift. The black shadows fell away to reveal the tattered rags of the beggar who had cursed the Queen's womb years ago. 'I have used you to find my prize,' the beggar hissed. But Jamuluk stood firm. Raising the golden crown, he unleashed the light of a thousand suns. With the magical crown, with a mighty beam of light, Jamuluk struck the demon, beating it fiercely until its bones crumbled to dust and defeated the beggar. Their love triumphed.

Moral of the story:

**True love defies boundaries—between
worlds, species, and fate itself.**

Rashid Ahammad (60) from Block A6 Camp 12.

ဂျူမုလွတ်နှင့် ရှာမာရက်

တစ်ချိန်က ဝေးလံသော တိုင်းပြည်တစ်ခုတွင် ဂျူမုလွတ် အမည်ရှိ သားတစ်ဦးတည်းရှိသော မင်းကြီးတစ်ပါး နေထိုင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ဂျူမုလွတ်သည် အပေါင်းအသင်းများနှင့်အတူ တောထဲ၌ အမဲလိုက်ထွက်ခဲ့သည်။ ရက်များစွာ ကြိုးစားသော်လည်း သမင်တစ်ကောင်မျှ မဖမ်းမိခဲ့ပေ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသဖြင့် အနားယူနေကြစဉ် ရုတ်တရက် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ဆင်းသက်လာသည်။ ၎င်းထဲမှ ရှာမာရက် အမည်ရှိ အလွန်လှပသော နတ်သမီးကဲ့သို့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဂျူမုလွတ်သည် သူမကို မြင်၍ စွဲမက်သွားခဲ့သည်။ သူမ မည်သူဖြစ်ကြောင်း မေးသောအခါ သူမက ပြန်ဖြေသည်-

“ကျွန်မက ဟေမာပူရ ရဲ့ နတ်သမီးမင်းသမီးပါ။ တစ်နေ့မှာ သူတောင်းစားတစ်ယောက် ကျွန်မတို့ နန်းတော်ကို ရောက်လာတယ်။ မင်းကြီးက သူလိုချင်တာ မှန်သမျှ ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်မကို တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ကြောက်တာကြောင့် ကျွန်မ ထွက်ပြေးလာတာပါ”

သူမက ထပ်ပြောသည်- “ရှင်က လူသား၊ ကျွန်မက နတ်သမီး။ ကျွန်မတို့ အတူတူ နေလို့မရဘူး” ဟု ပြောပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ဂျူမုလွတ်သည် သူမကို စွဲလမ်းသွားပြီး နေရာတိုင်းတွင် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။ လူတွေက သူ့ကို မှတ်မိနိုင်စေရန် “မာလီ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် သူသည် ကျောက်တုံးကြီးအောက်၌ ညပ်နေသော လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အနီးနားရှိ ခွေးတစ်ကောင်က ထိုလူ၏ လုံချည်ကို ဆွဲနေသည်။ ဂျူမုလွတ်သည် ထိုလူကို ကယ်တင်ပြီး နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ မိဖုရားက ထိုလူအား နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သည်။ ထိုလူက သူ၌ မှော်စွမ်းအင်များရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်။ သူက ဂျူမုလွတ်အား “မကြောက်ပါနဲ့။ သင့်ကို ဟေမာပူရကို ခေါ်သွားပါ့မယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။

သူသည် ဂျူမုလွတ်အား မှော်ပညာသုံးခုကို သင်ပေးခဲ့သည်-

ပထမတစ်ခုမှာ ပစ်စတေ (ကိုယ်ပျောက်) ဖြစ်ရန်
ဒုတိယတစ်ခုမှာ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ရန်
တတိယတစ်ခုမှာ အင်မတန် ခွန်အားကြီးမားလာရန် တို့ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဟေမာပူရသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ညဘက်တွင် ဂျူမူလွတ်သည် ကိုယ်ပျောက်
 မှော်ပညာကို သုံး၍ ရှမာရွတ်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ သူမသည် သူ့ရှိနေခြင်းကို ခံစားမိ
 ပြီး “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြပါ၊ မပြရင် ကျွန်မ လက်ချောင်းပေါ်က စိန်လက်စွပ်ကို စုပ်လိုက်မယ်။ စုပ်
 လိုက်ရင် ကျွန်မ သေလိမ့်မယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဂျူမူလွတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဖော်ပြလိုက်သည်။
 သူတို့သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မေ့လဲသွားခဲ့ပြီးနောက် သတိပြန်လည်လာ၍ တစ်ညလုံး အတူရှိခဲ့ကြ
 သည်။

သံသယဝင်သော နတ်သမီးများသည် “ဒီမှာ လူသားကလေးတစ်ယောက်များ ရှိနေသလား” ဟု
 အော်ဟစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှမာရွတ်၏ အဘွားဖြစ်သူသည် ဂျူမူလွတ်အကြောင်းကို
 သိရှိခဲ့သည်။ သူမသည် ဂျူမူလွတ်၏ ရုပ်ရည်ကို အလွန်နှစ်သက်သဘောကျသောကြောင့် သူတို့၏
 အိမ်ထောင်ရေးကို သဘောတူခဲ့သည်။ ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ချိန်
 က ရှမာရွတ်ကို တောင်းခဲ့သော သူတောင်းစားသည် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် အစွမ်းထက်
 သူဖြစ်ပြီး ဂျူမူလွတ်ကို ပြန်ပေးဆွဲကာ နက်ရှိုင်းသော ရေတွင်းထဲသို့ ပစ်ချခဲ့သည်။ ရှမာရွတ်သည်
 အကူအညီမဲ့စွာ ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။ ဂျူမူလွတ်သည် ခွန်အားရရှိရန် တတိယမှော်ပညာကို သုံး၍
 ရေတွင်းမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး သူတောင်းစားကို အနိုင်ယူခဲ့သည်။ သူတို့၏ အချစ်သည်
 အောင်ပွဲခံခဲ့သည်။

ပုံပြင်ဆုံးမစာ- စစ်မှန်သော အချစ်သည် ကမ္ဘာများ၊ မျိုးစိတ်များနှင့် ကံကြမ္မာကိုယ်တိုင်၏
 နယ်နိမိတ်များကိုပင် ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ဇာတ်လမ်းရဲ့ သင်ခန်းစာကတော့- စစ်မှန်တဲ့အချစ်ဟာ ကမ္ဘာတွေ၊ မျိုးစိတ်တွေနဲ့ ကံကြမ္မာကြားက
 နယ်နိမိတ်တွေကို ဆန့်ကျင်ပါတယ်။

The Story of the Crow and the Peacock

Once upon a time, people lived a happy and peaceful life in a quiet village. In a distant country—like Burma—people migrated and settled in an unknown land. There lived a crow with the people. We locally call this bird a Kaowa. One day, the crow saw a peacock. The crow was fascinated by the peacock's physique, colorful feathers, charming dance, and attractive posture.

Looking at himself, the crow suddenly began to suffer from an inferiority complex. His thoughts—My skin color is so dark, how vibrant the colors are on the peacock's body! The crow muttered:

“Oh! If only I were as beautiful as the peacock!
If only I had such colorful feathers, if only I could dance...!”

To make his dream a reality, the crow started wandering around the forest gathering fallen peacock feathers. One by one, he started putting all the feathers on himself. He tucked the peacock feathers in between his own black feathers, until his black feathers eventually got covered by those of the peacock's. Immediately after that, he went near a pond to look at his reflection in the water and uttered:

“Wow! See how beautiful I look!
Now I am as gorgeous as the peacock!”

Then he started walking and dancing like a peacock, practicing peacock moves, gestures and postures for a long time. The birds around the crow easily noticed his peculiar appearance and unusual behavior.

In no time, they understood that it was not a peacock, but a crow. The crow's feathers might be black in color, but they are very smooth. It's true that the peacock feathers changed the crow's color and external look, but the feathers looked rough on him, which was easily noticeable to anyone.

The birds started criticizing the crow in a harsh tone, saying:

“This is deception!
He wants to hide his own identity and take the form of someone else.”

The birds were irritated at the crow's denial of his own species. At one point, everyone got angry and tore off all the feathers the crow painstakingly put on. The crow was humiliated. Because of his action, the entire crow species was stigmatized. At that time, a peacock said:

“The crow made a mistake by forgetting his lineage.
He forgot that true beauty and dignity lie not in
external appearance but in self-respect.
One cannot maintain one's honor by wearing someone else's attire,
it is humiliating and non-permanent.”

These words had a profound impact on the crow. He understood— Thinking oneself inferior to others, hiding one's identity and always trying to be like others is a form of self-denial. Everyone has a unique identity, a different beauty, and a self-identity given by nature.

Moral of the story:

**We should accept ourselves the way
we are and learn to improve ourselves positively.**

Hossain Ali (62) from Camp 22, Block D1

ကျီးကန်းနှင့်ဒေါင်း၏ဇာတ်လမ်း

အနန္တတန်ခိုးရှင် အရှင်မြတ် အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်သည် လူသားအားလုံးကို ဇာတ်နှင့် ဘာသာမခွဲခြားဘဲ တန်းတူဖန်ဆင်းခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကြားသိရသည်။ ကိုယ်တော်သည် လူသားများကို အင်ဆန်ခေါ်မြင့်မြတ်သော ရုပ်သွင်ဖြင့် ဖန်ဆင်းတော်မူခဲ့သည်။ ကိုယ်တော်သည် ပထမဆုံးလူသား အာဒမ် (အလိုင်ဟစ်စလာမ်) ၏ ဘယ်ဘက်နံရိုးမှ လူသားမျိုးနွယ်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ပထမဆုံးအမျိုးသမီး ဘီဝီဟာဝါ ကို ဖန်ဆင်းခဲ့သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးများ၊ အနွယ်များ၊ အစုအဖွဲ့အားလုံးသည် ထိုသူတို့မှ ဆင်းသက်လာကြသည်။ လူသားများကြား ကွဲပြားခြားနားမှုများမှာ မှတ်ပုံတင်ရန်အတွက်သာ ဖြစ်ပြီး ထူးချွန်မြင့်မြတ်မှု၏ စံနှုန်းများ မဟုတ်ပါ။ အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်အတွက် အရေးပါသော လူသားတို့၏ ဂုဏ်ရည်မှာ တတ်ကဝါ သို့မဟုတ် အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်အား မည်မျှကြောက်ရွံ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က လူများသည် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ကျေးရွာတစ်ရွာ၌ ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဝေးလံသောနိုင်ငံ—မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့သော နေရာမျိုး—တွင် လူများသည် အမည်မသိ နယ်မြေတစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းအခြေချခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာ၌ ကျီးကန်းတစ်ကောင်သည် လူများနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ဤငှက်ကို ဒေသအခေါ်အားဖြင့် ကာဝါ (Kawa) ဟု ခေါ်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုကျီးကန်းသည် ဒေါင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ခဲ့သည်။ ဒေါင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာပုံစံ၊ အရောင်အသွေးစုံသော အတောင်များ၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အကနှင့် ကြည့်ကောင်းသော ကိုယ်နေဟန်ထားတို့ကြောင့် ကျီးကန်းသည် စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည်။

မိမိကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း ကျီးကန်းသည် ရုတ်တရက် နိမ့်ကျသည့်စိတ်ဓာတ် ဖြင့် စတင်ခံစားရသည်။ သူ့အတွေးများက “ငါ့ရဲ့ အသားအရောင်က အရမ်းမညစ်နေတာ၊ ဒေါင်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ အရောင်တွေက ဘယ်လောက်တောင် လှပနေလိုက်သလဲ!” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကျီးကန်းက တီးတိုးရေရွတ်သည်- “အို! ငါသာ ဒေါင်းလောက် လှပခဲ့ရင်! ငါသာ ဒီလိုမျိုး အရောင်စုံတု အတောင်တွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရင်! ငါသာ ကခုန်နိုင်ခဲ့ရင်...!”

သူ၏ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် ကျီးကန်းသည် တောထဲတွင် ကျနေသော ဒေါင်းအမွေးအတောင်များကို စတင်လိုက်လံကောက်ယူခဲ့သည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူသည် အမွေးအတောင်အားလုံးကို သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စတင်တပ်ဆင်ခဲ့သည်။ သူ၏ မည်းနက်သော အမွေးအတောင်များကြားတွင် ဒေါင်းအမွေးအတောင်များကို ထိုးထည့်လိုက်ရာ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ မည်းနက်သော အမွေးအတောင်များအားလုံး ဒေါင်းအမွေးအတောင်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သူသည် ရေကန်နားသို့ သွားကာ ရေထဲရှိ သူ၏ပုံရိပ်ကို ကြည့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်-

“ဝါး! ငါဘယ်လောက်တောင် လှပနေလဲ ကြည့်ပါဦး! အခုဆိုရင် ငါလည်း ဒေါင်းလောက်ကို ခန့်ညားနေပါပြီ!”

ထိုနောက် သူသည် ဒေါင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ ကခုန်ခြင်း၊ ဒေါင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများ၊ ဟန်ပန်များနှင့် ကိုယ်နေဟန်ထားများကို အချိန်အတော်ကြာအောင် လေ့ကျင့်နေခဲ့သည်။

ကျီးကန်းပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ငှက်များက သူ၏ ထူးခြားသော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပုံမှန်မဟုတ်သော အပြုအမူကို အလွယ်တကူ သတိပြုမိကြသည်။ မကြာမီပင် သူတို့သည် ထိုသူသည် ဒေါင်းမဟုတ်ဘဲ ကျီးကန်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားကြသည်။ ကျီးကန်း၏ အမွေးအတောင်များသည် မည်းနက်သော အရောင်ရှိသော်လည်း ချောမွေ့သည်။ ဒေါင်းအမွေးအတောင်များက ကျီးကန်း၏ အရောင်နှင့် ပြင်ပရုပ်သွင်ကို ပြောင်းလဲပေးခဲ့သော်လည်း ထိုအမွေးအတောင်များသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ကြမ်းတမ်း နေသည်ကို မည်သူမဆို အလွယ်တကူ သတိပြုမိနိုင်သည်။

ငှက်များက ကျီးကန်းကို ပြင်းထန်သောလေသံဖြင့် ဝေဖန်ပြောဆိုကြသည်-

“ဒါ လှည့်စားခြင်းပဲ! သူက သူ့ရဲ့ မူလအမှတ်လက္ခဏာကို ဖုံးကွယ်ပြီး တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကို ယူချင်နေတာ” ကျီးကန်းသည် သူ့မျိုးနွယ်ကို ငြင်းပယ်ခြင်းအပေါ် ငှက်များက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာကြပြီး တစ်ချိန်တွင် လူတိုင်း ဒေါသထွက်ကာ ကျီးကန်း အပင်ပန်းခံ၍ တပ်ဆင်ထားသော အမွေးအတောင်အားလုံးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကြသည်။ ကျီးကန်းသည် အရှက်ရခဲ့သည်။ သူ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျီးကန်းမျိုးနွယ်တစ်ခုလုံးသည် မကောင်းသော အမှတ်တံဆိပ် စွဲသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါင်းတစ်ကောင်က ပြောသည်-

“ကျီးကန်းဟာ သူ့ရဲ့ မျိုးရိုးကို မေ့ပြီး အမှားလုပ်မိသွားတယ်။ သူဟာ စစ်မှန်တဲ့ အလှတရားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ပြင်ပအသွင်အပြင်မှာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လေးစားမှုမှာသာ တည်ရှိတယ်ဆိုတာကို မေ့သွားခဲ့တယ်။ တခြားသူရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းထားလို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ ဒါဟာ အရှက်ရစရာဖြစ်ပြီး မမြဲပါဘူး”

ဤစကားများသည် ကျီးကန်းအပေါ် နက်နဲသော သက်ရောက်မှုရှိခဲ့သည်။ သူ နားလည်သွားသည်— မိမိကိုယ်ကို သူတစ်ပါးထက် နိမ့်ကျသည်ဟု ယူဆခြင်း၊ မိမိ၏ အမှတ်လက္ခဏာကို ဖုံးကွယ်ခြင်းနှင့် အမြဲတမ်း သူတစ်ပါးကဲ့သို့ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခြင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ငြင်းပယ်ခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းတွင် ထူးခြားသော ကိုယ်ပိုင်အမှတ်လက္ခဏာ၊ မတူညီသော အလှတရားနှင့် သဘာဝက ပေးထားသော ကိုယ်ပိုင်အမှတ်သရုပ်များ ရှိနေသည်။ ဇာတ်လမ်းရဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို လက်ခံပြီး အပြုသဘောဆောင်တဲ့ တိုးတက်အောင် သင်ယူသင့်ပါတယ်။

The Unheard Story

Once upon a time there lived an emperor. He only had a daughter and no other children. When the princess reached her age, when she was ready for the marriage, the emperor announced:

“I’ll marry my daughter off to the groom who tells me a story that I’ve never heard before.”

The emperor added, “My only condition is that I’ll sever their heads whoever tells me any stories that I’ve already heard.”

This competition continued for twenty-four (24) hours. Highly intelligent and educated kings, princes, and young men from home and abroad participated there. But none could tell the emperor any such stories that were “Unheard” to him. Whatever the participants said, the emperor had heard the stories before. As a result, the throats of many young men were cut off. As innumerable young men lost their lives, the whole area became almost as male-free as present-day Burma.

A young boy from a poor family told his mother that he wanted to take part in the competition. The father of that boy had died when he was young and had left no wealth. At first, his mother was terrified and forbade.

As the boy was determined on his decision, the mother permitted at last. She cooked chicken for her son and fed the boy with care and compassion. But the mother was worried, thinking that her son might not return to her. Reaching the royal court, the boy said:

“My grandfather crafted a basket bigger than a kani of land!
And he owed that one basket silver coin from the emperor.”

If the emperor had heard that story before, then perhaps the boy would have been beheaded. The mother of that boy would have been very rich if he had not heard that before. Moreover, the boy could marry the princess.

The ministers asked the emperor, “Your Highness! Have you ever heard of this story?”

The emperor thought for a long time and realized that he could not manage one basket

silver coin even if he sold his entire kingdom. Therefore, the king said:

"I've never listened to this story.
You may take my daughter."

The king was shocked as he had never heard of such a thing before! The ministers enquired too. They also found that the king had indeed never heard of such a thing before. Consequently, according to the emperor's declaration, the poor boy married the princess.

Moral of the story:

Like a fairy tale, justice is inevitable.

Abdul Jalil (65) from Block D4, Camp 19.

ပုံပြင်များကြားဖူးခြင်းနှင့်

တစ်ခါတုန်းက ဧကရာဇ်မင်းတစ်ပါး နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ့၌ သမီးတစ်ဦးတည်းသာ ရှိပြီး အခြား သားသမီး မရှိပေ။ မင်းသမီး အရွယ်ရောက်၍ ထိမ်းမြားရန် အသင့်ဖြစ်သောအခါ ဧကရာဇ်မင်းက ကြေညာသည်-

“ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးတဲ့ ပုံပြင်ကို ပြောပြနိုင်တဲ့ သတို့သားနဲ့ ငါ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးမယ်”

ငါ့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော စည်းကမ်းချက်ကတော့ ငါ ကြားဖူးပြီးသား ပုံပြင်တွေကို ပြောပြသူမှန်သမျှ ခေါင်းဖြတ် အပြစ်ပေးမယ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဤပြိုင်ပွဲသည် ၂၄ နာရီကြာအောင် ဆက်လက်ကျင်းပခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အလွန်ဉာဏ် ရည်ထက်မြက်ပြီး ပညာတတ်သော ဘုရင်များ၊ မင်းသားများနှင့် လူငယ်များသည် ယင်းပြိုင်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဧကရာဇ်မင်းအတွက် “မကြားဖူးသေး သော” ပုံပြင်များကို ပြောပြနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်သူများ ပြောသမျှကို ဧကရာဇ်မင်းက ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ရလဒ်အနေဖြင့် လူငယ်များစွာ၏ လည်ချောင်းများသည် အဖြတ်ခံခဲ့ ရသည်။ ရေတွက်မရနိုင်သော လူငယ်များ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသောကြောင့် ထိုဒေသတစ်ခုလုံးသည် ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့ ယောက်ျားသား ကင်းမဲ့လုနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဆင်းရဲသော မိသားစုမှ လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် သူ၏မိခင်အား ပြိုင်ပွဲတွင် ပါဝင်လိုကြောင်း ပြော ပြခဲ့သည်။ ထိုကောင်လေး၏ ဖခင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာ တစ်စုံတစ်ရာ ချန်ထားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ပထမတွင် မိခင်က ကြောက်လန့်တကြား တားမြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကောင်လေးက သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်မာစွာ ဆက်လက် ဆုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် မိခင်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မိခင်သည် သူ့သားအတွက် ကြက်သား ချက်ပြုတ်ပေး ပြီး ဂရုတစိုက်၊ နွေးထွေးစွာ ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ သို့သော် မိခင်က သားဖြစ်သူ မိမိထံ ပြန်မလာမည် ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့သည်။ နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုကောင်လေးက ပြောသည်-

“ကျွန်တော့် အဘိုးက ကန်တစ်ကန်စာ (လယ်မြေဧရိယာ) ထက် ပိုကြီးတဲ့ ခြင်းတောင်းတစ်လုံးကို ရက်လုပ်ခဲ့တယ်! ပြီးတော့ အဲဒီ ခြင်းတောင်းတစ်လုံးစာ ငွေဒင်္ဂါးကို ဧကရာဇ်မင်းဆီက အကြွေးရခဲ့ တယ်!”

အကယ်၍ ဧကရာဇ်မင်းသည် ထိုပုံပြင်ကို ကြားဖူးခဲ့ပါက ထိုကောင်လေး ခေါင်းဖြတ်ခံရပေမည်။
အကယ်၍ မကြားဖူးခဲ့ပါက ထိုကောင်လေး၏ မိခင်သည် အလွန်ချမ်းသာလာပြီး မင်းသမီးနှင့်
လက်ထပ်ခွင့်လည်း ရမည်ဖြစ်သည်။

မှူးမတ်များက ဧကရာဇ်မင်းအား “အရှင်မင်းကြီး! ဒီပုံပြင်ကို အရှင် ကြားဖူးပါသလား” ဟု မေးမြန်း
လျှောက်ထားကြသည်။

ဧကရာဇ်မင်းသည် အချိန်အကြာကြီး စဉ်းစားခဲ့ပြီး သူ၏ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးကို ရောင်းချလျှင်ပင်
ခြင်းတောင်းတစ်လုံးစာ ငွေဒင်္ဂါး ကို မပေးနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
မင်းကြီးက ပြောသည်-

“ငါ ဒီပုံပြင်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး။ မင်း ငါ့သမီးကို ခေါ်သွားနိုင်ပြီ”

မင်းကြီးသည် ထိုကဲ့သို့သော ကိစ္စမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးသောကြောင့် အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။
မှူးမတ်များကလည်း စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့သည်။ သူတို့သည်လည်း မင်းကြီးသည် အမှန်ပင် ထိုကဲ့သို့
သော ကိစ္စမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ရလဒ်အနေဖြင့် ဧကရာဇ်မင်း၏
ကြေညာချက်အရ ထိုဆင်းရဲသော ကောင်လေးသည် မင်းသမီးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရလေသည်။

ဇာတ်လမ်းရဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပဲ တရားမျှတမှုဆိုတာ မလွဲမသွေပါပဲ။

Tripan Path

In a village of Burma, there lived a widow with her child. The boy studied at a madrasa. Every day he would go to the madrasa, and at home he would sit under the lamp in the evening and study.

Seeing such hard work, one day the widow mother called her son and said,

— “I see you study a lot. Tell me, have you read the Tripan Path?”

The boy, surprised, asked,

— “Tripan Path? I have never even heard of such a thing!”

The mother said,

— “Then go, learn the Tripan Path. Without learning it, one cannot know the true lesson of life.”

The boy asked, “Where is it taught? How is it learned? From whom should I study it?”

The mother replied, “If you set out to learn, you will find the answers yourself. That is the way of learning.”

So, the boy set off, determined to discover what the Tripan Path was.

On the road, he met an elderly woman. She asked him,

— “Where are you going, my child?”

The boy replied,

— “I am going to learn the Tripan Path.”

The woman laughed and said,

— “Then come, learn it from me.”

The lesson began. The boy went with the woman.

She said:

“My husband has gone to the shop.

Your task is to make sure that no one in this house sees you except me.

Not even my husband. If he sees you, he will be furious.

You must hide wherever you can. For now, hide behind the door.”

After a while, her husband returned, stayed in the house for a bit, and then went out again. The woman said:

— “Now, eat your rice—but quietly.

Even if the house were full of people, no one should know you are here.”

A while later, the husband returned again. This time, she hid him under the bed.

The lessons continued—sometimes hiding under the mat, sometimes inside the cupboard, sometimes inside a large cooking pot with the lid shut tight.

Every time the husband came, the boy would be hidden somewhere, and the time spent hiding was often very long. Slowly, the boy began to understand—this hiding, this silence, this holding of breath—was like life's many hard moments when one must restrain oneself, make oneself invisible, and endure quietly.

But over those days, the husband began to suspect that there was a third person in the house. Every day he searched here and there, but each time he was disappointed.

One day, the woman said,

— “Today is your final lesson. Now, go and hide inside the water tank.”

The boy did as told. This time, the husband searched the whole house but left out only one place—the room beside the water tank. He thought to himself, If my suspicion is correct, then the only possible place left is this room beside the water tank.

So he said, I will set fire to this room. If anyone is inside, they will burn to ashes; if no one is there, my suspicion will end. And so, he set the room beside the water tank ablaze.

The boy, trembling with fear, stayed inside the water tank. After a while, he came out.

The woman then told him,

— “That was the final lesson of the Tripan Path. You have passed. In every stage of life, a person must hide, endure, and, in the end, come out with courage.”

The boy returned home and told his mother,

— “Mother, I have passed the Tripan Path.”

Moral of the story:
True education comes from the experience of
facing the harsh realities of life.

Ummey Honey (63) from Block B7, Camp 19.

တရီပါန်း” ၏သင်ခန်းစာ

တစ်ခါတုန်းက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ကျေးရွာတစ်ရွာမှာ မုဆိုးမတစ်ဦးဟာ သူ့ကလေးနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ကောင်လေးက မဒရာဆာ (Madrasa) ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားတယ်။ နေ့တိုင်း သူ့က ကျောင်းကို သွားပြီး ညနေဆိုရင် အိမ်မှာ ဆီမီးအောက်မှာ ထိုင်ပြီး စာကျက်လေ့ရှိတယ်။

သူ့ရဲ့ကြိုးစားမှုကို မြင်တဲ့အခါ တစ်နေ့မှာ မုဆိုးမမိခင်က သားကို ခေါ် ပြီး ပြောတယ်-

“သား စာအရမ်းကြိုးစားတာကို အမေ တွေ့တယ်။ ပြောပါဦး၊ သား တြိပန်လမ်းစဉ် ကို ဖတ်ဖူးပြီလား”

ကောင်လေးက အံ့သြစွာနဲ့ မေးတယ်-

“တြိပန်လမ်းစဉ်? အဲဒီလိုအရာမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး!”

မိခင်က “ဒါဆို သွား၊ တြိပန်လမ်းစဉ်ကို သင်ယူပါဦး။ အဲဒါကို မသင်ယူရင် ဘဝရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ သင်ခန်းစာကို သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကောင်လေးက “ဘယ်မှာ သင်ပေးတာလဲ? ဘယ်လို သင်ယူရတာလဲ? ဘယ်သူ့ဆီကနေ သင်ယူရမလဲ” လို့ မေးတယ်။

မိခင်က “သား သင်ယူဖို့ ထွက်ခွာမယ်ဆိုရင် အဖြေတွေကို သားကိုယ်တိုင် ရှာတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒါကပဲ သင်ယူခြင်းရဲ့နည်းလမ်းပါပဲ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် ကောင်လေးဟာ တြိပန်လမ်းစဉ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။

လမ်းမှာ သူသည် အသက်ကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ ဆုံတွေ့တယ်။ သူမက သူ့ကို မေးတယ်-

“သားလေး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကောင်လေးက “ကျွန်တော် တြိပန်လမ်းစဉ်ကို သင်ယူဖို့ သွားနေပါတယ်” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

အမျိုးသမီးက ရယ်ပြီး “ဒါဆို လာ၊ ငါ့ဆီက သင်ယူလိုက်ပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သင်ခန်းစာ စတင်ပါတော့တယ်။ ကောင်လေးက ထိုအမျိုးသမီးနဲ့အတူ သွားခဲ့တယ်။ သူမက ပြောတယ်-

“ငါ့ယောက်ျားက ဆိုင်သွားနေတယ်။ နင့်တာဝန်ကတော့ ဒီအိမ်ထဲမှာ ငါ့ကိုကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ နင့်ကို မမြင်စေဖို့ပါပဲ။ ငါ့ယောက်ျားလည်း မမြင်စေရဘူး။ သူသာ မြင်ရင် ဒေါသအရမ်းထွက်လိမ့်မယ်။ နင် တတ်နိုင်တဲ့နေရာမှာ ပုန်းရမယ်။ အခုတော့ တံခါးနောက်မှာ ပုန်းနေပါ”

ခဏအကြာမှာ သူ့ယောက်ျား ပြန်ရောက်လာပြီး အိမ်မှာ ခဏနေပြီးမှ ထပ်ထွက်သွားပြန်တယ်။ အမျိုးသမီးက ပြောသည်-

“ကဲ၊ ထမင်းစားပါ— ဒါပေမဲ့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စားရမယ်။ အိမ်ထဲမှာ လူတွေပြည့်နေရင်တောင် နင်ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိရဘူး”

ခဏကြာတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူက ထပ်ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမက ကောင်လေးကို အိပ်ရာအောက်မှာ ဖွက်ထားလိုက်တယ်။

သင်ခန်းစာတွေ ဆက်တိုက်လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်— တစ်ခါတစ်ရံ ဖျာအောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဗီရိုထဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အဖုံးကို ခိုင်မြဲစွာ ပိတ်ထားတဲ့ ဟင်းချက်အိုးကြီးထဲမှာ ပုန်းနေရသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူ ရောက်လာတိုင်း ကောင်လေးကို တစ်နေရာရာမှာ ဖွက်ထားရပြီး ပုန်းနေရတဲ့ အချိန်ကလည်း အမြဲလိုလို အလွန်ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကောင်လေး စတင်နားလည်လာတယ်— ဒီပုန်းအောင်းနေခြင်း၊ ဒီတိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ ဒီအသက်အောင့်ထားရခြင်းဟာ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ရမယ့်၊ ကိုယ်ပျောက်နေရမယ့်၊ တိတ်ဆိတ်စွာ ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ့် ဘဝရဲ့ ခက်ခဲတဲ့အချိန်အခါများစွာနဲ့ တူနေတာကိုပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက အိမ်မှာ တတိယလူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့ သံသယဝင်လာတယ်။ နေ့တိုင်း သူက ဟိုရှာဒီရှာ လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ အကြိမ်တိုင်း စိတ်ပျက်ခဲ့ရတယ်။

တစ်နေ့မှာ အမျိုးသမီးက ပြောသည်-

“ဒီနောက် နင့်ရဲ့နောက်ဆုံး သင်ခန်းစာပဲ။ အခု ရေလှောင်ကန်ထဲကို သွားပုန်းလိုက်”

ကောင်လေးလည်း ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို ရှာဖွေခဲ့ပေမဲ့ တစ်နေရာတည်းကိုပဲ ချန်ထားခဲ့တယ်— အဲဒါက ရေလှောင်ကန်ဘေးက အခန်းပဲ။ သူက စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ သံသယ မှန်တယ်ဆိုရင် ကျန်နေသေးတဲ့ တစ်ခုတည်းသော နေရာက ဒီရေလှောင်ကန်ဘေးက အခန်းပဲ။

ဒါနဲ့ သူက “ငါ ဒီအခန်းကို မီးရှို့ပစ်လိုက်မယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ရှိရင် ပြာကျသွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိရင် ငါသံသယ ပြီးဆုံးသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီး ရေလှောင်ကန်ဘေးက အခန်းကို မီးစန့်လိုက်သည်။

ကောင်လေးက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် ရေလှောင်ကန်ထဲမှာပဲ နေနေခဲ့တယ်။ ခဏကြာတော့ သူ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ထို့နောက် အမျိုးသမီးက သူ့ကို ပြောလိုက်သည်-

“ဒါက တြိပန်လမ်းစဉ်ရဲ့နောက်ဆုံး သင်ခန်းစာပဲ။ မင်း အောင်မြင်သွားပြီ။ ဘဝရဲ့အဆင့်တိုင်းမှာ လူတစ်ဦးဟာ ပုန်းကွယ်ရမယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့အတူ ထွက်လာရမယ်”

ကောင်လေးက အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သူ့အမေကို “အမေ၊ ကျွန်တော် တြိပန်လမ်းစဉ်ကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဇာတ်လမ်းရဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ စာအုပ်တွေဖတ်ရုံနဲ့ ဗဟုသုတရဖို့ မလုံလောက်ပါဘူး။ စစ်မှန်တဲ့ ပညာရေးဆိုတာ ဘဝရဲ့ကြမ်းတမ်းတဲ့ လက်တွေ့ဘဝတွေကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကနေ ပေါက်ဖွားလာတာပါ။

Friendship is a Single Soul Dwelling in Two Bodies

Once there lived two friends, named Rashed and Jasim. They grew up together since childhood. They even ate, played and slept together for eight years. In a word, they were each other's shadow for a very long time.

One day they went out in search of work. They found a job in the village. The job was to dig soil with a spade and shovel. Although the work was hard, they agreed. Taking the spades in hands, instantly, they both started working.

But suddenly, there was an accident! While working, Rashed's spade unintentionally slipped and hit Jasim's head. Jasim instantly fell to the ground- unable to move. Rashed trembled with fear and started crying profusely:

"I killed him...! Oh, my dear brother...!
He was everything to me...!"

Just then their employer arrived.

The employer said, "Why are you crying now? The man you killed was created by almighty Allah. Whoever has the right to create, also has the right to kill. Who are you to kill or destroy someone else's creation?"

The employer wasted no time and immediately called the police. The police arrived and arrested Rashed and took him to the police station.

Police Officer said:

"You've committed a murder. You may be hanged for this crime.
Do you have any last wishes? Do you have anything to say?"

Rashed said sadly, "My parents are very old. I just want to see them once."

The Police Officer said, "But promise me, you will come back after meeting them."

Rashed (Wiping his eyes):

"I promise, I will return."

The police let him go.

Time passed. Rashed did not return. Finding no other way, police arrested the employer, as he was the only witness of the incident.

Just right then, another miracle happened—Jasim, whom everyone thought was dead, smilingly walked there.

People said with surprise:

“Is this you Jasim!
Didn’t you just die?”

Jasim said, “No brother, I was unconscious as the spade hit my head. Now I am perfectly alright!”

Everyone was shocked! In the end, it was proven that Rashed did not do anything intentionally. Thus, the truth triumphed.

Moral of the story:

**Mistakes happen, and they should not be judged
without understanding the full context.**

Hosen Ali (62) from Block D1, Camp 22.

ဇာတ်လမ်း-၁၈

တစ်ခါတုန်းက ရာရှစ်) နဲ့ ဂျာစင် အမည်ရှိ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာပါ။ ရှစ်နှစ်ကြာတဲ့အထိ အတူတူ စား၊ ကစား၊ အိပ်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူတို့ဟာ အချိန်အကြာကြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးရဲ့ အရိပ်ပမာ အဖော် တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ သူတို့ အလုပ်ရှာဖို့ ထွက်သွားကြတယ်။ ရွာထဲမှာ အလုပ်တစ်ခု ရခဲ့တယ်။ အလုပ်က ဂေါ်ပြားနဲ့ မြေကြီးတူးရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ အလုပ်က ခက်ခဲပေမဲ့ သူတို့ သဘောတူခဲ့ကြတယ်။ ဂေါ်ပြားတွေကို ကိုင်ပြီး ချက်ချင်းပဲ သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်စလုပ်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် မတော်တဆမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်! အလုပ်လုပ်နေတုန်း ရာရှစ်ရဲ့ဂေါ်ပြားဟာ မရည်ရွယ်ဘဲ ချော်ထွက်ပြီး ဂျာစင်ရဲ့ခေါင်းကို ထိသွားခဲ့တယ်။ ဂျာစင်က ချက်ချင်းပဲ မြေပေါ်လဲကျ သွားပြီး လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။ ရာရှစ်က “ငါ့သူငယ်ချင်း သေသွားပြီလား” လို့ တွေးပြီး ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှုနဲ့ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ သူဟာ အလွန်အမင်း ငိုကြွေးတော့တယ်။

ရာရှစ်- “ငါ သူ့ကို သတ်လိုက်မိပြီ...! အို...ငါ့ရဲ့ ချစ်ရတဲ့ ညီလေး...! သူက ငါ့အတွက် အရာရာပဲ...”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့ရဲ့ အလုပ်ရှင် ရောက်လာတယ်။

အလုပ်ရှင်က “ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ? မင်း သတ်လိုက်တဲ့သူကို အနန္တတန်ခိုးရှင် အလ္လာဟ်အရှင်မြတ် က ဖန်ဆင်းထားတာ။ ဖန်ဆင်းပိုင်ခွင့်ရှိသူတိုင်း သတ်ပိုင်ခွင့်လည်း ရှိတယ်။ မင်းက ဘယ်သူ့ရဲ့ ဖန်ဆင်းခြင်းကို သတ်ဖို့ ဒါမှမဟုတ် ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဘယ်သူလဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အလုပ်ရှင်က အချိန်မဆွဲဘဲ ချက်ချင်း ရဲကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ရဲတွေ ရောက်လာပြီး ရာရှစ်ကို ဖမ်းဆီး ကာ ရဲစခန်းကို ခေါ်သွားတယ်။

ရဲအရာရှိက-

“မင်း လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ ဒီပြစ်မှုအတွက် မင်းကို ကြိုးပေးကွပ်မျက်နိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုခု ရှိသေးလား? ပြောစရာ တစ်ခုခု ရှိသေးလား?”

ရာရှစ်က ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ “ကျွန်တော့် မိဘတွေက အသက်အရမ်းကြီးနေပြီ။ သူတို့ကို တစ်ခါလောက် ပဲ တွေ့ချင်ပါတယ်” လို့ ပြောတယ်။

ရဲအရာရှိက “ဒါပေမဲ့ ကတိပေးပါ။ သူတို့နဲ့ တွေ့ပြီးရင် မင်း ပြန်လာမယ်လို့ ကတိပေးပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ရာရှစ် (မျက်ရည်သုတ်ရင်း)-

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ရဲတွေက သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားတယ်။ ရာရှစ် ပြန်မလာခဲ့ဘူး။ တခြားနည်းလမ်း မရှိတာကြောင့် အခင်းဖြစ်ပွားရာကို တစ်ဦးတည်းသော မျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ အလုပ်ရှင်ကို ရဲတွေက ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နောက်ထပ် အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်— လူတိုင်း သေသွားပြီလို့ ထင်ထားတဲ့ ဂျာစင်ဟာ ပြုံးရယ်ရင်း အဲဒီနေရာကို လမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။

လူတွေက အံ့ဩစွာနဲ့ ပြောကြတယ်-

“ဂျာစင်၊ မင်း ဟုတ်ရဲ့လား! မင်း ခုနကမှ မသေဘူးလား”

ဂျာစင်က “မဟုတ်ပါဘူး ညီအစ်ကိုတို့၊ ဂေါ်ပြားက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ထိတုန်းက သတိမေ့သွားတာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ အဆင်ပြေနေပါပြီ!” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

လူတိုင်း အံ့အားသင့်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ မတော်တဆမှု သက်သက်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်ခဲ့တယ်။ ရာရှစ်က တမင်တကာ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဤသို့ ဖြင့် အမှန်တရားသည် အောင်ပွဲခံခဲ့လေသည်။

ဇာတ်လမ်းရဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ အမှားတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ အပြည့်အစုံကို နားမလည်ဘဲနဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားလို့ မရပါဘူး။

Emperor Akbar and the Marriage of His Seven Sons

Once upon a time there was a benevolent emperor named Akbar. He had seven sons. He made each of them educated and scholars. When the sons reached the age of marriage, the king consulted with his wife:

“It is time to get our sons married.”

The emperor’s wife said, “If you marry our seven sons off to daughters from seven different families, jealousy and hatred may arise. Instead, find a family where there are seven daughters—only then will the brothers live happily together.”

Pleased with this advice, the emperor sent his two trusted courtiers—Wazir and Nazir—to find suitable families and daughters. After much searching, they found a noble woman named Hasina. She also had exactly seven daughters. Her home was in Kohe Kaaf. On behalf of the emperor, Wazir and Nazir proposed to the noble woman Hasina for the marriage of seven princes. Hasina said:

“My daughters are willing to marry the emperor’s sons.

But the grooms must come from the kingdom of Oman.

So that I can say that I have married my daughters to grooms from Oman.”

Upon hearing the condition of Hasina, the emperor accepted that and called his sons. He told everyone about the woman’s proposal. Everyone agreed for the marriage except the youngest son. He said, “Father, to whom will you leave such a large kingdom while you stay in Kohe Kaaf? Leave me here, I will take care of the kingdom.”

The emperor accepted his youngest son’s point of view with pleasure and set off for Kohe Kaaf with his six sons. The marriages were arranged. But then Hasina asked the emperor:

“I have seven daughters, why did you bring only six of your sons?”

Hasina’s youngest daughter said, “My marriage has already been fixed, I will go to Oman and start a family with him.” Hasina agreed, and put all her seven daughters on the ship.

On their way back, a huge storm hit, and the ship sank. They floated to an unknown island. There lived a huge python. The snake's breath made six princes unconscious. Right at that time, the youngest prince dreamt that his brothers were in danger. He left the kingdom to rescue his brothers. He had his beloved sword in his hand.

The youngest prince confronted the snake and cut it into pieces with his sword. Finally, he rescued his brothers. But his six brothers, blinded by jealousy, could not believe him. One by one, they cut off the hands and feet of their younger brother and threw them into the woods.

The youngest daughter of Hasina (Whom the youngest prince was supposed to marry) saw the youngest prince and began to take care of him. The prince suggested to her, "If you ever love someone, remember that I will be there. If you see a young man on the way, call him 'brother', and if you see an old man, call him 'father'."

Returning home, Hasina's youngest daughter discovered that the prince was nowhere to be found. She set out again in search of him. Then she met a bird-seller who told her that a young man with his arms and legs cut off was lying under a tree. The girl realized that he was her future husband. With the help of a local snake charmer, she brought medicine and cured the youngest prince.

Meanwhile, one day, a huge fair was held in that area. The prince half-buried a sword in the ground and announced:

"I will marry the girl who lifts this sword!"

Many tried and failed. Finally, the princess came, and lifted the sword easily. They were married.

After the fair, the prince regained his strength, and forgave his brothers. He returned to the kingdom and lived in peace. Seven daughters of Hasina, who was living in Oman, also lived happily ever after.

Moral of the story:

Jealousy destroys, but love and forgiveness restore peace.

Mohammad Ishaque (60) from Block B5, Camp 19.

ကေရာဇ်မင်း အခံဘာရ် နှင့် ဟာဆီနာ၏သမီးခုနစ်ယောက်တို့ရဲ့လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှု

တစ်ခါတုန်းက သဘောထားကြီးမားတဲ့ ကေရာဇ်မင်းတစ်ပါး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က အကက်ဘာရ် ဖြစ်ပြီး သားခုနစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက သားတွေ အားလုံးကို ပညာတတ်၊ ပညာရှင်တွေ ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တယ်။ သားတွေ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ဘုရင်က မိဖုရားနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။

“ကဲ အခု သားတွေကို လက်ထပ်ပေးဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

ကေရာဇ်မင်းရဲ့ မိဖုရားက “သားခုနစ်ယောက်ကို မိသားစုအမျိုးမျိုးက သမီးတွေနဲ့ လက်ထပ်ပေးရင် မနာလိုမှုနဲ့ မုန်းတီးမှုတွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီအစား သမီးခုနစ်ယောက်ရှိတဲ့ မိသားစုကို ရှာပါ။ အဲဒီအခါမှပဲ ညီအစ်ကိုတွေ ပျော်ရွှင်စွာ အတူနေထိုင်ကြလိမ့်မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအကြံဉာဏ်ကို နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ ကေရာဇ်မင်းဟာ သူယုံကြည်ရတဲ့ မှူးမတ်နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဝဇီရ် (Wazir) နဲ့ နာဇီရ် (Nazir) တို့ကို သင့်လျော်တဲ့ မိသားစုနဲ့ သမီးတွေကို ရှာဖွေဖို့ စေလွှတ်ခဲ့တယ်။ အများကြီး ရှာဖွေပြီးနောက် သူတို့ဟာ ဟာဆီနာ အမည်ရှိ အမျိုးသမီးမြတ်တစ်ဦးကို တွေ့ရှိခဲ့ကြတယ်။ သူမမှာလည်း သမီးခုနစ်ယောက် အတိအကျ ရှိတယ်။ သူမရဲ့အိမ်က ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံမှာ ရှိတယ်။ ကေရာဇ်မင်းကိုယ်စား ဝါဇီယာနဲ့ မာဇီယာတို့ဟာ မင်းသားခုနစ်ပါးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အမျိုးသမီးမြတ် ဟာဆီနာကို တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဟာဆီနာက ပြောတယ်-

“ကျွန်မရဲ့ သမီးတွေက ကေရာဇ်ရဲ့သားတွေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတို့သားတွေ ဟာ အိုမန်နိုင်ငံ က လာရပါမယ်။ ဒါမှပဲ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့သမီးတွေကို အိုမန်က သတို့သားတွေနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောနိုင်မှာပါ”

ကေရာဇ်မင်းဟာ အမျိုးသမီးမြတ် ဟာဆီနာရဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး သားတွေကို ခေါ်လိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို အားလုံးကို ပြောပြတယ်။ သားအငယ်ဆုံးမှလွဲ၍ ကျန်သူအားလုံးက လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့ကြတယ်။ သားအငယ်ဆုံးက ပြောတယ်-

“ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်မှာ နေနေချိန်မှာ ဒီလို ကြီးမားတဲ့ နိုင်ငံကို ဘယ်သူ့ကို ချန်ထားခဲ့မှာလဲ? ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် နိုင်ငံကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

ကေရာဇ်မင်းဟာ သူ့ရဲ့ သားအငယ်ဆုံးရဲ့ အမြင်ကို နှစ်သက်စွာ လက်ခံပြီး သားခြောက်ယောက်နဲ့ အတူ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်ကို ထွက်ခွာခဲ့တယ်။

လက်ထပ်ပွဲတွေ စီစဉ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟာဆီနာက ကေရာဇ်မင်းကို “ကျွန်မမှာ သမီးခုနစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဘာလို့ သားခြောက်ယောက်ပဲ ခေါ်လာတာလဲ” လို့ မေးခဲ့တယ်။

သူမရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးက “ကျွန်မရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို စီစဉ်ပြီးသားပါ။ ကျွန်မ အိုမန်ကို သွားပြီး သူနဲ့အတူ မိသားစုဘဝ စတင်ပါ့မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဟာဆီနာလည်း သဘောတူပြီး သမီးခုနစ်ယောက် စလုံးကို ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်။

ပြန်လာတဲ့ လမ်းမှာ မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု တိုက်ခတ်ပြီး လှေနှစ်သွားခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ အမည်မသိ ကျွန်းတစ်ကျွန်းဆီ မျောပါသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ မြွေအကြီးစားကြီးတစ်ကောင် နေထိုင်တယ်။ မြွေရဲ့ အသက်ရှူသံကြောင့် မင်းသားခြောက်ပါး သတိလစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သားအငယ်ဆုံး မင်းသားဟာ သူ့အစ်ကိုတွေ အန္တရာယ်ရောက်နေတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်။ သူဟာ သူ့အစ်ကိုတွေကို ကယ်ဆယ်ဖို့ နိုင်ငံကို စွန့်ခွာခဲ့တယ်။ သူချစ်တဲ့ ဓားကို ကိုင်ဆောင်ထားတယ်။

သားအငယ်ဆုံးမင်းသားဟာ မြွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ဓားနဲ့ အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူဟာ သူ့အစ်ကိုတွေကို ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ အစ်ကိုခြောက်ယောက်ဟာ မနာလို စိတ်ကြောင့် မျက်ကွယ်သွားပြီး သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ သူတို့ဟာ ညီငယ်ရဲ့ လက်နဲ့ ခြေထောက်တွေကို တစ်စစီ ဖြတ်ပြီး တောထဲ ပစ်ချခဲ့ကြတယ်။

ဟာဆီနာရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံး (သားအငယ်ဆုံးမင်းသား လက်ထပ်ရမယ့်သူ) ဟာ သားအငယ်ဆုံး မင်းသားကို တွေ့လိုက်ရပြီး သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်။ မင်းသားက သူမကို “နင်သာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ရင် ငါ ဒီမှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ လမ်းမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ကို တွေ့ရင် ‘ညီလေး’ လို့ ခေါ် ပြီး လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရင် ‘အဖေ’ လို့ ခေါ်ပါ” လို့ အကြံပေးခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဟာဆီနာရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးက မင်းသားကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ သူမဟာ သူ့ကို ထပ်ရှာဖို့ ထွက်ခွာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သူမဟာ ငှက်ရောင်းသူတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး လက်နဲ့ ခြေထောက်တွေ ဖြတ်ထားတဲ့ လူငယ်တစ်ဦး သစ်ပင်အောက်မှာ လဲလျောင်းနေကြောင်း ပြောပြတယ်။ မိန်းကလေးက သူဟာ သူမရဲ့ အနာဂတ်ခင်ပွန်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ဒေသခံ မြွေဆွဲသမားတစ်ဦးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဆေးဝါးတွေ ယူလာပြီး သားအငယ်ဆုံးမင်းသားကို ကုသပေးခဲ့တယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ တစ်နေ့မှာ အဲဒီဒေသမှာ ကြီးမားတဲ့ ဈေးပွဲတော်တစ်ခု ကျင်းပခဲ့တယ်။ မင်းသားဟာ ဓားတစ်ချောင်းကို မြေပြင်မှာ စိုက်ပြီး “ဒီဓားကို မနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ငါ လက်ထပ်မယ်!” လို့ ကြေညာခဲ့တယ်။ အများအပြား ကြိုးစားခဲ့ကြပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မင်းသမီးရောက်လာပြီး ဓားကို အလွယ်တကူ မနိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။

ဈေးပွဲတော်အပြီးမှာ မင်းသားဟာ သူ့ရဲ့ခွန်အားတွေကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီး သူ့အစ်ကိုတွေကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ နိုင်ငံကို ပြန်သွားပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ အိုမန်မှာ နေထိုင်တဲ့ ဟာဆီနာရဲ့ သမီးခုနစ်ယောက်ဟာလည်း ပျော်ရွှင်စွာ ထာဝရနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ပုံပြင်ရဲ့ သင်ခန်းစာကတော့- မနာလိုမှုက ဖျက်ဆီးပစ်ပေမယ့် မေတ္တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းက ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပြန်လည်ရရှိစေပါတယ်။

Dilbattar

Once upon a time, in a certain land, there was a king who owned a special mare. One day, the mare was stolen. The king summoned his ministers and courtiers, and together they set out to search for it.

On that same day, three men from a nearby village were also traveling in search of work. As they walked, one of them said, "The horse that passed this way has one broken leg."

Another said, "Not only is one leg broken, but the horse is also blind in one eye."

Then the third added, "Not only is it blind in one eye, but it's also a mare."

While they were talking, one of the king's men, searching for the stolen horse, overheard them. Suspecting them to be thieves, he captured them and brought them to the royal court.

When the king asked why they had stolen his horse, they replied:

— "We did not steal your horse."

The king challenged them:

— "If you didn't steal it, then how do you know it is a mare, that it has one broken leg, and that it is blind in one eye?"

They explained:

— "While walking along the road, we saw a puddle of horse urine in one spot. From its smell and appearance, we could tell it was a mare. We also saw that it had eaten grass only from one side of the path, which told us it was blind in one eye. And along the road, we saw sets of three hoofprints, with one leg never touching the ground — that's how we knew one leg was broken."

The king was impressed yet curious, then asked,

— "If you are so clever, can you count and predict things as well?"

They replied, "Yes."

The king then gave them a challenge:

— "Tomorrow morning, a woman in this village will give birth. I want you to tell me, after you wake up in the morning, whether the child will be a boy or a girl. Whoever guesses correctly will marry my daughter."

The three men began to think deeply about how to answer correctly. They discussed it among themselves. The king's daughter, while going to fetch water from the pond, overheard their conversation. One of the men quietly went to the house where the birth would take place, hoping to get some information. When he arrived, he heard the adhan (call to prayer) coming from inside, which told him a baby boy had been born. The boy was named Dilbattar.

The princess learned that they had discovered the baby's gender and realized this meant her father would give her in marriage to the man. She began crying and begged her father not to let it happen.

The king went to the baby's house and said,
— "I want to buy Dilbattar. He will live in my palace, and you can visit him whenever you wish."

The family agreed. The king took Dilbattar, placed him in a box, and set him afloat in a canal so that no one could prove a boy had been born. Later, someone from another household found the box and raised the boy. Dilbattar grew up and was eventually enrolled in school.

One day, while Dilbattar was reading aloud, the king passed by on his way to the city and heard his voice. The king thought to himself, "There are no children in this house... who could this boy be?"

When he asked the family, they told him they had found the boy abandoned. The king realized this was the same child he had tried to get rid of years ago — the one who was destined to marry his daughter.

Determined to avoid this fate, the king devised a plan. He told the family:
— "I need to send a message to my palace. If I send the boy with the letter, will you allow him to go? I will even give him some money."
They agreed.

In the letter, the king wrote instructions for his vizier:

"As soon as this boy arrives, kill him."

Dilbattar set out with the letter toward the king's palace.

Meanwhile, the three men from years ago — the ones who had made the original bet with the king — saw him and immediately recognized him as Dilbattar. Realizing he might

be in danger, they asked to see the paper he was carrying. When they held it up to the sunlight to read, by Allah's will, the writing miraculously changed.

The new message now read:

“As soon as this boy arrives, marry him to my daughter.”

When Dilbattar delivered the letter to the vizier, the vizier read it and immediately arranged the marriage between Dilbattar and the princess.

When the king returned from the city, he was shocked to see Dilbattar playing in a swing with his daughter. He demanded an explanation. The vizier replied:
— “Your Majesty, we followed your letter exactly as it was written. We married your daughter to the boy.”

The king snatched the letter and read it, only to see the miraculous words: “As soon as this boy arrives, marry him to my daughter.”

Humiliated, the king fled his country in shame.

Moral of the story:

**Keep your words as you promised otherwise
you will be humiliated**

Anowar Begum (60) from Block C1, Camp 4.

ဇာတ်လမ်း-၂၀ ဒီလ်ဘောတ်တာရ်

တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ အထူးမြင်းမတစ်ကောင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ အဲဒီမြင်းမကို ခိုးယူသွားတယ်။ ဘုရင်က သူ့ရဲ့ မှူးမတ်တွေနဲ့ နန်းတွင်းသားတွေကို ခေါ်ပြီး အတူတူ လိုက်လံရှာဖွေဖို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီနေ့မှာပဲ အနီးအနားရှာက လူသုံးယောက်ဟာလည်း အလုပ်ရှာဖို့ ခရီးသွားနေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း တစ်ယောက်က “ဒီလမ်းက ဖြတ်သွားတဲ့ မြင်းမှာ ခြေထောက်တစ်ချောင်း ကျိုးနေတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

နောက်တစ်ယောက်က “ခြေထောက်ကျိုးတာတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြင်းက မျက်စိတစ်ဖက်လည်း ကန်းနေသေးတယ်” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီနောက် တတိယလူက ထပ်ဖြည့်ပြီး “မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းတာတင် မဟုတ်ဘူး၊ မြင်းမလည်း ဖြစ်တယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူတို့ စကားပြောနေတုန်းမှာ ခိုးယူခံရတဲ့ မြင်းကို ရှာနေတဲ့ ဘုရင်လူတွေထဲက တစ်ယောက်က သူတို့ပြောတာကို ကြားသွားတယ်။ သူတို့ဟာ သူ့ခိုးတွေလို့ သံသယရှိပြီး ဖမ်းဆီးကာ နန်းတော်ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။

ဘုရင်က သူ့မြင်းကို ဘာလို့ ခိုးယူတာလဲလို့ မေးတဲ့အခါ သူတို့က “ကျွန်တော်တို့ အရှင်ရဲ့ မြင်းကို မခိုးပါဘူး” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

ဘုရင်က သူတို့ကို စိန်ခေါ်လိုက်တယ်- “မင်းတို့ မခိုးဘူးဆိုရင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင်းမဖြစ်တယ်၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်း ကျိုးနေတယ်၊ မျက်စိတစ်ဖက် ကန်းနေတယ်ဆိုတာ သိတာလဲ”

သူတို့က ရှင်းပြတယ်- “လမ်းလျှောက်လာရင်း တစ်နေရာမှာ မြင်းသေးကန်တစ်ခုကို တွေ့တယ်။ အနံ့နဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အရ မြင်းမဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ လမ်းရဲ့ တစ်ဖက်တည်းက မြက်တွေပဲ စားထားတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် မျက်စိတစ်ဖက် ကန်းနေတယ်လို့ သိရတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ခွာရာ သုံးခုတွေတွေ တွေ့ရပြီး ခြေထောက်တစ်ချောင်းက လုံးဝ မြေကြီးကို မထိထားဘူး — အဲဒီလိုနဲ့ ခြေထောက်တစ်ချောင်း ကျိုးနေတာကို သိတာပါ”

ဘုရင်က အထင်ကြီးသွားပေမဲ့ သိလိုစိတ်နဲ့ “မင်းတို့ ဒီလောက် လိမ္မာတယ်ဆိုရင်၊ အရာတွေကို ရေတွက်ပြီး ခန့်မှန်းနိုင်သေးလား” လို့ မေးတယ်။ သူတို့က “ဟုတ်ကဲ့” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

အဲဒီနောက် ဘုရင်က သူတို့ကို စိန်ခေါ်မှုတစ်ခု ပေးခဲ့တယ်- “မနက်ဖြန်မနက်မှာ ဒီရွာက အမျိုးသမီး တစ်ဦး ကလေး မွေးလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ မနက်နိုးလာပြီးနောက် ကလေးက ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေးလားဆိုတာ ပြောပြစေချင်တယ်။ မှန်အောင် ခန့်မှန်းနိုင်သူက ငါ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်”

လူသုံးယောက်ဟာ မှန်ကန်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ဖို့ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားကြတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့အချင်းချင်း ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဘုရင်သမီးက ရေကန်ကနေ ရေခပ်သွားရင်း သူတို့ရဲ့ စကားပြောသံကို ကြားခဲ့ တယ်။ လူတွေထဲက တစ်ယောက်က မွေးဖွားမယ့် အိမ်ကို တိတ်တဆိတ် သွားပြီး အချက်အလက် တချို့ ရနိုင်မလားလို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ သူ ရောက်တဲ့အခါ အထဲကနေ အာဇနီ (အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် တို့၏ ဆုတောင်းခေါ်သံ) သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒါက ယောက်ျားလေး မွေးဖွားကြောင်း သူ့ကို ပြောပြတယ်။ ကောင်လေးကို ဒီလ်ဘတ်တာ (Dilbattar) လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။

မင်းသမီးက သူတို့ ကလေးရဲ့ ကျား/မကို သိသွားပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရပြီး ဒါဟာ သူ့အဖေက သူ့ကို ထိုလူနဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ သူမက ငိုကြွေးပြီး အဲဒီလို မ ဖြစ်စေဖို့ သူ့အဖေကို တောင်းပန်ခဲ့တယ်။

ဘုရင်က ကလေးရဲ့ အိမ်ကိုသွားပြီး “ကျွန်တော် ဒီလ်ဘတ်တာကို ဝယ်ချင်တယ်။ သူက ကျွန်တော့် နန်းတော်မှာ နေလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သင်တို့ လိုတဲ့အခါတိုင်း လာတွေ့နိုင်ပါတယ်” လို့ ပြောတယ်။

မိသားစုက သဘောတူတယ်။ ဘုရင်က ဒီလ်ဘတ်တာကို ယူပြီး သေတ္တာတစ်လုံးထဲ ထည့်ကာ တူးမြောင်းထဲ မျှောချလိုက်တယ်။ ဒါမှ ယောက်ျားလေး မွေးဖွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သက်သေမ ပြနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ တခြားအိမ်ထောင်စုက တစ်ယောက်က သေတ္တာကို တွေ့ပြီး ကောင် လေးကို မွေးစားခဲ့တယ်။ ဒီလ်ဘတ်တာ ကြီးပြင်းလာပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျောင်းအပ်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဒီလ်ဘတ်တာ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ စာဖတ်နေတုန်း ဘုရင်က မြို့ကို သွားရင်း အနားက ဖြတ်သွားတော့ သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဘုရင်က စိတ်ထဲမှာ “ဒီအိမ်မှာ ကလေးတွေ မရှိပါ ဘူး... ဒီကောင်လေး ဘယ်သူဖြစ်မလဲ” လို့ တွေးလိုက်တယ်။

သူ မိသားစုကို မေးတဲ့အခါ သူတို့က ကောင်လေးကို စွန့်ပစ်ထားတာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောပြတယ်။

ဘုရင်က ဒီကလေးဟာ သူ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေက ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ကလေး၊ သူ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် ကလေးဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

ဒီကံကြမ္မာကို ရှောင်ရှားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘုရင်က အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲခဲ့တယ်။ သူ မိသားစုကို ပြောတယ်- “ကျွန်တော် နန်းတော်ကို သတင်းစကား ပို့ရမယ်။ ကောင်လေးကို စာနဲ့အတူ ပို့လိုက်ရင် ခွင့်ပြုပါ့မလား? သူ့ကို ငွေတောင် ပေးဦးမယ်” သူတို့ သဘောတူကြတယ်။ စာထဲမှာ ဘုရင်က သူ့ရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်အတွက် ညွှန်ကြားချက် ရေးလိုက်တယ်- “ဒီကောင်လေး ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း သတ်လိုက်ပါ” ဒီလ်ဘတ်တာဟာ စာနဲ့အတူ ဘုရင်နန်းတော်ဆီ ထွက်ခွာခဲ့တယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေက လူသုံးယောက် — မူလ စိန်ခေါ်မှုကို ခံယူခဲ့တဲ့သူတွေ — ဟာ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ချက်ချင်းပဲ ဒီလ်ဘတ်တာအဖြစ် မှတ်မိသွားတယ်။ သူ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ သူ သယ်လာတဲ့ စာရွက်ကို ကြည့်ဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ သူတို့က ဖတ်ဖို့အတွက် နေရောင်အောက် ထောင်ကြည့်တဲ့အခါ အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်ရဲ့ အလိုတော်အရ စာလုံးတွေ အံ့ဩစရာကောင်းစွာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ စာအသစ်က “ဒီကောင်လေး ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ငါ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်” လို့ ပြောင်းလဲ ရေးသားထားတယ်။

ဒီလ်ဘတ်တာက ဝန်ကြီးချုပ်ကို စာပေးလိုက်တဲ့အခါ ဝန်ကြီးချုပ်က ဖတ်ပြီး ဒီလ်ဘတ်တာနဲ့ မင်းသမီးကို ချက်ချင်း လက်ထပ်ပွဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်။ ဘုရင် မြို့ကနေ ပြန်လာတဲ့အခါ သူ့သမီးနဲ့ အတူ ဒီလ်ဘတ်တာကို ဒန်းစီးနေတာ မြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူ ရှင်းပြခိုင်းတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်က ပြန်ဖြေတယ်- “အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အရှင်ရဲ့ စာကို ရေးထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျ လိုက်နာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရှင်ရဲ့သမီးကို ကောင်လေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့ပါတယ်” ဘုရင်က စာကို ဆွဲယူဖတ်လိုက်တဲ့အခါ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ စာသား “ဒီကောင်လေး ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ငါ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်” ဆိုတာကိုပဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ အရှက်ရပြီး ဘုရင်ဟာ ရှက်ရွံ့စွာနဲ့ သူ့နိုင်ငံကနေ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေတော့တယ်။

ပုံပြင်ရဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း စကားတွေပြောပါ။ မဟုတ်ရင် အရှက်ရလိမ့်မယ်။

A Badsha and His Seven Daughters

Once upon a time, there was a Badsha who had seven daughters. One day, the king fell ill. As his illness worsened, he called his seven daughters and said:

— “Oh... my dear daughters, I have become seriously ill. I may even die soon. Before I die, I want to divide my wealth and possessions among you. Tell me, what do you each want?”

One daughter said, “I will take your carpet.”
Another said, “I will take your property.”
Another said, “I will take your royal crown.”
In this way, each daughter named what she wanted
— until the youngest said:

— “I want your aunty.”

Now, this request greatly displeased the king because the aunty was a woman of divine nature (Qudrati aunty). Out of anger, the king decided to take his youngest daughter far away and abandon her.

One day, the king told his wife to prepare a mocha (food bundle wrapped in cloth). He took the bundle and set off with his daughter, walking deep into the forest. After they had eaten the food, the king led her into an even more desolate part of the jungle. As they walked, the daughter became weak and asked her father to stop so she could rest.

She soon fell asleep.

Taking advantage of the moment, the king quietly left her there.

When the girl woke up, she found her father was gone — and all around her she could hear the growls of tigers and bears. She began to scream and cry out of terror.

Her cries shook the very Throne of Allah, and by Allah’s command, a tree split open before her eyes. Just as the tiger and bear were rushing toward her, she ran into the crack of a tree. The tree-crack closed and protected her by Allah’s will.

Inside the tree, she found food provided miraculously by Allah, and she lived there for some time.

When her menstrual period came, she could no longer stay inside the sacred tree. The tree opened, and she stepped outside. There, she found — by Allah's command — a raised bamboo platform (tong) built for her, where she could be safe from wild animals. Crying, she took shelter on the tong.

One day, some woodcutters came to the forest to cut trees and bamboo. They saw the girl and asked:

— "Oh little one, are you a ghost, a spirit, or something else?"

She replied:

— "I am not a ghost or a spirit. My father was a king. When he asked us what we wanted from him, I asked for my Qudrati aunt. Out of anger, he abandoned me in this forest." The news of the girl's beauty and mysterious story spread quickly, and soon a crowd of people came to see her.

Among them, one man said, "I will take her."

Another said, "No, I will take her."

Four men wanted to marry her because she was extraordinarily beautiful.

The girl said:

— "I do not care if a man is rich or poor. I will go with the one who can feed me through his own hard work."

So, she went with one woodcutter, married him, and had children with him.

Meanwhile, the king recovered from his illness — he had not died. But over time, he lost all his wealth and became a beggar.

One day, while going door to door begging, he arrived at the house of the youngest daughter he had abandoned. He did not know it was her home.

From inside, the daughter recognized her father but chose not to reveal his identity to protect herself in her in-laws' home. Instead, she sent one of her children to give him some food.

On the other hand, the king also caught a glimpse of his daughter and recognized her — but he, too, did not reveal himself.

When he returned home, he told his wife:

— “Ah... How great is Allah’s power! In the deep forest, among tigers and bears, my daughter has survived.”

Hearing this, the queen’s heart ached to see her daughter. She asked the king to take her there.

But the king replied with despair,

— “How can I take you? I have done a terrible thing...”

And so, they could not go.

Moral of the story:

**Discrimination, injustice, and wrongdoing
lead to ruin**

Tahera Begum (55) from Block A3, Camp 4.

ဘုရင်တစ်ပါးနှင့်သူ၏သမီးခုနစ်ယောက်

တစ်ခါတုန်းက သမီးခုနစ်ယောက်ရှိတဲ့ ဘုရင် တစ်ပါး နေထိုင်ခဲ့တယ်။တစ်နေ့မှာ ဘုရင် ဖျားနာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ရောဂါ ပိုဆိုးလာတဲ့အခါ သမီးခုနစ်ယောက်ကို ခေါ် ပြီး ပြောလိုက်သည်- “အို... ငါ့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော သမီးတို့၊ ငါ အပြင်းအထန် ဖျားနာနေပြီ။ မကြာခင် သေဆုံးသွားနိုင်တယ်။ မသေခင် ငါ့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မင်းတို့အချင်းချင်း ခွဲဝေပေးချင်တယ်။ မင်းတို့ တစ်ယောက်စီ ဘာလိုချင်လဲ ပြောပါ။”

သမီးတစ်ယောက်က “ဖေဖေရဲ့ ကော်ဇောကို ယူမယ်” ဟု ပြောသည်။ နောက်တစ်ယောက်က “ဖေဖေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ယူမယ်” ဟု ပြောသည်။ နောက်တစ်ယောက်က “ဖေဖေရဲ့ ဘုရင့်သရဖူကို ယူမယ်” ဟု ပြောသည်။ ဤနည်းဖြင့် သမီးတစ်ဦးစီက သူတို့လိုချင်တာကို နာမည်တပ်ပြောခဲ့ကြသည်— နောက်ဆုံးတွင် သမီးအငယ်ဆုံးက- “ကျွန်မ ဖေဖေရဲ့ အဒေါ်ကို လိုချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတောင်းဆိုချက်သည် ဘုရင်ကို အလွန်စိတ်ပျက်စေခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအဒေါ်သည် သာမန်ထက် ထူးကဲသော နတ်၏သဘာဝ ရှိသော အမျိုးသမီးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒေါသထွက်ပြီး ဘုရင်က သူ၏ သမီးအငယ်ဆုံးကို ဝေးလံသောနေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး စွန့်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဘုရင်က သူ၏ဇနီးအား မိချာ (အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အစားအစာထုပ်) ပြင်ဆင်ရန် ပြောခဲ့သည်။ သူသည် ထိုအထုပ်ကို ယူ၍ သမီးနှင့်အတူ တောနက်ထဲသို့ လမ်းလျှောက် ထွက်ခွာခဲ့သည်။

သူတို့ အစာစားပြီးနောက် ဘုရင်က သူမကို တောနက်ထဲရှိ ပိုမိုဆိတ်ငြိမ်သော နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း သမီးက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာပြီး အနားယူရန်အတွက် ခေတ္တရပ်နားရန် ဖခင်ကို တောင်းဆိုခဲ့သည်။ မကြာမီ သူမ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဘုရင်က သူမကို တိတ်တဆိတ် ထားခဲ့ပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ မိန်းကလေး နိုးလာသောအခါ သူမ၏ ဖခင် ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်— ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ရပ်မှ ကျားနှင့် ဝက်ဝံတို့၏ ဟိန်းသံများကို ကြားနေရသည်။ ကြောက်လန့်တကြား သူမ စတင်အော်ဟစ် ငိုကြွေးခဲ့သည်။

သူမ၏ ငိုသံများသည် အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်၏ ပလ္လင်တော်ကိုပင် လှုပ်ခါသွားစေပြီး အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်၏ အမိန့်အရ သစ်ပင်တစ်ပင်သည် သူမ၏မျက်စိရှေ့တွင် ကွဲထွက်သွားခဲ့သည်။ ကျားနှင့် ဝက်ဝံတို့ သူမဆီ အပြေးလာနေစဉ် သူမသည် သစ်ပင်၏ အက်ကွဲကြောင်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ သစ်ပင်သည် အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်၏ အလိုတော်အရ သူမနောက်တွင် ပြန်ပိတ်သွားခဲ့သည်။

သစ်ပင်အတွင်း၌ သူမသည် အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်က အံ့ဖွယ်နည်းဖြင့် ပေးပို့သော အစားအစာကို တွေ့ရှိပြီး ထိုနေရာတွင် အချိန်အတန်ကြာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

သူမ ဓမ္မတာလာသောအခါ ထို မြင့်မြတ်သောသစ်ပင်အတွင်း၌ ဆက်လက်နေထိုင်၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သစ်ပင်ပွင့်လာပြီး သူမ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာ၌ သူမသည် ဝါးလုံးတန်းဖြင့် မြှင့်ထားသော အိမ်ငယ် (သို့) စင် (tong) ကို အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်၏ အမိန့်အရ တည်ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာတွင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ အန္တရာယ်မှ လုံခြုံစွာ နေထိုင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ငိုကြွေးရင်း သူမသည် ထိုစင်ပေါ်တွင် ခိုလှုံခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ထင်းခုတ်သမားများ တောထဲသို့ သစ်ပင်နှင့် ဝါးခုတ်ရန် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် ထိုမိန်းကလေးကို မြင်သောအခါ မေးကြသည်- “အို ကလေးမ၊ နင် သရဲလား၊ နာနာဘာဝလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားတစ်ခုခုလား”

သူမက ပြန်ဖြေသည်- “ကျွန်မ သရဲလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နာနာဘာဝလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အဖေက ဘုရင်တစ်ပါးပါ။ သူက ကျွန်မတို့ ဘာလိုချင်လဲလို့ မေးတဲ့အခါ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့နတ်သဘာဝရှိတဲ့ အဒေါ် (Qudrati aunty) ကို တောင်းခဲ့တယ်။ ဒေါသထွက်ပြီး သူ ကျွန်မကို ဒီတောထဲမှာ စွန့်ပစ်သွားတာပါ” မိန်းကလေး၏ အလှအပနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ပုံပြင်သည် လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပြီး မကြာမီ လူအုပ်ကြီး သူမကို လာကြည့်ကြသည်။

ထိုလူများထဲမှ တစ်ယောက်က “ငါ သူ့ကို ယူမယ်” ဟု ပြောသည်။ နောက်တစ်ယောက်က “မဟုတ်ဘူး၊ ငါ သူ့ကို ယူမယ်” ဟု ပြောသည်။ သူမသည် အလွန်လှပသောကြောင့် ယောက်ျားလေးယောက်က သူမကို လက်ထပ်လိုကြသည်။ မိန်းကလေးက ပြောသည်- “ကျွန်မကို ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာ အရေးမစိုက်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနဲ့ ကျွန်မကို ကျွေးမွေးနိုင်သူနဲ့ပဲ သွားမယ်” ဒါနဲ့ သူမသည် ထင်းခုတ်သမားတစ်ဦးနဲ့ လိုက်သွားပြီး လက်ထပ်ကာ သားသမီးများ ရခဲ့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘုရင်သည် သူ၏ ဖျားနာမှုမှ ပြန်လည်သက်သာလာသည်— သူ မသေဆုံးခဲ့ပေ။ သို့သော် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားပြီး သူတောင်းစားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် အိမ်တံခါးတစ်ချပ်စီ လှည့်လည်တောင်းရမ်းရင်း သူ စွန့်ပစ်ခဲ့သော သမီး၏ အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ၎င်းသည် သူမ၏အိမ်ဖြစ်ကြောင်း မသိပေ။ အိမ်အတွင်းမှ သမီးက သူ၏ဖခင်ကို မှတ်မိသော်လည်း သူမ၏ ယောက္ခမအိမ်တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် သူ၏ အမှတ်အသားကို ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ပေ။ အဲဒီအစား သူမ၏ ကလေးများထဲမှ တစ်ဦးကို အစာပေးရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။

တစ်ဖက်တွင်မူ ဘုရင်သည်လည်း သူ၏သမီးကို တစ်ချက် မြင်လိုက်ရပြီး မှတ်မိသွားသည်— သို့သော် သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ပေ။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူ၏ ဇနီးအား ပြောသည်- “အာ... အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်ရဲ့ တန်ခိုးတော်က ကြီးမားလိုက်တာ! တောနက်ကြီးထဲမှာ ကျားနဲ့ ဝက်ဝံတွေကြားမှာ ငါ့သမီး အသက်ရှင်နေနိုင်ခဲ့တယ်” ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မိဖုရားသည် သူ၏ သမီးကို မြင်တွေ့လိုသော စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြလာသည်။ သူမကို ထိုနေရာသို့ ခေါ်သွားရန် ဘုရင်ကို တောင်းဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ဘုရင်က ပြန်ဖြေသည်- “ငါ မင်းကို ဘယ်လို ခေါ်သွားနိုင်မလဲ? ငါ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ခဲ့တာ...” ထို့ကြောင့် သူတို့ သွားရောက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပေ။

ဇာတ်လမ်းရဲ့ သင်ခန်းစာ- ခွဲခြားဆက်ဆံမှု၊ မတရားမှုနဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အပြုအမူတွေက ပျက်စီးခြင်းဆီကို ဦးတည်စေပါတယ်

Dula and the Seven Brothers

Once upon a time there was a king who had eight children. Among them was one girl named Dula and seven boys. The king and the queen passed away immediately after the children were born. After their parents' death, the seven brothers raised their one sister with love and care from childhood. Gradually, all seven brothers got married. Among the brothers' wives, the eldest wife had to do all the work. Because of this workload, she looked like an elderly woman.

One day, the eldest wife told her sister-in-law, "Come with me to the field." Dula and the eldest wife went to the field, and the seven brothers went to a distant land to work. In the past, people used to seek work in faraway lands.

The eldest wife spread out the paddy to dry, and birds came there to eat the paddy. So, the eldest wife said, "Dula, chase away the birds, drive them away."

Just then they saw a kite (bird of prey) carrying a big two-handful fish in its beak! So, Dula said to the eldest wife, "Sister-in-law, look the kite is bringing such a big fish!" Then the eldest wife said:

"Oh kite, instead of the fish, take my dear Dula."

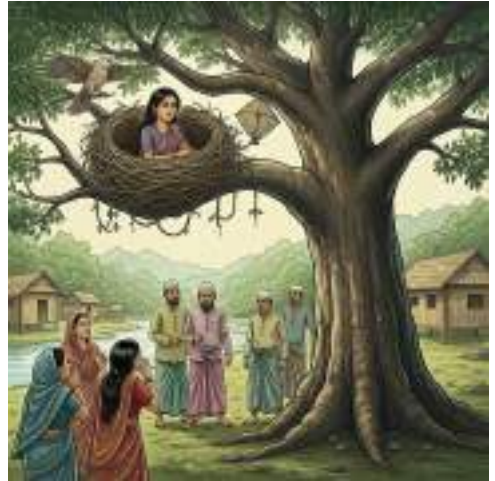
Then the kite dropped the fish, grabbed Dula with its big feet just as it would lift a load high up, and carried her far away, flying and flying. The kite took her to a place where there were many big Kadamba trees. In those trees, the kites had built nests and were raising chicks.

When the eldest wife returned home, and when the other sisters-in-law didn't see Dula, they asked:

"Where is Dula?"

The eldest wife answered, "She went to check the paddy, and there a kite came and flew away with her!!"

The other wives then said, "When the brothers get back from work, what will we tell them?"

The seven wives were in trouble. They were just thinking, "What will we do now?"

Finding no other way out, they made a plan. Inside the house they dug a grave and buried a banana tree, aligning it north-south. They said that it was Dula's grave. They would sit under the tree, rest, and enjoy the breeze.

After a month, the brothers returned home. They bathed and came to sit under that tree for fresh air.

One day, the seven brothers went to the market. They heard that somebody was singing a lullaby on a Kadamba tree:

"Sleep far from the kite's place, sleep, whoever you are."

Upon careful listening, the youngest brother recognized the voice and told others, "This is our sister Dula's voice!" Then the seven brothers asked:

"Why would our sister be up in this tree?"

Thinking this, one brother after another climbed the big kadamba tree.

There they saw that their sister's hair was tied to the tree branches, and there was the kite's nest and kite chicks in it. The brothers cut her hair and brought her down.

Then they asked her how she got there. Dula told them, "Don't take me home now, keep me somewhere else and first ask the wives what they say."

They went home and called the wives, asking, "Where is our sister?" The wives said, "You just came from outside, rest, wash your hands and face, and slowly we will tell you Dula's story."

The brothers said, "We will not enter the house. Bring our sister first. We seven brothers gave our only sister to you seven wives, and you could not take care of her? You must return her to us."

the wives replied, “Right after you left for work, she became ill, and because of her severe sickness she died. We could not find people to bury her, so we buried her near the house.” They showed them the buried banana tree aligned north-south, saying:

“This is your sister’s grave.”

Two brothers went to bring Dula, while the others dug the grave. When they dug, they saw there was no corpse in there, but a banana tree. Then the two brothers brought their sister and stood her by the door.

From this it became clear how the sister-in-law (eldest wife) tormented and mistreated Dula.

Dula explained everything to the other wives — how the kite had taken her away. After hearing the whole story, the six other wives together dug a big pit inside the house, threw the eldest wife into it, and covered it with soil. From then on, everyone lived happily ever after.

Moral of the story:

Cruelty and deceit will be exposed – Lies and mistreatment may hide the truth for a while, but eventually the truth comes to light.

Setara Begum (45) from Block D4 of Camp 19

ဒုလ္လာနှင့် ညီအစ်ကိုခုနစ်ယောက်

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့ကြတဲ့ ကစားနည်းတွေအကြောင်း ပြောကြတာပါ။ မနက်ဆို အိပ်ရာက နိုး၊ မနက်စာ စားကြတယ်— တစ်ခါတလေ စားပြီး တစ်ခါတလေ မစားဘူး။ စားပြီးရင် မက်တပ် (ဘာသာရေးကျောင်း) ကို သွားကြသလို၊ တချို့က ကျောင်းသွားကြပြီး တချို့ကတော့ အိမ်မှာပဲ နေကြတယ်။

ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေ စုထိုင်ပြီး ကစားကြတယ်။ ကန်စွန်းရိုးနဲ့ မုန့်လုပ်၊ အိုးခွက်ပန်းကန် ကစား၊ အုတ်ခဲမှုန့် ကို ကြိတ်ပြီး ငရုတ်သီးမှုန့် လုပ်တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ကစားကြတယ်။ အနီးနားက ရေမြောင်းနဲ့ ရေစပ်ကနေ ပိုက် နဲ့ ငါးဖမ်းယူလာပြီး အဲဒီငါးတွေကို ချက်ပြုတ်စားကြတယ်။ လယ်ကွင်းတွေမှာ သီးနှံစိုက်၊ စောင့်ကြည့်ပြီး ကစားကြတယ်။ ပြီးမှ အိမ်ပြန်စားကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်ကနေ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်ကို ပြောင်းလာတဲ့အခါ အခု ဒီက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကောင်လေးတွေ ကစားဖို့ နေရာကျယ်ကြီးတွေ မရကြဘူး။ မနက်ခင်းနဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွေမှာ မက်တပ် ရှိနေပေမဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ အပြင်ထွက်မကစားကြဘူး— မြန်မာပြည်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကစားနိုင်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနိုင်သလိုမျိုး၊ ဒီမှာ အဲဒီအတိုင်း မရနိုင်တော့ဘူး။

အယူအဆဟောင်းများနှင့် ခေတ်သစ်ကိုက်ညီမှု

အဲဒီခေတ်တုန်းက ထမင်းစားပြီးရင် အဘိုးအဘွားတွေ အားလုံး စုထိုင်ပြီး လှပတဲ့ ကဗျာတွေ ရွတ်ဆို၊ ညဘက် ပုံပြင်တွေ ပြောပြ၊ အမျိုးမျိုးသော စကားတွေ ပြောဆိုလေ့ ရှိကြတယ်။ အတိတ်က လူကြီးတွေရဲ့ စကားတွေဟာ အခုခေတ် ရှုရိယာ ရဲ့ စကားတွေနဲ့ ကိုက်ညီနေတယ်— ရှေးအဘိုးအဘွားတွေရဲ့ စကားတွေနဲ့ အခု စာအုပ်တွေထဲ၊ ကုန်အာန်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ စကားတွေ— ဥပမာ၊ ဘာမိရှိ လိုမျိုး— အင်္ဂလိပ်၊ ဘင်္ဂလီ၊ အူရဒူ၊ အာရဗီဘာသာတွေမှာ အတိတ်ကလူတွေရဲ့ စကားတွေဟာ ဒီကနေ့ လူကြီးတွေရဲ့ စကားတွေနဲ့ ကိုက်ညီနေတယ်။

အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိဘတွေ ပြောပြလေ့ရှိတာက-

“အနာဂတ်မှာ အိမ်တိုင်းမှာ ဆရာတစ်ဦး၊ အစ္စလာမ်ပညာရှင်တစ်ဦး ရှိလာမယ်၊ ဘယ်သူကမှ တခြားသူတွေ ပြောတာကို နားထောင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အဲဒါဟာ အခု လက်တွေ့ဖြစ်လာပြီ။ အရင်က လူကြီးတွေရဲ့ စကား— သူတို့က ကလေးတွေကို ပုံပြင်ပြောပြတဲ့အခါ— သူတို့ နားထောင်ရတာက တစ်မျိုး၊ ပြီးတော့ တခြားနေရာ သွားပြောတဲ့ အခါ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့က အသေးအမွှားတစ်ခုကို နားထောင်ရပေမဲ့ ပြောရင်းပြောရင်း နဲ့ ရှည်လျားပြီး ကြီးမားသွားအောင် လုပ်ပစ်ကြတယ်။

ဘုရင့်သမီးငယ်နှင့် စွန်ပုံပြင်

အခု ကျွန်တော်တို့ ပုံပြင်တစ်ခု ပြောပြမယ်— အဲဒါက ကလေးရှစ်ယောက် ရှိတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး အကြောင်းပါ။ သူတို့ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေး ခုနစ်ယောက် ပါဝင်တယ်။ ကလေးတွေ မွေးပြီးတဲ့နောက် သူတို့ရဲ့ မိခင်နဲ့ ဖခင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လို ဂရုစိုက်ကြလဲဆိုတာ ဥပမာတစ်ခုပါပဲ။ မိဘ တွေ သေဆုံးပြီးနောက် ညီအစ်ကိုခုနစ်ယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ကို ငယ် စဉ်ကတည်းက ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီး ညီအစ်ကိုခုနစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတယ်။ ညီအစ်ကိုတွေရဲ့ ဇနီးတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဇနီးဟာ အလုပ်အားလုံးကို လုပ်ရတယ်။ ဒီလိုလုပ်ရတာကြောင့် သူမဟာ အဘွားအိုတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ အကြီးဆုံးဇနီးက သူမရီး (ယောက်ျားရဲ့ညီမ) ကို “ငါနဲ့အတူ လယ်ကွင်းကို လိုက်ခဲ့ပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မရီးနဲ့ အကြီးဆုံးဇနီးတို့ လယ်ကွင်းကို သွားခဲ့ကြပြီး ညီအစ်ကိုခုနစ်ယောက်က အလုပ်လုပ်ဖို့ ဝေးလံတဲ့နေရာကို ထွက်သွားကြတယ်။ အရင်ကဆို လူတွေဟာ အဝေးကြီးမှာ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိတယ်။ သူတို့က စပါးတွေကို ဖြန့်ပြီး နေလှန်း ထားကြတယ်။ ငှက်တွေ အများကြီး အဲဒီစပါးတွေကို စားဖို့ ရောက်လာကြတယ်။ ဒါနဲ့ အကြီးဆုံးဇနီးက မရီးကို “ဒုလ္လာ ဟိုငှက်ကို မောင်း ထုတ်၊ မောင်းထုတ်လိုက်ပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့ဟာ စွန်တစ်ကောင် (သားရဲငှက်တစ်မျိုး) က လက်နှစ်ဖက်စာ ငါးကြီးတစ် ကောင် ကို နှုတ်သီးနဲ့ ကိုက်ပြီး သယ်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ မရီးက အကြီးဆုံးဇနီးကို “အစ်မကြီး၊ စွန်က ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ငါးကို သယ်လာတာလဲ ကြည့်ပါဦး!” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ အကြီးဆုံးဇနီးက ပြောလိုက်တယ်—

“အို စွန်၊ ငါးကို မယူဘဲ ငါ့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ဒုလ္လာကို ယူသွားပါ”

အဲဒီနောက် စွန်က ငါးကို လွှတ်ချပြီး ဒုလ္လာကို သူ့ရဲ့ ခြေထောက်ကြီးတွေနဲ့ ဝန်တစ်ခုကို မြှောက်တင်

သလိုမျိုး ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး ဝေးလံတဲ့နေရာကို ပျံသန်းကာ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ စွန်က သူမကို ကဒမ်ဘာ (kadamba) သစ်ပင်ကြီးတွေ အများကြီးရှိတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီ သစ်ပင်တွေမှာ စွန်တွေဟာ အသိုက်တွေ ဆောက်ပြီး သားပေါက်လေးတွေကို ကျွေးမွေးနေကြ တယ်။ အဲဒီနောက် စွန်က မိန်းကလေးကို ခေါ်သွားပြီး သစ်ကိုင်းတွေ သုံးကာ အသိုက်လုပ်ပေးခဲ့ တယ်။

အကြီးဆုံးဇနီး အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တခြား ယောက်မတွေက ဒူလာကို မတွေ့တာနဲ့ “ဒူလာ ဘယ် သွားလဲ” လို့ မေးကြတယ်။ အကြီးဆုံးဇနီးက “သူမ စပါးသွားကြည့်တာ၊ အဲဒီမှာ စွန်တစ်ကောင် ရောက်လာပြီး ခေါ်သွားတာ!!” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ တခြား ဇနီးတွေက “အစ်ကိုတွေ အလုပ်က ပြန်လာရင် ငါတို့ ဘာပြောရမလဲ” လို့ ပြောကြတယ်။ ဇနီးခုနစ်ယောက် စုပေါင်းစဉ်းစားကြတယ် — စွန်က ဒူလာကို ခေါ်သွားတာဆိုတော့ “ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ” အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အကြံဉာဏ် အတိုင်း သူတို့ အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲခဲ့ကြတယ်— အိမ်ထဲမှာ သီချိုင်းတွင်း တစ်တွင်းတူးပြီး ငှက်ပျောပင် တစ်ပင်ကို စိုက်ခဲ့ကြတယ်။ မြောက်-တောင် မျဉ်းတန်းအတိုင်း စိုက်ပြီး ဒူလာရဲ့ သီချိုင်းလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ဟာ သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်၊ အနားယူပြီး လေညင်းခံကြတယ်။ တစ်လကြာပြီးနောက် ညီအစ်ကိုတွေ အိမ်ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ ရေချိုးပြီး လေသန့်ဖို့ အတွက် အဲဒီသစ်ပင်အောက်မှာ လာထိုင်ကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ ညီအစ်ကိုခုနစ်ယောက် ဈေး ကို သွားကြတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဒူလာက စွန်ပေါက်လေး တွေကို သီချင်းဆိုပြီး ချော့သိပ် နေတယ်- “စွန်နေရာနဲ့ ဝေးရာမှာ အိပ်ပါ၊ အိပ်ပါ၊ မင်း ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် အိပ်ပါ” အငယ်ဆုံးညီက အဲဒီအသံကို မှတ်မိပြီး ဒုတိယအငယ်ဆုံးညီကို “ဒါ ငါတို့ညီမ ဒူလာရဲ့အသံပဲ!” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ညီအစ်ကိုခုနစ်ယောက်က ပြောကြတယ်-

“ငါတို့ညီမက ဘာလို့ ဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာ ရှိနေရမှာလဲ”

ဒီလိုတွေးပြီး ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကဒမ်ဘာ သစ်ပင်ကြီးကို တက်သွားကြတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့ဟာ သူတို့ညီမရဲ့ ဆံပင်ကို သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ ချည်ထားတာ၊ စွန်အသိုက်ရှိတာနဲ့ အသိုက် ထဲမှာ စွန်ပေါက်လေးတွေ ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ညီအစ်ကိုတွေက သူမရဲ့ ဆံပင်ကို ဖြတ် ပြီး အောက်ကို ခေါ်ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူမ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲလို့ မေး ကြတယ်။ သူမက “အခု ကျွန်မကို အိမ်မခေါ်သွားပါနဲ့၊ တခြားတစ်နေရာမှာ ထားပြီး ဇနီးတွေ ဘာ ပြောမလဲဆိုတာကို အရင် မေးပါ” လို့ ပြောခဲ့တယ်။

သူတို့အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ဇနီးတွေကို ခေါ်ကာ “ငါတို့ညီမ ဘယ်မှာလဲ” လို့ မေးကြတယ်။ ဇနီးတွေက “အစ်ကိုတို့ အပြင်ကနေ ခုမှ ပြန်ရောက်တာ၊ အနားယူ၊ လက်မျက်နှာ သစ်ပြီးမှ ဒုလ္လာရဲ့ အကြောင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြပါမယ်” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ညီအစ်ကိုတွေက “ငါတို့ အိမ်ထဲ အရင် မဝင်ဘူး။ ငါတို့ညီမကို အရင် ပြန်ခေါ်လာပေးပါ။ ငါတို့ ညီမတစ်ယောက်တည်းကို မင်းတို့ ဇနီးခုနစ်ယောက်ကို အပ်ခဲ့တာ၊ မင်းတို့ ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့ဘူးလား? ငါတို့ကို ပြန်ပေးရမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဇနီးတွေက “အစ်ကိုတို့ အလုပ်ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ သူ ဖျားနာခဲ့တယ်၊ ရောဂါအရမ်းပြင်းလို့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူ့ကို မြှုပ်ဖို့ လူတွေ မရှာနိုင်ခဲ့လို့ အိမ်နားမှာပဲ မြှုပ်နှံခဲ့ရတယ်” လို့ ပြန်ဖြေကြတယ်။ သူတို့က မြောက်-တောင် မျဉ်းတန်းအတိုင်း စိုက်ထားတဲ့ ငှက်ပျောပင်ကို ပြပြီး “ဒါက အစ်ကိုတို့ ညီမရဲ့ သင်္ချိုင်းပဲ” လို့ ပြောကြတယ်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဒုလ္လာကို သွားခေါ်ခဲ့ပြီး ကျန်သူတွေက သင်္ချိုင်းကို တူးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့တူးလိုက်တဲ့အခါ ညီမမရှိဘဲ ငှက်ပျောပင်ကိုသာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီနောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူတို့ညီမကို ခေါ်လာပြီး တံခါးဝမှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒီကနေပြီးတော့ ယောက်မကြီး (အကြီးဆုံး ဇနီး) ဟာ ညီမငယ်ကို ဘယ်လို နှိပ်စက်ပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား ဆက်ဆံခဲ့လဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် ညီမဖြစ်သူက ကျန်ဇနီးခြောက်ယောက်ကို စွန့်ကာ သူမကို ခေါ်သွားခဲ့ပုံ အကြောင်းအရာ အားလုံးကို ရှင်းပြခဲ့တယ်။ ပုံပြင်တစ်ခုလုံးကို ကြားပြီးနောက် ကျန်ဇနီးခြောက်ယောက်က အတူတူ အိမ်ထဲမှာ တွင်းကြီးတစ်ခုတူးပြီး အကြီးဆုံးဇနီးကို အထဲပစ်ချကာ မြေကြီးနဲ့ ဖုံးပစ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ ထာဝရ နေထိုင်ခဲ့ကြလေတော့တယ်။

ဇာတ်လမ်းရဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနဲ့ လှည့်စားမှုတွေ ဖော်ထုတ်ခံရလိမ့်မယ် - လိမ်ညာမှုတွေနဲ့ မကောင်းတဲ့ဆက်ဆံမှုတွေက အမှန်တရားကို ခဏတာ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ အမှန်တရားက ပေါ်လာလိမ့်မယ်။

The Land Where Humans Turn to Silence

There was a king who had two sons. One day, the mother of the children suddenly died. A few days after her death, the king remarried.

A few days after his marriage, his two children from his previous wife started going to school. They went to school on time, studied regularly, and then came back to play. The two sons often passed the time by playing with the Danguli. While playing with the Danguli, the stick flew off and fell in the yard. This annoyed their stepmother. She considered the matter a nuisance and became angry. She shouted:

"When the boys return from school, the father is not sending them to herd the cows, nor is he sending them to the river to fish, why are the boys bothering me so much!"

Saying this, the stepmother took away the Danguli. Two brothers went to their stepmother and begged her to give them back.

But the mother did not! Two sons fought and forcibly took the Danguli from their mother.

In anger, the stepmother decided to take revenge. She resorted to hypocrisy.

The stepmother ruffled her hair and sat at the kitchen door of the house. Sitting there, she waited for the king. When the king came home, he called his wife as usual, shouted loudly and kept searching. But the wife did not speak.

"Why are you not speaking, wife?" He did not get any answer,

"Why are you sitting like this?"

The wife said, "What else can I do? You have left so many devils in your house! Look what your sons are doing to me! If your sons are in this house, I will not stay. I will leave."

Hearing this, the king became angry and said:

"Today I am going to kill them both."

He brought a stick and kept it in the house, so that when the sons finish playing, they will kill them. There is an old woman next to their house. The old woman was observing everything from the beginning, before things got worse, she called the boys.

"Come here, grandson."

The boys said, "What happened, grandmother?"

The old woman said, "Your mother complained to your father that you had beaten her! Now your father might punish you."

The boys said, "Grandma, what should we do now?"

The grandmother said, "Don't go home now. Stay in my house"

When night gradually fell, the old woman slaughtered the chicken she had, cooked it and made two rice cakes for two brothers. As soon as the king left the house at the time of the Fajr prayer, the old grandmother sent the boys out. She said:

"Go wherever your eyes take you."

The boys started their journey to an unknown destination. They went on and on and reached another kingdom. The two boys went there and did not know their home, nor their father. They went to a hill and sat down.

Sitting down, the younger brother rested his head on the elder brother's thigh and soon fell asleep. The elder brother worried that his sibling might be thirsty, and thought,

"I must bring some water."

Gently, he placed the younger brother's head on the ground and prepared to go. But a thought struck him:

"If I go to fetch water, my brother might wake and not see me"

Determined, he tore his shirt into pieces to mark his path and set out in search of water. As he walked, he tore his shirt piece by piece and left a mark. When the shirt was gone, he tore his lungi and continued onward. At last, just as the final piece was used, he found water. While collecting water from the well, he met another prince of that kingdom and told him about their helplessness.

The younger brother woke up and saw that his elder brother was not there! He saw his brother's shirt torn. He followed the pieces of his elder brother's shirt and found the torn pieces of the lungi. Then he found the water, but did not find his brother.

He met another old woman, who had gone there for water. The old woman said:

"Whose son, whose grandson are you?
You are playing with water here alone!"

To answer her, the boy told her that he is in a lot of trouble. He has no parents, and no

place to stay. The old woman was very sad, she felt it was her responsibility to help the boy in such a crisis. Thinking that God had sent the boy to the old woman for help. The old woman said, "Okay! Come, come with me." The old woman kept the boy in her room.

There was a ship owner in that kingdom. He used to sail ships from the river to the oceans. He had a dream that if he wanted to be safe, he would have to give a boy to the invisible demons in the sea, sacrifice him. When he didn't find any boy elsewhere, he requested the king to do something.

Then the king revealed to him a secret:

A boy was hiding in the house of an old woman.

The ship owner went to the old woman and demanded the boy, but she refused to hand him over.

At last, through clever words and false kindness, the ship owner persuaded the boy to play near the river. The river flowed directly into the sea. While playing Danguli, the stick slipped from his hand and fell into the water.

The ship owner noticed this at once and asked, "What was that which fell into the water?"

The boy replied innocently, "Those are my Dangulis." The ship owner ordered him, "Go into the water and bring them back."

The boy said fearfully, "How can I go into such deep water?"

The boy was forced. With no other choice, the boy went into the water. As he dived deeper in search of the Danguli, he suddenly discovered a hidden path beneath the waves. Following it, he came upon a small boat resting silently in the depths.

A young girl was laid inside that boat. She looked motionless and pale like a corpse. She did not breathe, and her senses were gone. The boy was shocked and thought, "Why is there a dead girl here, under the water?"

As he stood wondering, he noticed two knives—one placed near the girl's head and the other near her feet. Understanding that this was no ordinary magic, the boy carefully swapped the knives, placing the one near her head by her feet and the one near her feet by her head.

At once, a miracle occurred.

The girl gasped for breath, her eyes fluttered open, and life returned to her body. As soon as the boy entered the land of the demons, they caught the scent of a human. Enraged and alert, the demons rushed toward him with terrifying speed.

Using their dark magic, the demons seized the boy and bound him forever just as they had done to the girl—trapping him between life and death, frozen in silence for eternity.

Moral of the story:

Not every hidden path is meant to be walked, and not every command should be obeyed. Those who act without understanding may fall into traps set by fate.

Hajera Begum (60) from Camp 22.

နတ်ဆိုးကို အနိုင်ယူခြင်း

ဘုရင်တစ်ပါးတွင် သားနှစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုကလေးများ၏ မိခင် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားသည်။ မိခင်ကွယ်လွန်ပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဘုရင်သည် နောက်အိမ်ထောင် ပြုသည်။ ထိုသို့ လက်ထပ်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ရှေးဇနီးမှ သားနှစ်ဦးသည် ကျောင်း တက်ရန် စတင်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် အချိန်မှန် ကျောင်းသွား၊ ပုံမှန် စာကျက်၊ ပြီးနောက် ပြန်လာပြီး ကစားကြသည်။ သားနှစ်ယောက်သည် အန္တရာယ်ရှိသော ဘောလုံးများ ဖြင့် ကစားရင်း အချိန်ဖြုန်း လေ့ရှိသည်။ ထိုဘောလုံးများဖြင့် ကစားနေစဉ် ဘောလုံးများသည် မကြာခဏ လွင့်ထွက်ကာ ခြံ ဝင်းထဲသို့ ကျရောက်လေ့ရှိသည်။ ဤအရာက သူတို့၏ မိထွေး ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ် စေသည်။ သူမက ထိုအရာကို စိတ်ရှုပ်စရာဟု မှတ်ယူပြီး ဒေါသထွက်လာခဲ့သည်။ သူမက “သား တွေကို ကျောင်းက ပြန်လာရင် နွားကျောင်းဖို့ ဖခင်က မလွှတ်ဘူး၊ ငါးဖမ်းဖို့ မြစ်ကိုလည်း မလွှတ် ဘူး၊ ဒီကောင်လေးတွေက ဘာလို့ ဒီလောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာလဲ!” ဟု ပြောလိုက် သည်။ ဤသို့ပြောပြီး မိထွေးသည် ကစားစရာများဖြစ်သော အန္တရာယ်ရှိသော ဘောလုံးများ ကို သိမ်းယူခဲ့သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မိခင် (မိထွေး) ထံ သွားပြီး ဘောလုံးများကို ပြန်ပေးရန် တောင်းပန်ကြသည်။

သို့သော် မိခင်က သူတို့ကို မပေးခဲ့ပေ။ ထိုအခါ သားနှစ်ယောက်သည် ရန်ဖြစ်ကာ မိခင်ထံမှ ဘောလုံး များကို အတင်းအဓမ္မ ယူခဲ့ကြသည်။

ဒေါသထွက်နေသော မိထွေးသည် လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမသည် ဟန်ဆောင်ခြင်း ကို အသုံးပြုခဲ့သည်။

မိထွေးသည် သူမ၏ ဆံပင်များကို ဖရိုဖရဲလုပ်ကာ အိမ်၏ မီးဖိုချောင်တံခါးဝတွင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် ထိုင်ရင်း ဘုရင်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ဘုရင် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ပုံမှန်အတိုင်း ဇနီးကို ခေါ်သော်လည်း၊ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ခေါ်နေသော်လည်း ဇနီးက စကားမပြောပေ။

“ဘာလို့ စကားမပြောတာလဲ၊ ဇနီးရေ?” ဘုရင်က အဖြေမရခဲ့၊ “ဘာလို့ ဒီလိုထိုင်နေတာလဲ?”

ဇနီးက “ကျွန်မ ဒီလို မထိုင်ရဘူးလား? ရှင်က အိမ်ထဲမှာ သေဒဏ်ပေးမယ့်သူတွေ အများကြီး ထားခဲ့ တာကို! ရှင့်သားတွေက ကျွန်မကို ဘာလုပ်နေလဲ ကြည့်ပါဦး! ရှင့်သားတွေ ဒီအိမ်မှာ ရှိနေရင် ကျွန်မ မနေတော့ဘူး။ ကျွန်မ အိမ်ကို ပြန်မယ်။ ဒီမှာ မနေတော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤစကားကို ကြားသောအခါ ဘုရင်သည် ဒေါသထွက်ပြီး “ဒီနေ့ ငါ ဒီသားနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် တုတ်တစ်ချောင်း ယူလာပြီး အိမ်ထဲတွင် ထားလိုက်သည်။ သားတွေ ကစားပြီးသည်နှင့် သူတို့ကို သတ်ပစ်ရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်ဘေးတွင် အဘွားအို တစ်ဦး ရှိသည်။ အဘွားအိုက အစကတည်းက အရာရာကို အခြေအနေ မဆိုးခင်ကတည်းက စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပြီး ထိုကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီကို လာပါဦး၊ မြေးလေးတို့”

ကောင်လေးများက “ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အဘွား?” ဟု မေးသည်။

အဘွားအိုက “သူတို့က မင်းတို့ ဖခင်ကို တိုင်ကြားတယ်၊ မင်းတို့ အမေကို ရိုက်နှက်တယ်ဆိုပြီး! အခု သေဒဏ်ပေးမယ့် တုတ်ကို ယူလာပြီး ခုံပေါ်တင်ထားတယ်။ သူက မင်းတို့ကို သတ်တော့မှာ!” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်လေးများက “အဘွား၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်သင့်လဲ?”

အဘွားအိုက “အခု အိမ်ကို မသွားနဲ့။ ငါ့အိမ်မှာ နေ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ညအချိန် တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာသောအခါ အဘွားအိုတွင် ကြက်တစ်ကောင် ရှိသည်။ သူမက ထိုကြက်ကို သတ်၊ ချက်ပြုတ်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းလုံး နှစ်လုံး လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဘုရင် ဖျရ် (Fajr) ဆုတောင်းချိန်တွင် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်နှင့် အဘွားအိုက ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ သူမက “မင်းတို့ မျက်စိရောက်ရာကို သွားပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မသိသော ခရီးတစ်ခုကို စတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ သွားရင်းနှင့် အခြားနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မဂ် ၏ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ရသကဲ့သို့ပင် သူတို့သည်လည်း အခြားနိုင်ငံသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်သော်လည်း ၎င်းတို့၏ အိမ်ကို မသိ၊ ဖခင်ကိုလည်း မသိကြပေ။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ သွားပြီး ထိုင်နေခဲ့သည်။ ထိုင်နေရင်း ညီငယ်က အစ်ကို၏

ပေါင်ပေါ်ခေါင်းတင်ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အစ်ကိုက သူညီ ရေငတ်နေနိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်သည်။ ငါ ရေအချို့ ယူလာခဲ့မည်။ သူသည် ညီငယ်၏ ခေါင်းကို မြေပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ချထားလိုက်ပြီး ရေယူရန် သွားခဲ့သည်။ သူက ထပ်တွေးပြန်သည်။ ငါ ရေယူဖို့ သွားရင် ငါ့ညီ နိုးလာပြီး ငါ့ကို မတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု တွေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုသည် ခရီးလမ်းကို မှတ်သားရန် သူ၏ အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြဲ ပြီး ရေရှာရန် ရှေ့ဆက်သွားသည်။ သူ သွားရင်း ဆုတ်ဖြဲရင်းနှင့် အင်္ကျီကုန်သွားသောအခါ သူဝတ်ထားသော ပုဆိုး ကို ဆုတ်ဖြဲပြီး ရှေ့ဆက်သွားခဲ့သည်။ တစ်နေရာတွင် အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို ဆုတ်ဖြဲပြီးသည်နှင့် သူသည် ရေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရေတွင်းမှ ရေခပ်နေစဉ်တွင် ထိုနိုင်ငံဘုရင်၏ နောက်ထပ်သားတစ်ဦးနှင့် သူ တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထိုသူကို တွေ့သောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အကူအညီမဲ့မှုအကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။

ညီငယ် နိုးလာသောအခါ သူ့အစ်ကို မရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် သူ့အစ်ကို၏ ဆုတ်ဖြဲထားသော အင်္ကျီကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ဆုတ်ဖြဲထားသော အင်္ကျီကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဆုတ်ဖြဲထားသော ပုဆိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ရေကို တွေ့သော်လည်း သူ့အစ်ကိုကို မတွေ့ပေ။ သူသည် ထိုနေရာသို့ ရေခပ်ရန် ရောက်လာသော အခြား အဘွားအို တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အဘွားအိုက “မင်း ဘယ်သူ့သားလဲ၊ ဘယ်သူ့မြေးလဲ? ဒီမှာ ရေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဆော့နေတာ!” ဟု မေးသည်။ ကောင်လေးက “သူက ဝေးလံတဲ့နေရာမှာပါ။ သူ ဒုက္ခများနေတယ်။ သူ့မှာ မိဘမရှိဘူး၊ နေရာလည်း မရှိဘူး” ဟု ဖြေသည်။ အဘွားအိုသည် အလွန်ဝမ်းနည်းခဲ့ပြီး ဤကောင်လေးသည် ဘုရားသခင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အကူအညီတောင်းရန် သူမထံ ရောက်လာသည်ဟု တွေးပြီး သူ့ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်းတွင် ကူညီရန် သူမ၏ တာဝန်ဟု ခံစားရသည်။

အဘွားအိုက “ကောင်းပြီ! လာ၊ ငါနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အဘွားအိုသည် ထိုကောင်လေးကို သူမ၏ အခန်းတွင် ထားခဲ့သည်။

ထိုနိုင်ငံတွင် သင်္ဘောပိုင်ရှင် တစ်ဦး ရှိသည်။ သူသည် ဝေးလံသော ပင်လယ်များပေါ်တွင် သင်္ဘောများကို မောင်းနှင်လေ့ရှိသည်။ သူသည် ဘေးကင်းလိုလျှင် ပင်လယ်ထဲမှ မမြင်နိုင်သော နတ်ဆိုးများကို ကောင်လေးတစ်ယောက် ပေးရမည် သို့မဟုတ် ယဇ်ပူဇော်ရမည်ဟု အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်။ သူသည် သူတို့ကို ကောင်လေးတစ်ယောက် ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပေးရမည် ဖြစ်သောအခါ မည်သူကမှ မိမိ၏ သားကို သူတို့အား ပေးမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ဒေသခံ ဘုရင်အား ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဘုရင်က အဘွားအို၏ အိမ်တွင် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိကြောင်း သူ့ကို ပြသခဲ့သည်။ ထိုကောင်လေးကို ထိုနေရာမှ ခေါ်လာခဲ့ပါ။ သင်္ဘောပိုင်ရှင်သည် အဘွားအိုထံ သွားပြီး ကောင်လေးကို တောင်းသော်လည်း အဘွားအိုက မပေးခဲ့ပေ။ သို့သော် တစ်နေရာတွင် အဘွားအို၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ကောင်လေးကို ဆူဂျီ ဖြင့် ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ပင်လယ်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသော မြစ်သို့ ခေါ်သွားပြီး ကစားခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သူသည် ပစ္စည်းများဖြင့် ကစားနေစဉ် ပစ္စည်းများ ရေထဲသို့ ကျသွားသည်။ ရေထဲသို့ ကျသွားသောအခါ သင်္ဘောပိုင်ရှင်က သတိပြုမိသည်။ သင်္ဘောပိုင်ရှင်က “ဘာကျသွားတာလဲ” ဟု မေးသည်။ ကောင်လေးက “ဒါတွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ ရွှံ့တုံးတွေပါ” ဟု ဖြေသည်။ သင်္ဘောပိုင်ရှင်က “ရေထဲဆင်းပြီး ယူလိုက်ပါ” ဟု ပြောသည်။ ကောင်လေးက “ဘယ်လို ယူရမလဲ” ဟု မေးသည်။ သူသည် မတတ်သာသဖြင့် ရေထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ သူ ရေထဲဆင်းပြီး ရွှံ့တုံးများကို တွေ့ခဲ့သည်။ ကောင်လေးသည် ရေထဲသို့ ငုပ်ဆင်းပြီး ရှာဖွေစဉ် ရေထဲတွင် လမ်းကြောင်းတစ်ခု ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ သွားရင်းနှင့် ထိုနေရာတွင် တုံးတစ်ခု ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦး လဲလျောင်းနေသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးသည် အသက်မရှူဘဲ သေလုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ သူက “ဒီမှာ ဘာလို့ သေနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာလဲ” ဟု တွေးလိုက်သည်။ သူ တွေးနေစဉ် ရုတ်တရက် မိန်းကလေး၏ ဦးခေါင်းဘေးနှင့် ခြေထောက်ဘေးတွင် ဓားနှစ်ချောင်း ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောင်လေးက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ? သူသည် ဦးခေါင်းဘေးရှိ ဓားကို ခြေထောက်ဘေးသို့ ရွှေ့လိုက်ပြီး ခြေထောက်ဘေးရှိ ဓားကို ဦးခေါင်းဘေးသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးသည် အသက်ပြန်ရှင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

Golden Flute House

A long time ago. The king of a Rakhine kingdom had only one daughter, her name was Kajili Koinya. She was unique in appearance and qualities. One day, he came to the royal court and announced—

“The one who builds a golden flute house for me, I will marry him. And the one who fails, a shameful punishment awaits him in the small market.”

This news spread throughout the kingdom. Rich and poor, princes and saints, everyone started thinking—how will they build this miraculous house?

In that kingdom, there was a poor boy named Chunaikka. As soon as he heard this, he ran to his mother,

“Mother, let me try. I will go and build a golden flute house!”

Mother said,

“Dear son, you don’t even know how big a condition that is. Kajili wants a house made of golden aukili, golden shield, and golden flute! You are the son of a poor family, how can you do that?”

But Chunaikka was adamant. The mother’s heart melted. The next morning, the mother cooked rice for him and tied him up in a towel. The boy quietly set off on an unknown journey along the village path. As he went, he remembered that anything is possible if there are the blessings of the elders. He took the blessings and went forward with courage.

He first went to his uncle.

On hearing this, his uncle said,

“What kind of nephew are you! A boy from a poor family wants to build a house with a golden flute!”

Chunaikka was speechless. He visited one uncle’s house after another and finally reached his grandmother.

Hearing everything, his grandmother took a deep breath and said, "Dear son, take this one bundle. Open it when the sun rises, not before. Your blessings are in this bundle."

Chunaikka returned to the kingdom. At that time, a competition was going on in the palace. Many rich people had built houses—sometimes made of silver, sometimes of gems, but none of the houses could touch the heart of the Kajili Koinya.

Just then, Chunaikka came and stood quietly.

He untied the bundle as the sun rose. Immediately, light shone all around! From that bundle came a golden pole, a golden flute, and a miraculous building power.

Chunaikka built a perfect golden flute house with his own hands.

Everyone was surprised! The king could not believe his eyes. He had kept his word. He married Princess Kajili koinya to Chunaikka, the son of that poor house.

Chunaikka and Kajili ruled the kingdom together in happiness and peace for many years. And that golden flute house became a symbol of love and unwavering commitment.

Moral of the story:

With blessings, hard work, and perseverance, even the impossible becomes possible.

Nur Bahar from Block B20, Camp 03.

ရွှေပလွေအိမ်

လွန်ခဲ့သော အချိန်များက ရခိုင်ဘုရင်နိုင်ငံ၌ ဘုရင်တစ်ပါးတွင် သမီးတော် တစ်ပါးသာ ရှိပြီး သူမ၏ အမည်မှာ ကာဂျီလီ ကျီင်ညာ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ရုပ်ရည်နှင့် အရည်အချင်းများတွင် ထူးခြားသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဘုရင်နန်းတော်သို့ ရောက်လာပြီး ကြေညာခဲ့သည်—

“ငါ့အတွက် ရွှေပလွေအိမ်တော်ကို တည်ဆောက်ပေးနိုင်သူအား ငါ လက်ထပ်ပေးမည်။ မအောင်မြင်သူကိုမူ အရှက်ရဖွယ် ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုကို ဈေးငယ်တစ်ခုတွင် စောင့်ကြိုနေသည်”

ဤသတင်းသည် နိုင်ငံတစ်ဝှမ်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ ချမ်းသာသူ၊ ဆင်းရဲသူ၊ မင်းသားများ၊ ရသေ့သူတော်စင်များ အားလုံးသည် ဤအံ့ဖွယ်အိမ်တော်ကို မည်သို့ တည်ဆောက်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြသည်။

ထိုနိုင်ငံတွင် ချူနိုင်ကာ အမည်ရှိ ဆင်းရဲသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ဤသတင်းကို ကြားသည်နှင့် သူသည် သူ၏ မိခင်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ၊

“အမေ၊ ကျွန်တော့်ကို လွတ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် သွားပြီး ရွှေပလွေအိမ်တော်ကို တည်ဆောက်ပါမယ်!”

မိခင်က ပြောလိုက်သည်။ “သားလေး၊ အဲဒီအခြေအနေက ဘယ်လောက်ကြီးလဲဆိုတာ သား မသိသေးဘူး။ ကာဂျီလီက ရွှေအောက်ကီလီ ရွှေဒိုင်း နဲ့ ရွှေပလွေတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အိမ်ကို လိုချင်တာ! သားက ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုက သားပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် လုပ်နိုင်မှာလဲ?”

သို့သော် ချူနိုင်ကာက ခေါင်းမာနေခဲ့သည်။ မိခင်၏ နှလုံးသား ပျော့ပျောင်းခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မိခင်သည် သူ့အတွက် ထမင်းချက်ပြီး ပုဝါဖြင့် ထုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုကောင်လေးသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ရွာလမ်းအတိုင်း မသိသော ခရီးတစ်ခုကို စတင်ထွက်ခွာခဲ့သည်။

သူ သွားရင်းနှင့် သူသည် သူ့အထက်လူကြီးများ၏ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ရှိပါက မည်သည့် ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိသောအရာကိုမဆို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်သည်ကို သတိရခဲ့သည်။ သူသည် ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ယူဆောင်ပြီး သတ္တိရှိရှိ ရှေ့ဆက်သွားခဲ့သည်။

သူသည် ပထမဆုံး သူဦးလေးဆီသို့ သွားခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းကို ကြားသောအခါ ဦးလေးက “မင်းက ဘယ်လိုတူလေးလဲ! ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုက ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရွှေပလွေနဲ့ အိမ်ဆောက်ချင်တယ်!” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူနိုင်ကာ စကားမပြောနိုင်ခဲ့။ သူသည် ဦးလေးအိမ်တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လည်ပတ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး တွင် သူ၏ အဘွား ထံ ရောက်ခဲ့သည်။ အရာရာကို ကြားပြီးနောက် အဘွားက သက်ပြင်းချပြီး ပြောလိုက်သည်။ “သားလေး၊ ဒီထုပ်ကို ယူသွားပါ။ နေထွက်ခင် မဖွင့်ရဘူး။ နေထွက်မှ ဖွင့်ပါ။ မင်းရဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာက ဒီထုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်”

ချူနိုင်ကာသည် နိုင်ငံတော်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် နန်းတော်၌ ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေသည်။ ချမ်းသာသူများစွာသည် အိမ်များကို တည်ဆောက်ထားကြသည်— တစ်ခါတစ်ရံ ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်မျက်ရတနာများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်— သို့သော် မည်သည့်အိမ်မျှ ကာဂျီလီမင်းသမီး၏ နှလုံးသားကို မထိနိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ချူနိုင်ကာ ရောက်လာပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေခဲ့သည်။ နေထွက်လာသည်နှင့် သူသည် ထုပ်ပိုးထားသည်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို အလင်းရောင်သည် ပတ်ပတ်လည်တွင် ထွန်းလင်းလာခဲ့သည်။ ထိုထုပ်ထဲမှ ရွှေတိုင် တစ်တိုင်၊ ရွှေပလွေ တစ်လက်နှင့် အံ့ဖွယ်ဆောက်လုပ်ရေးစွမ်းအား တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ချူနိုင်ကာသည် သူ၏ လက်ဖြင့်ပင် ပြည့်စုံသော ရွှေပလွေအိမ်တော် ကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ လူတိုင်း အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဘုရင်သည် သူ၏ မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်ခဲ့။ သူသည် သူ၏ ကတိကို တည်ခဲ့သည်။ သူသည် ကာဂျီလီ ဟိုင်ညာ မင်းသမီးကို ထိုဆင်းရဲသောအိမ်မှ သားဖြစ်သူ ချူနိုင်ကာ နှင့် လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

ချူနိုင်ကာနှင့် ကာဂျီလီတို့သည် ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းစွာဖြင့် နိုင်ငံကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုရွှေပလွေအိမ်တော်သည်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ခိုင်မာသော ကတိကဝတ်၏ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

Fairy in the Form of a Monkey

In a faraway kingdom, there lived a kind king named Domo Satra. He had seven sons. One day he decided to marry off his sons. He found seven brides from seven provinces.

Six princesses from six provinces came—beautiful, educated, and virtuous. And the bride from one country came in a completely different way!

She came dressed like a monkey—with a dangling tail, a mask on her face, and a completely strange outfit!

This strange girl was the fate of the youngest son.

The youngest son was saddened.

—“All the brothers have such beautiful wives, and mine is like a monkey!”

He felt sad.

There was a rule. After the wedding, the wives of the seven brothers would celebrate a day at their father's house one by one. The eldest wife started, then everyone else.

Everyone's ceremony included a variety of food, decoration, music, and fun games. The second eldest also celebrated with all her heart and skill, decorated the house with flowers, preparing the finest desserts, and inviting her family to celebrate the day.

On the last day, it was the youngest wife's turn.

Consequently, the six sons' wives each celebrated their own day, filling the house with laughter, music, and feasts. Now, it was the turn of the youngest wife to hold her celebration. The little boy thought, “How will I celebrate with a wife like a monkey?”

Then the little wife smiled sweetly and said,

—“Don't worry, I also have a family. You'll see what a real celebration looks like!”

The next morning, the youngest wife's parents came from a distant land. They brought food cooked in golden pots, sweets on silver plates, and beautiful decorations. There was Saffron Kurman, Polao, Sun Peda, Starry Jilapi.

When the king woke up, he squinted his eyes and saw that it was like a new kingdom in the palace!

Everyone said, "The youngest wife's celebration was the most beautiful!"

But the youngest boy noticed,

During the day, his wife was like a monkey,

And at night she became a fairy of wonderful beauty!

Because she was not an ordinary woman;

He thought, "Surely she is a magical fairy!"

One night, he quietly saw his wife take off her monkey skin and stand in the moonlight as a fairy. She was so beautiful, he couldn't take his eyes off her.

The youngest boy thought, "She's like the queen of dreams. I don't want to lose her."

So he quietly burned the monkey skin so that she wouldn't be able to return to her monkey form.

The fairy saw that her secret had been revealed.

She cried and said,

"You didn't love me even though you knew my true form. I'm going back to the land of fairies."

Saying that, she flew into the sky. This was a test of love from the fairy!

The youngest boy was very sad. He knew that fairies were on guard, so he went to the mountain and started looking for her. At one point, he fell asleep crying.

Suddenly, he opened his eyes and saw his fairy wife standing in front of him!

The fairy said,

"I came back because you really love me. "From now on, we will be together."

Then they returned to the palace, and their happy life began.

And the girl who no one could understand in the form of a monkey—that was the greatest blessing!

Moral of the story:

Never judge by appearance—true beauty shines from within.

The story was shared by Md. Nazir Hossain (60) from Camp 03, Block B05, a tale he first heard from his grandmother during his childhood.

မျောက်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော နတ်သမီး

ဝေးလံခေါင်သီသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် စေတနာကောင်းသော ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သည့် ဒိုမိုစာကြာသည် သားခုနစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည် သားများအား လက်ထပ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ကံစမ်းမဲပုံစံဖြင့် နိုင်ငံခုနစ်နိုင်ငံမှ သတို့သမီးခုနစ်ဦးကို ရှာဖွေခဲ့သည်။

နိုင်ငံခြောက်နိုင်ငံမှ မင်းသမီးခြောက်ဦးသည် လှပ၊ ပညာတတ်ပြီး သီလရှိသူများအဖြစ် ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှ သတို့သမီးကမူ လုံးဝ ထူးခြားသည့်ပုံစံဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူမသည် မျောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင် ပြီး အမြီးတွဲလောင်း၊ မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ လုံးဝ ဆန်းကြယ်သော အဝတ်အစားဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဤထူးဆန်းသော မိန်းကလေးသည် အငယ်ဆုံးသား၏ ကံကြမ္မာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အငယ်ဆုံးသားသည် ဝမ်းနည်းသွားခဲ့သည်။ —“အစ်ကိုတွေအားလုံးက လူသားဇနီး ရှိကြတယ်၊ ငါ့ရဲ့ဇနီးကတော့ မျောက်လိုပဲ!” သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မင်္ဂလာပွဲပြီးနောက် ညီအစ်ကို ခုနစ်ယောက်၏ ဇနီးများသည် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ၎င်းတို့၏ ဖခင်အိမ်၌ တစ်ရက်တာ ပွဲတော် ကို ကျင်းပရမည် ဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံးဇနီးမှ စတင်ကျင်းပခဲ့ပြီး အခြားသူများလည်း ဆက်လက် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ လူတိုင်း၏ ပွဲတော်တွင် အရသာမျိုးစုံသော အစားအစာများ၊ သီချင်းများနှင့် ပျော်စရာ ကစားနည်းများ ပါဝင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးနေ့တွင် အငယ်ဆုံးဇနီး၏ အလှည့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုလူငယ်လေးက “မျောက်လိုဇနီးနဲ့ ဘယ်လို ပွဲကျင်းပရမှာလဲ” ဟု တွေးခဲ့သည်။

ထိုအခါ ထိုဇနီးငယ်လေးက ချိုသာစွာ ပြုံးပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ —“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မမှာလည်း မိသားစုရှိတယ်။ ပွဲတော်က ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ရှင် မြင်ရပါလိမ့်မယ်!”

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဇနီးငယ်လေး၏ မိဘများသည် ဝေးလံသောနိုင်ငံမှ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ရွှေအိုးများ ဖြင့် ချက်ပြုတ်ထားသော အစားအစာများ၊ ငွေပန်းကန်များ ဖြင့် တင်

ထားသော မုန့်မျိုးစုံနှင့် လှပသော အလှဆင်ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ဘုရင် နိုးလာသောအခါ မျက်လုံးမှိတ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ နန်းတော်သည် နိုင်ငံသစ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူတိုင်းက “အငယ်ဆုံးဇနီးရဲ့ပွဲတော်က အလှဆုံးပဲ!” ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ထိုလူငယ်လေးက သတိထားမိသည်— နေ့ဘက်တွင် သူ့ဇနီးသည် မျောက်နှင့်တူသော်လည်း၊ ညဘက်တွင်မူ အံ့သြဖွယ်အလှ ရှိသော နတ်သမီးတစ်ပါး ဖြစ်လာသည်။

သူမသည် သာမန်အမျိုးသမီးတစ်ဦး မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက “သူမဟာ သေချာပေါက် မှော်ဆန်တဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးပဲ!” ဟု တွေးလိုက်သည်။

ညတစ်ညတွင် သူသည် သူ၏ဇနီး မျောက်အရေခွံကို ချွတ်ပြီး လရောင်အောက်တွင် နတ်သမီးတစ်ပါးအဖြစ် ရပ်နေသည်ကို တိတ်တဆိတ် မြင်လိုက်ရသည်။ သူမသည် အလွန်လှပလွန်းသဖြင့် သူ မျက်စိမခွာနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လူငယ်လေးက “သူမက အိပ်မက်ထဲက ဘုရင်မနဲ့တူတယ်။ ငါ သူမကို မဆုံးရှုံးချင်ဘူး” ဟု တွေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ မျောက်ပုံစံသို့ ပြန်သွားနိုင်အောင် မျောက်အရေခွံကို တိတ်တဆိတ် မီးရှို့လိုက်သည်။ နတ်သမီးသည် သူမ၏လျှို့ဝှက်ချက် ပေါ်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ၊ သူမက ငိုယိုပြီး ပြောလိုက်သည်— “ရှင် ကျွန်မရဲ့စစ်မှန်တဲ့ ပုံစံကို သိရက်နဲ့တောင် ကျွန်မကို မချစ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ နတ်သမီးပြည်ကို ပြန်တော့မယ်” ထိုသို့ပြောပြီး သူမသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားခဲ့သည်။ ၎င်းသည် နတ်သမီး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို စမ်းသပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်လေးသည် အလွန်ဝမ်းနည်းခဲ့သည်။ နတ်သမီးများ လုံခြုံရေးယူထားသည်ကို သူသိသောကြောင့် တောင်ပေါ်သို့ သွားပြီး သူမကို စတင်ရှာဖွေခဲ့သည်။ တစ်နေရာတွင် သူ ငိုရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် သူ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ရာ သူ့နတ်သမီးဇနီးသည် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နတ်သမီးက ပြောလိုက်သည်— “ရှင် တကယ်ပဲ ကျွန်မကို ချစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မတို့ အတူတူရှိနေမယ်”

ထို့နောက် သူတို့သည် နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး ၎င်းတို့၏ ပျော်ရွှင်သောဘဝ စတင်ခဲ့သည်။ မည်သူမျှ နားမလည်နိုင်သော မျောက်ပုံစံ ဖြင့် ရောက်လာခဲ့သော ထိုမိန်းကလေးသည်သာ အကြီးမားဆုံးသော ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

